د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: ٦٦٠ شمېره

لیکوال: رفیع الله زیار

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد

برېښنالیک: Momand.books@gmail.com

پښتی: ایملیار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹٤

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

پټي

د چاپ حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي.

ننگرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلونځی – مخابراتو څلورلاری

اړیکې: ۰۷۰۰٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۷۷٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۸۱٦۲٦۱٦۱

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی / خیبر کتابپلورنځی / دارالسلام کتابپلورنځی / مستقبل کتابپلورنځی./ پکتیکا: علمي کتابپلورنځی/ کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی / افغان کتابپلورنځی./خوست: غرغښت کتابپلورنځی / رحیمي کتابپلورنځی/ لمر کتابپلورنځی / سباوون کتابپلورنځی./ هلمند: سیدجماالدین کتابپلورنځی / عرفان کتابپلورنځی / تاج نور کتابپلورنځی./ پکتیا: علمي کتابپلورنځی./ غزني: قاسمي کتابپلورنځی

Ketabton.com

... شمېره

(ناول)

رفیع الله زیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اسدالله غضنفر ته چې تل يې نثر ليکلو ته هڅولی يم او نصيراحمد احمدي ته چې يو تکړه پښتون ناول ليکونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوي چي یوازي یي میاشت د ناویتوب تېره شوي وه، د تناره له غاړي پاڅېده او د کور له دروازي نه د باندي په منډو شوه. په لار کي یي ټیکری (پړونی) غاړي ته ولوېده. سلګۍ یي ورو، ورو په چیغو بدلي شوي. په منډه کي یي فریاد لا په زوره شو. د زړه له درده یي پر اوږو ککړ لاسونه سره موښل. پر نازک او ګلابي مخ یي ترمي اوښکي رواني وي.

ناوي ژړل او له سلګو سره یي فریاد کاوه، خو د هغي په خبرو څوک نه پوهېدل او یوازي یي د ولي، ولي غږ تر جوماته رسېده.

د جومات پیتاوي ته دوه سپین ږیري ناست وو. یوه د امسا پر څوکه ځمکه ټکوله او هغه بل یي نسوار تو کړل. د ناوي غږ یي واورېده. د صحني د ښه لیدو لپاره یي عینکي پر سترګو سمي کړي او په زوره یي وویل:

- زوی یي مړ کړي هغه ښځه چېري منډي وهي؟

هغه بل یي د خیر له غږ سره ځواب ورکړ:

- نه پوهېږم، خو شیبه وړاندي مي ډزي تر غوږ شوي.

په دي وخت کي د کلي له یوي تنګي کوڅي نه موټر راووت. مخ پټي وسله وال په کي سپاره وو. په تېزۍ سره د جومات له مخي تېر شو. سپین ږیري یي په دوړو کي پټ کړل. یوه یي له دوړو نه د پټکي په شمله خوله پټه کړه او ویي ویل:

- په کلي څه بلا راغلي ده...

هغه بل یي خبره پري کړه:

- څه ته ګوري؟ در ځه چي ورشو.

دا یو سپین ږیری لږ په غړو کي ښه و، خو دا بل یي د امسا په زور ودرېده او د ښېښي پر لور روان شول.

سپین ږیري چي څو قدمه وړاندي تلل، نو د ځوانانو ډله له کټ سره یو ځای تري مخکي شوه.

د ښېښي ځای ته تر ټولو وړاندي ناوي رسېدلي وه. هغه ځوان یي په وینو لژند ولید چي میاشت وړاندي یي خپل ټول راتلونکی ژوند ورسره تړلی و، خو له دي وروسته دا خوږه هستي تري تللي وه.

وژل شوی ځوان د کلي په تنګه لار کي پروت و. کله، کله به یي نری باد توري څڼي وښورولي. باد یي سپینه لمن هم نه پرېښوده. یو نیم وخت به د باد څپه تېزه شوه او د خاورو کمزوري دوړه به یي پر مخ تېره شوه، خو پر مخ چي یي کومي خړي نښي ښکارېدې، هغه دوړي نه، بلکي په اوړو ککړ لاسونه پري کش شوي وو.

د کلي ځوانان راغلل. د ځوان جسد یي پورته کړ. ناوي د زاړه توت ډډي ته داسي حیرانه ولاړه وه لکه خوب چي ګوري. دلته یي د یوه سپین ږیري غږ واورېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لورې څه وکړو؟ دا به د خدای ج خوښه وي.

هغه بل یې هم پرې راغږ کړ:

- ورځه لورې کور ته لاړه شه او صبر ولره.

په زاړه توت کې د مرغیو وزرو رپرپی جوړ کړ او د توت څو پاڼې د ناوي پر جړو ویښتانو راولوېدې. د باد تېزې څپې د توت له څانګو او پاڼو نه شغا پورته کړه او ناوي پر زنګېدلو قدمونو د کور پر لور داسې روانه شوه؛ ته وا اوس کور ته نه، بلکې څوک یې په زوره بندیخانې ته بیایي.

سپین ږیري په فکر کې ډوب وو. یوه ته تږخي ورغی. خولې ته یې لاس ونیو او په زوره یې وټوخل.

هغه بل یې له ځان سره وویل:

- دا ټکه له کومه شوه چې پر دې خواره کورنۍ راولوېده؟

د امسا ټکا واورېدل شوه او دواړه له هغه ځایه روان شول.

کلی د ځوان پر وژل کېدو خپه دی. د ماښام په خړه کې سپین سري ښځې لیدل کېږي چې غمجنې کورنۍ ته ور روانې دي. د کلي د نن شپې چوپتیا ژړا او فریادونو ماته کړې ده.

د ګیدړو او شغالانو اوازونه ډېر کم اورېدل کېږي، ځکه نن د کلي فضا سویو کړیکو نیولې ده. د وژل شوي ځوان سپین ږیری پلار پر کټ ناست دی. یس سورت تلاوت کوي. زوی ته د جنت او ځان ته د صبر غوښتنه کوي. کله، کله د زوی هغه اواز اوري چې په تیلیفون کې یې په ټیټ اواز ورته ویلي وو:

- پلاره زه یې وویشتم.

- چا؟

د زوی غږ یې ورک شوی و. یوازې یې د هغه د لوېدلي لاس غږ په تیلیفون کې اورېدلی و.

د وژل شوي ځوان سپین ږیری پلار چې دا غږ اورېدلی و، نو له پښو او لاسونو یې دمه ختلې وه؛ یوازې یې دا غږ کړی و:

- یاالله زوی مې چا وواژه؟

ناوې د خپل خسر غږ د تناره پر غاړه په داسې حال کې اورېدلی و چې شیبه وړاندې یې څو ټیټې ډزې هم تر غوږ شوې وې، نو ځکه یې منډې وهلې، تر څو د ژوند ملګرې وګوري چې ژوندی دی او که مړ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پر کور دغه له ویره ډکه شپه سبا شوه. په کوڅو کې د سپین ږیرو توخي واورېدل شول چې جومات ته روان وو. مرغېو هم ډول، ډول اوازونه کول او بلبلو خوږې نغمې ویلې، خو د ځوان کورنۍ ته د غم سریندې ښکارېدې.

لا له جومات څخه خلک نه وو راګرځېدلي چې څو رنجر موټر د کلي په تنګو کوڅو کې راښکاره شول. دوړې یې جوړې کړې. پر سر یې شنه څراغونه روښان وو او کله، کله به یې ویرووونکي هارنونه کول. شیبه وروسته د وژل شوي ځوان کور ته ورسېدل او له بریک وهلو سره دروازې خلاصې شوې. پولیس یوې او بلې خواته خواره شول. یو دنګ او ښایسته ځوان راښکته شو. مخابره یې په لاس کې وه. د رنجر له سویچ بورډ څخه یې د یادښت کتابچه او نور څېړنیز وسایل رواخیستل او یوه پولیس ته یې ورو وویل:

- څوک شته؟

- صاحب! هغه دی یو سپین ږیری له جومات نه را روان دی.

آمر یې سر وخوځاوه او څه یې ونه ویل.

سپین ږیری راورسېده. سلام یې وکړ او په کمزوري غږ یې پوښتنه وکړه:

- قوماندان صاحب! څوک مو په کار و؟

- د هغې کورنۍ کس غواړم چې تېر ماښام یې څوک وژل شوی دی.

سپین ږیري په لړزانده غږ ور لنډه کړه:

- هغه زه یم.

- ته د وژل شوي کس څه کېږې؟

- پلار یې یم.

- خدای دې رحم پرې وکړي.

- له خپله غمه وساتل شې.

سپین ږیري خیرن دسمال له واسکټ نه راوویست. پر ګونځې مخ را رواني اوښکې یې پاکې کړې، خو لاندې شونډه یې لا رپېده. د پولیسو مشر د سپین ږیري دغه حالت ته په زیر، زیر کتل او وروسته یې له خولې نه سوړ اسویلی وویست.

وروسته د سپین ږیري پام شو چې راغلي پولیس یې همداسې په لار کې درولي، خوله یې خبرو ته جوړه کړه او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځئ حجرې ته.

آمر نورو پولیسو ته وکتل او زیاته یې کړه:

- هلکانو تاسو اوسئ، زه زر راځم.

ټولو په یوه غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! سمه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پلار مخکې او د پولیسو آمر ورپسې، حجرې ته ننوتل. د دوی په ننوتو سره توتکۍ له کړکۍ نه ووته. سپین ږیري زاړه نيالي پر پټو له دوړو وڅنډله او د پولیسو آمر ته يې وویل:

- راځه، دلته کېنه.

د پولیسو آمر کېناست او تر بېو لاندې يې د سپین ږیري خبرې ته کتل. سپین ږیری له آمر سره نږدې کېناست او په فکر کې داسې ډوب لاړ ته وا پر دې دنیا يې هېڅ برخه نشته، څو شېبې وروسته د آمر دغه غږ په هوښ کړ:

- کاکا! کېدای شي چې مېلمانه درته را ډېر شي، نو که زه او ته خپل کار خلاص کړو، ښه به وي.
- د څه شي کار؟
- د پېښې په تړاو مې څو پوښتنې درنه کولې.
- ویې کړه.
- د زوی نوم دې څه و؟
- چمن ګل

د پولیسو آمر د یاداښت په وړه کتابچه کې چمن ګل ولیکه.

- څه کار يې کاوه؟
- په ښار کې يې یوه وړه تېری (غورفه) درلوده چې په هغه کې به يې ژاولې، بیسکټ او نور شیان خرڅول او خېلخانه يې ساتله.
- دا پېښه څه وخت رامنځته شوه.
- پرون مازدیګر.
- پوهېږې چې زوی دې چا او ولې يې وواژه؟
- نه پوهېږم چې دا ټکه له کومه راولوېده.

- له چا سره خو به بد نه لرې؟
- نه، تر اوسه مې مېړی هم تر پېښې نه دی لاندې شوی.
- ستا زوی ته خو به کله ګواښ نه و شوی.

سپین ږیری په ځای کې وښورېده او د پولیسو آمر ته يې وویل:

- دا ګواښ يې څه بلا ده؟
- مطلب مې دادی چې چا خو به اخطارونه، نه وي ورکړي؟
- ماته يې څه نه دي ویلي.
- تیلیفون يې ګرځاوه؟
- هو!
- ښه، کېدای شي چې تیلیفون يې ماته راکړې؟
- خو هغه مې د زوی نښه ده. تاته يې څنګه درکړم.
- زه غواړم چې مالومات ترې واخلم او بېرته يې درته راوړم.
- سمه ده.

د وژل شوي ځوان سپین ږیری پلار له ځایه پاڅېده او کور ته لاړ.

د پولیسو آمر په خیرنه حجره کې یوازې پاتې شو. د حجرې تیرانو ته يې وکتل. د کلونو کلونو لوګي ور پورې نښتي وو. د لوګیو نه اوږده جوړ شوي تارونه باد ښوروَل. بیا يې ټول دیوالونه تر نظر تېر کړل. وروسته يې څو ساړه اسویلي له خولې وویستل. د پېښې په اړه يې فکر کاوه، خو د سپین ږیري ځورونکي حالت يې ذهن ګډوډ کړی و.

د پولیسو آمر (متین) لا په حجره کې په همدې کش مکش کې و چې د پلاستیکي بوټونو ګرپې شو. څو شیبې وروسته سپین ږیری په حجره ورننوت. په خیرنو لاسونو کې يې پر څو تسمو تړلی تیلیفون نیولی و.

https://mohmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيده يې راوړ او ور يې کړ. د پوليسو آمر تيليفون روښانه کړ او له سپين ږيري يې وپوښتل:

- پرون مازديګر يې چاته زنګ وهلی او دادک څوک دی؟

د سپين ږيري زړه راډک شو او په تېټ غږ يې وويل:

- چې کله يې وويشت، نو ماته يې زنګ وواهه.

پوليس سر وښوراوه او څو شيبې غلی شو. لږ وروسته يې د وژل شوي ځوان پلار ته وکتل او بيا يې د هغه ځای پوښتنه ترې وکړه چې د سپين ږيري زوی په کې وژل شوی و.

سپين ږيری د پوليسو له آمر سره پلی لاړ او هغه ځای يې ور وښود چې د زوی جسد يې ترې راوړی و.

د پوليسو آمر له جيب نه وړه کمره راوويسته. له ځای نه يې انځورونه واخيستل. ټولې نښې يې تر نظر ترې کړې. هغه کاغذ ته يې پام شو چې په يوه بوټي کې نښتی و. وړاندې ورغی. کاغذ يې رواخيست. په ګډوډ خط ليکلي څو جملې يې داسې ولوستې: " موږ مجاهدين به هېڅکله هغه څوک ژوندي پرې نږدو چې امريکايانو ته جاسوسي کوي. مرګ په امريکا او د هغې پر جاسوسانو. "

کاغذ يې جيب ته کړ. پوليسو منډې کړې. ټول رنجرو ته وختل. د پوليسو د آمر په مخابره کې غږ شو:

- زويه پېښه دې وليده؟

- هو صاحب!

- څنګه ده؟

- صاحب! هغه نورو پېښو ته ورته ده.

د مقابل لوري غږ ورک شو.

د کلي په منځ درمند کې برېوکی له ځان سره پلاستيکي خلطې تاو، راتاو کړې او پر هغو خلکو يې هم دوړې راوړې چې پر پوليسو راټول شوي وو. له دوړو نه چا په شملو خولې پټې کړې او چا سپوږمو ته د ځادرونو څنډې ونيوې.

په اسمان کې غونډی، غونډی وريځې ګرځېدې چې د ځمکې پر ځينو برخو يې سيوری خپور کړی و او په ځينو برخو يې بيا لمر د رنګينيو ډکې، پستې د وړانګو ګوتې وهلې.

کله، کله به د کلي په ډنډونو کې چې خلکو به اوبه ترې څښلې، د چونګښو د کرکور غږونه واورېدل شول. پوليسو خپل کار پای ته رسولی و، نو ځکه رنجرو تېز حرکت وکړ. د کلي فضا د رنجرو د ټايرونو شغا ګډوډه کړه. د وژل شوي ځوان پلار په دوړو کې لږه شيبه له شا پسې وکتل. له هغه وروسته د کور پر لوري روان شو او کليوالو هم په سپين ږيري پسې په زنګېدلو قدمونو حرکت وکړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټک، ټک سره د دفتر دروازه نيمه پرانيستل شوه، خو بېرته يې بند کړه. د پوليسو آمر د راځه غږ وکړ. خدمتګار راننوت. سلام يې واچوه او ورو يې وويل:

- صاحب! چاى غواړئ؟

- هو، يوه پياله راوړه.

- سمه ده.

څو شېبې وروسته خدمتګار د چايو پياله له يوه چاکلېټ سره پر مېز ورته کېښوده. د متين خبرې ته يې د سترګو په کونجونو کې وکتل. بيا له کوټې ووت او دروازه يې په ځان پسې بند کړه. په دفتر کې خاموشي شوه. د پوليسو آمر د تر سره شوو پېښو په اړه فکر کاوه. سر يې سم نه خلاصېده چې دا کار چا او د څه لپاره يې کړى دى. په اوږده فکر کې ډوب

و. بالاخره يې سر وخوځاوه او له ځان سره يې وويل: " داسي شواهد هېڅ نه پيدا کېږي چې وژل شوي ځوانان دې د امريکايانو جاسوسان ثابت کړي. بيا يې له ځان سره زياته کړه:

- خامخا ددې پېښو تر شا څه پټ دي.

د پوليسو د آمر زمزمې کرار شو. چوپتيا حاکمه شوه، خو دا ځل د کوټې چوپتيا د ديوالي ساعت ټلۍ ماته کړه. د سهار نهه بجې شوې. آمر سترګې ومونښلې. چاکلېټ يې خولې ته واچوه. چاى يخ شوى و، نو ځکه يې غټ غړپ تر ستوني تېر کړ. د مېز پر سر ايښى تيليفون وشرنګېده. د چاى پياله يې کېښوده. غوږۍ يې پورته کړه:

- صاحب! امر وکړئ.

- زويه! يو ځل زما دفتر ته راشه.

- سمه ده.

د پوليسو آمر له چوکۍ نه پاڅېده. هينداري ته ودرېده. کولا يې پر سر سمه کړه. خپلې څېرې ته يې وکتل او له غرورو نه په ډکو قدمونو د دفتر له دروازې ووت. څو شېبې وروسته يې د يوه بل دفتر دروازه ټک، ټک کړه. د ورتګ اجازه ورته وشوه. ورغى، له سلام سره يو ځاى يې پر چوکۍ ناست سړي ته پښه ووهله.

پر چوکۍ ناست سړي چې سرې پټې يې پر دېرېشۍ لګېدلي وې، د پوليسو ځوان آمر ته د کېناستو اشاره وکړه او هغه هم د مېز تر څنګ پر چوکۍ کېناست.

چا چې سرې پټې لګولي وې، دا سړى جنرال و. ږيره او سر يې سپين وو، خو ږيره يې پاکه خرييله او پر تندي يې څو تاره سپين وېښتان پاتي وو. که څه هم جنرال سپين ږيرى و، خو په څېره کې يې رعب او دبدبه لا

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه. له هېواد سره يې زياته مينه لرله. په زړه کې يې رحم و او ځوانانو ته به يې له وطن سره د مينې کولو روحيه ورکوله. د پوليسو آمر هم هغه ځوک و چې جنرال يې سمه روزنه غوښته.

جنرال ځوان آمر ته وکتل. آمر لکه وارخطا چې وي، لاړې يې تېرې کړې. ځان يې سم کړ. جنرال خبرو ته خوله جوړه کړه او په خوږه لهجه يې ترې وپوښتل:

- متينه زويه! د وژل شوي کس په اړه دې څه پيدا کړل؟
- صاحب! د ځوان وژل کېدل هغه نورو پېښو ته ورته دي.
- هاهاهاها (ترخه خندا) دا هم د امريکايانو جاسوس و؟
- صاحب! په ليک کې يې همدا ورسره ليکلي و، خو امريکايان وايي چې له موږ سره په دې نوم ځوک نشته او بل هېڅ داسې شواهد پيدا نه شول چې وژل شوی ځوان جاسوس ثابت کړي.

جنرال له خپلې چوکۍ پاڅېده. لاندې شونډه يې تر پاسنۍ شونډې لاندې کړه. يوه شيبه يې د دفتر له کړکۍ د باندې وکتل. له هغه وروسته يې متين ته مخ کړ او ويې ويل:

- ددې پېښو تر شا ډېر څه پټ دي. دا بايد روښانه کړو چې دا ځوانان ولې او د کوم هدف لپاره په مرموز ډول ووژل شول، خو... د خو له کلمې ويلو سره جنرال يوه شيبه غلی شو. بېرته يې خبره پيل کړه:
- متينه زه غواړم، دغه قضيه ته وځيرې.
- صاحب! ستاسو چې څنګه خوښه وي.
- ددې قضيې څېړنه پيل کړه. که په کوم ځای کې درته ستونزه جوړېده، نو زه درسره مرسته کوم.
- سمه ده.

جنرال يوه شيبه د متين په څېره کې سترګې وګنډلې. دواړه چوپ وو. لږ وروسته جنرال د خبرو لپاره غاړه تازه کړه:

- زويه! ته پوهېږې چې په دنيا کې کوم انسانان پياوړي دي او ځوک پرمختګ کولی شي؟
- صاحب! تاسو ښه پوهېږئ.
- متين جانه هغه ځوک ډېر پر مختللي دي چې په ژوند کې ښه هدف انتخاب کړي او بيا هغه ته د رسېدو لپاره قوي هوډ، پوره حوصله او زغم ولري.

متين پوه شو چې جنرال له ما نه څه غواړي، نو ځکه يې ورته وويل:

- صاحب! زه چې کوم هدف راته ټاکم، نو هغه ته د رسېدو لپاره به ډېرې سختۍ او کړاوونه وزغمم، خو ځان به ور رسوم.

د جنرال له شونډو سره سپين برېتونه هم ونښورېدل او په خندا يې وويل:

- له قوي هوډ او زغم سره چالاکي، هوښياري، هنر او پوهه هم شرط دي. يو پوليس خو بايد په دې کې له نورو ډېر مخکې وي.

متين چې نوې پوهه او نوې تجربې تر لاسه کولې، نو د جنرال خبرو ډېر خوند ورکړ او د هغه هره خبره يې ښه په خوند اورېده.

جنرال بېرته په خپله چوکۍ کېناست، له لږ فکر کولو وروسته يې ژوره ساه واخيسته. غاړې ته نږدې تڼۍ يې پرانيسته. بيا يې متين ته وکتل او ويې ويل:

- د وژل شوي ځوان د مالوماتو دوسيه؟
- صاحب! داده، ها درواخله.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال عينکي پر سترګو کړې. په يوه لاس يې د دوسيې پاڼې واړولې. د مالوماتو لوستل يې پيل کړل. څو پاڼې چې يې ولوستې، نو عينکې يې د پوزې پر سر کېښودې. متين ته يې وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ده ته هم په همغه شمېره زنګ وهل شوی چې په اخر کې ۲۲۰ ده؟

- صاحب! ځوان ته له وژل کېدو لږ مخکې له هغې شمېرې نه پنځه ځلې زنګ راغلی...

جنرال د متين خبره پرې کړه:

- پر وژل شوي ځوان چې کوم ليک اچول شوی و، له نورو هغو سره يې توپير شته ؟

- نه، دا هم هغه نورو ته ورته دی لکه يوه سړي چې ليکلی وي.

جنرال د تندي پر څو سپينو وېښتانو لاس تېر کړ. د دفتر چت ته يې وکتل. حيران ښکارېده، خو له متين نه يې د خپلې حيرانۍ پټولو هڅه کوله. په دفتر کې چوپتيا خوره شوه. کله، کله به د کړکۍ نه راغلي باد د مېز پر سر کاغذونه وښورول او چوپتيا به يې ماته کړه. کله، کله به د کړکۍ پله له ديوال سره ولګېده، خو له اوږدې انساني چوپتيا وروسته جنرال غاړه تازه کړه او په ټيټ اواز يې وويل:

- متينه! څه فکر کوې چې د شوو پېښو تر شا د طالبانو لاس دی؟

- صاحب! موږ چې په عملياتو کې هر څومره کسان د وسله والو طالبانو په نوم نيولي، نو اکثره يې د طالب په جامه کې بل څوک وي او نور هدفونه لري.

- نور انتظار په کار نه دی، ځکه کېدای شي دا ډول پېښې نورې هم وشي او ځوانان يې قرباني شي.

- زه به خپل کار پيل کړم.

جنرال له خپلې چوکۍ پورته شو. متين يې په غېږ کې ونيو. پر دواړه مخه يې ښکل کړ او ورته ويې ويل:

زويه! دغه جنګ ځپلی هېواد درته په تمه دی. ولس له تانه غواړي چې له شره خلاص شي. پلرونه او ميندې تاته هيله لري، تر څو يې اولادونه په وينو کې ونه لمبېږي. د هېواد هره دره، دښته، غر او نور درنه د امن او سولې راوستل غواړي.

- صاحب! زه به هم په پوره ايمانداری له خپلو خلکو، د هېواد له هرې درې، دښتې، غر او هرې لوېشتې نه دفاع کوم.

متين خپل آمر ته سلام وکړ او ترې روان شو، خو تر دروازې چې رسېده، نو جنرال پسې غږ کړ:

- يوه شيبه.

متين ودرېده. جنرال ورغی. د دېرشۍ له جيب نه يې يوه اله ورکړه او ورته ويې ويل:

- که په کوم ځای کې له خطر سره مخامخ کېدې، نو ددې الې په سر کې دغه وړه تکمه کېکاږه. کله چې دا شين غمی روښانه شي ستا غږ موږ ته رسيږي. که چېرې دې دا تکمه زياته کېکاږله، نو شين غمی سور کېږي او کله چې سور شو، نو ته چې په هر ځای کې يې هغه ځای موږ پيدا کولی شو.

متين له جنرال نه اله واخيسته. مننه يې ترې وکړه او له دفتر نه ووت.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین د لاسونو ګوتې په یوه او بله کې سره تېرې ببرې کړې. زور یې ورکړ او ټکونه یې ترې ووېستل. وروسته یې له جیب نه مبایل رواخیست. د نظامي څارنوال شمېره یې په کې رواړوله. پر اوکې یې غټه ګوته ټینګه کړه. تر اخره پورې زنګ تېر شو، خو پورته یې نه کړ. متین تیلیفون کېښود. په لاس ترلې ساعت ته یې وکتل. ستن یې پر څه کم یوولسو ولاړه وه، خو سانیه ګر تاوېده. لږ صبر یې وکړ. نظامي څارنوال پسې ورک شو. بیا یې تیلیفون واخیست. زنګ یې وواهه. ځو ټلۍ چې ورغلې، نو د څارنوال غږ واورېدل شو او په ستړي اواز یې وویل:

- بلې!
- صاحب! سلام.
- وعلیکم وسلام.
- څنګه داسې ستړی یې؟
- دلته له یوه رذیل نه اقرار اخلم. امر وکړه!

- څارنوال صاحب هیله کوم! یوه شمېره درته لېږم که یې خاوند او هغه مکالمې راته راپیدا کړې چې د وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.
- سمه ده، خو مکتوبي یې راولېږه.
- صاحب! مننه کوم.
- الله دې مل شه.

متین هغه شمېره چې په اخري کې ۲۲۰ وه، د وژل شوو کسانو له هغو شمېرو سره چې اړیکې یې ورسره نیولې وې؛ مکتوبي نظامي څارنوال ته وسپارله، تر څو د شمېرې خاوند او د هغوی هغه مکالمې پیدا کړي چې له وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.

متین ذهني ستړیا احساسوله. زر، زر یې دیوالي ساعت ته کتل، څکه غوښتل یې چې مازدیګر شي او د خپل کلي پر لور وخوځېږي.

ورځ تېره شوه. مازدیګر شو. متین د خپل کار له دفتر نه راووت. سپینې جامې یې پر تن وې او د خپل کور پر لوري روان شو. پر لار یې هڅه کوله، تر څو له شاوخوا شنو ونو، بوټو، د مرغانو له ښایسته اوازونو، د اوبو له زړه وړونکي شور او نورې طبیعي منظرې نه خوند واخلي، خو فکر یې ګډوډ و او له هیڅ شي یې مزه نه شوه اخیستلی.

له څه مزل کولو وروسته متین کور ته ورسېده. لمر خپلې زرینې وزرې ورټولې کړې او له غرونو واوښت. د ماښام خړه خوره شوه. په تیاره کې د ماښام څکلکو د وزرونو ریړپی واورېدل شو. سپوږمۍ د ځمکې مخ رڼا کړ، خو لږه موده وروسته غرونه، غرونه وریځې د اسمان پر مخ رابښکاره شوې. د سپوږمۍ تر مخ په منډو تېرېدې، خو داسې ښکارېده لکه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ چې له وریځو نه منډې وهي. کله به یې سپوږمۍ پټه کړه او کله به ترې ښکاره شوه. د کایناتو پاچا د طبیعت ډېره ښایسته منظره جوړه کړې وه او هر څه یې په حرکت راوستلي وو.

کله چې وریځو د اسمان مخ پر خپلو سپینو او پومبیي وزرونو پټ کړ، نو د متین د ګاونډیانو غږونه هم واورېدل شول. هلې زر، زر لوښي ټول کړئ چې باران راغی، هلې، هلې... د متین مور هم پاڅېده. له انګړ نه یې لوښي برنډې ته وړل. متین هم له ځایه پورته شو، تر څو له مور سره مرسته وکړي، خو مور یې پرې نښود او ورته ویې ویل:

- زویه! ته لاس مه ور وړه، ځکه ټوله ورځ ستړی یې.

- ادې! ته یې ماته پرېږده چې زه یې درسره یوسم. نه یم ستړی.

مور یې له ځان سره وخندل او متین په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- ولې دې وخندل؟

- زویه چې کله ستا ناوې راشي، نو هم به زه له کاره خلاصه شم او هم به ته راته هوسا شې.

که څه هم د متین پر زړه د مور خبره خوږه ولږېده، خو رنګ یې د هغې پر وړاندې له شرمه تک سور شو او بې له دې چې څه ووایي، برنډې ته لاړ.

وریځې کراري، کراري له سپین نه په تور رنګ بدلېدې. له یوې شیبې نه پلې ته د تالندې غږ ویروونکی کېده. د باران غټو، غټو څاڅکو د کوټو پر بامونو ګرب ګروب جوړ کړ. شیبه وروسته باران په شرکنده وربدل پیل کړل. په دې تېز باران کې د متین دوی دروازه وټکېده. مور یې د خیر غږ وکړ او ور روانه شوه، خو متین راوګرځوله:

- ته صبر ادې! زه ورځم.

متین دروازې ته ورغی. توپانچې ته یې لاس کړ چې هسې نه کوم خطرناک څوک وي. بیا یې ترې وپوښتل:

- څوک یې؟

- زه یم.

- ته څوک یې؟

- په لار کې راباندې ناوخته شو. اوس باران ایسار کړی یم.

متین غږ وپېژانده چې د هلک دی. دروازه یې پرانیسته. هلک یې ولید. تر جرو وېښتانو یې اوبه څڅېدې. باران لوند خیشت کړی و. متین ورته د راننوتو وویل. هلک چې شاوخوا لس کلن و، کور ته ننوت.

متین دروازه زنځیر کړه. اړم یې پسې واچوه. شا ته یې وکتل. هلک همداسې باران ته ولاړ و، نو ورته ویې ویل:

- ته ولې ولاړ یې؟ در ځه کنه.

هلک که څه هم وړوکی و، خو کورنۍ تربیه یې ښه وه. په ټیټ غږ یې زیاته کړه:

- ته مخکې شه.

متین هلک ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده. تر لاس یې ونیو. برنډې ته یې بوت. مور ته یې غږ کړ، ادې وچ کالي ورته راوړه. د متین مور هلک ته وچ کالي رواخیستل. هلک ورته وویل:

- خپل کالي مې وچېږي.

د متین مور یې پر سر لاس تېر کړ:

- زویه دا کالي لږ درنه لوی دي. وایې غونډه چې خپل کالي دې وچ شول، نو بدل یې کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کالي واغوستل. له ډوډۍ نه يې خو ګولې وکړې، خو ځان يې موړ نه کړ. د هلک حالت خراب ښکارېده. متین ترې پوښتنه وکړه:

- ناروغ يې؟

- نه

- نو ولې دې ډوډۍ ونه خوړه؟

- موړ یم.

- نوم دې څه دی؟

- باور.

- د کوم کلي يې؟

هلک پوزه کش کړه او د کلي نوم يې ورته وښوده.

متین ورته وویل:

- په هغه کې، خو ځو ورځې مخکې د چمن ګل په نوم کس چا وژلی و.

د هلک په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. د برنډې تیرانو ته يې وکتل او غلی شو.

متین ځو شیبې وروسته بیا وریاده کړه:

- هغه دې پېژانده؟

هلک له یوې وړې سلګۍ سره ځواب ورکړ:

- هغه مې ورور و.

متین د هلک په خبره ټکان وخوړ. پر پوښتنه کولو پښېمان و، خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې. د دواړو تر منځ خاموشي شوه. متین له ډېر خپګانه د هلک خبرې ته نه شو کتلی. د باران زور ختلی و او یوازې یو نیم ځاځکی و چې ځای، ځای به يې د څک او پوک غږ واورېدل شو. په انګړ کې د پښو ښکالو راغله. له دې سره د پیالو شرنګ هم واورېدل شو.

د متین مور له نغري نه چای را روان کړی و. متین ځان ته بالښت سم کړ او هلک ته يې وویل:

- دا مې درسره وعده ده چې ستا د ورور قاتلانو ته به سزا ورکوم.

هلک خپل واړه لاسونه سره ومونښل او په حیرانۍ يې له خولې ووتل:

- څه؟

- زه پولیس یم.

- هغه بله ورځ چې زموږ کور ته راغلی وې؟

- هو! همغه یم.

هلک غلی شو او نور يې څه ونه ویل.

متین له ځایه پاڅېده. کوټې ته لاړ. څو شیبې وروسته بېرته راغی. هلک ته يې هغه په تسمو تړلی تیلیفون ورکړ چې د وژل شوي ځوان له پلار نه يې اخیستی و. هلک تیلیفون واخیست. په لاس کې يې ځو ځلې ایخوا دېخوا کړ. په زیر، زیر يې ورته وکتل او بیا يې په واړه غږ زیاته کړه:

- دا خو زما د ورور تیلیفون دی.

- هو! دا ستا د ورور دی. دا درسره یوسه او ستا پلار ته يې ورکړه.

هلک تیلیفون جیب ته کړ او غلی شو.

چای وڅورل شو. د خوب وخت و. ټول ځملاستل. پر سیمه د شپې برستن او چوپتیا دواړه خواره ووه. خو متین ته خوب نه ورته، ځکه د هلک اوښکې، د وژل شوي ځوان د پلار سخت حالت او د دوی ټوله کورنۍ يې سترګو، سترګو ته کېدله.

متین د دوی ساتنه پر ځان فرض بلله. دا يې مسوولیت بللی و چې ظالمان پیدا او قانون ته يې وسپاري، خو دا کار هم اسان نه و. د سپیو

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غپا د متین د فکر لړۍ وشلوله. د شپې چوپتیا یې ماته کړه. متین پر اړخ شو. پر ځان یې ایت الکرسي چوف کړه، تر څو خوب ورشي. سترګې یې پټې کړې، خو خوب ترې الوتی و.

متین په همدې فکر کې دومره ډوب لاړ چې د ماشومتوب وختونه یې یو، یو سترګو ته ودرېدل. خپل د ماشومتوب ملګری ببری وریاد شو. هغه اوس په خوارۍ او غریبۍ پسې سعودي عربستان ته تللی دی. ببري به متین تر نیمو شپو کېښنولی و او له هرې خبرې سره به یې لنډۍ ورته ویلې، نو له دې امله متین د لنډیو د ګوډي نوم پرې اېښی و، خو وروسته یې دی هم داسې پرې اموخته کړ چې ببري به لنډۍ ورته ونه ویلې، نو ورځ به نه پرې تېرېده.

هغه هم ور په یاد شو چې د کلي خلکو به د متین او ببري ډله د کوڅو لنډغر بلل. ببري ته د کلي نجونو (لویشتیناک) ویل، ځکه پر ځوانۍ ټیټ، تور غنمرنګ، خو ډېر شوخ او له نخرو ډک انسان و.

که له یوې خوا د کلي نجونو هغه ته لویشتیناک ویل، خو له بلې خوا بیا د کلي نجونو په ودونو کې د ببري هغه لنډۍ ویلې چې اکثره وخت به ده په حجرو، بنډارونو او مېلو کې له منګي سره یو ځای د انډیولانو د خوشالۍ لپاره زمزمه کولې.

ببري پر ټولو کلیوالو تېر نظر کاوه. په هر چا پورې خندا خو دده عادت و. په کلي کې به چې د کومې سپین سرې ښځې چرګه ورکه شوه، نو بې له پوښتنې به سیده د ببري کور ته تله. اکثره وخت به یې خپل ښاروي د ځرولو پر مهال د نورو فصلونو ته ور پرېښودل چې څو ځله د کلي خلکو

ناغه هم ترې واخیسته. خو له دې ټولو سره، سره بیا هم د کلي خلکو د کلي مالګه باله او ویل به یې: ببری چې په دې کلي کې نه وي، نو دا کلی په هغه ورځ وران بولئ.

متین بیا د ببري په پرتله غلی، کمې خبرې کوونکی و. له دې امله په کلي کې پر مړ شیطان مشهور و. کلیوالو به ویل: ببری چې هر څومره شوخۍ کوي، نو دا لاري متین ورته ښایي، خو متین به د تل په څېر غلی و او هېڅ به یې نه ویل.

په مکتب کې د ببري یوازې نوم و، خو متین به همېشه حاضر و او درسونه به یې ویل. کله چې متین له دولسم صنف نه فارغ شو، نو له ډېرې غریبۍ نه مجبور شو چې پولیسو ته ورشي او ببری ملګری یې سعودي عربستان ته په مزدورۍ کولو پسې لاړ.

هغه وخت چې متین پولیسو ته ورغی. د کلي خلکو په ډېر بد نظر ورته کتل. ځکه کلیوال په دې عقیده وو چې که هر څوک ملي پولیسو او یا ملي اردو ته ځي، نو دوی په خپل کور کې ځای نه لري. غله وي. پر نشو روږدي وي او دې ته ورته نورې ډېرې نیمګړتیاوې لري. که څه هم په پولیسو کې دا ستونزې موجودې وې، خو ډېر یې له هېواد سره د مینې په خاطر ورغلي وو. څوک غریبۍ پسې اخیستي وو او چا نور مجبوریتونه درلودل.

متین همداسې ویښ په کټ کې پروت و. ساعت ته یې وکتل. شپه تېره وه. سهار نږدې و، خو لا هم متین له فکر کولو نه، نه و خلاص. بالاخره نور سترې شو. له کټه پاڅېده. انګړ ته کوز شو. سپوږمۍ ته یې وکتل. ښایسته وه. د کلي زاړه دیوالونه، پخوانۍ ماڼۍ او ډنګ، ډنګ چینارونه د سپوږمۍ په رڼا کې ښکلي ښکارېدل. کله، کله به نرۍ باد د رامبېل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چامپیلو بویو نه د متین تر سپوږمو راورسول. د سپوږمۍ په رڼا کې دغه ښکلي منظره او د شپې خاموشه خاموشي په زړه پورې وه.

متین لا د کایناتو په ښایست کې ډوب و چې ملا لاوډسپیکر ته پوکی ور وکړ او د سهار په اذان یې د شپې لمن ور ټوله کړه.

کله چې لږ رڼا ولګېده، نو متین کوزه واخیسته. اودس یې تازه کړ او له هغه وروسته پر لمانځه ودرېده. کله چې یې لمونځ وکړ، نو هلک یې له خوبه راپاڅاوه. ترې ویې پوښتل چې لمونځ دې نیولی؟ هغه له خوب نه ډکې سترګې ومومښلې او ویې ویل: هو. متین کوزه ورکړه: ها، واخله، لمونځ وکړه.

له لمانځه وروسته یې مور چای راوړ. دواړو چای وڅښه. له چای څښلو وروسته هلک خپل کلي ته روان شو او متین د خپل دفتر پر لور.

د ورځې دوه بجې وې چې پر مېز ایښی ټیلیفون وشرنګېده. متین د ټیلیفون ښیښې ته وکتل. شمېره د نظامي څارنوال وه. غاړه یې تازه کړه او د اوکې پر تڼۍ یې ګوته ټینګه کړه:

- صاحب! سلام.
- وعلیکم وسلام.
- له مخابراتو او ټکنالوژۍ وزارت نه د شمېرې په اړه د مالوماتو کڅوړه راغلي ده.
- څارنوال صاحب! ډېره مننه کوم.
- د منني وړ نه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال ټیلیفون کته کړ. متین له پاڅېدو سره سم د مېز له سر نه کولا واخیسته او پر سر یې کړه. د دفتر له دروازې ووت. ساتونکی هم پسې روان شو. متین د مخابرې ټیمې د لاس په غټه ګوته ونیوه. خپلو کسانو ته یې امر وکړ، تر څو د ټک لپاره تیار شي.

متین چې رنجر ته رسېده، نو پولیس تیار په رنجرو کې سپاره وو. متین د رنجر په مخ سیټ کې کېناست او ټولو په یو وار حرکت وکړ. له لږ مزل وروسته د نظامي څارنوال دفتر ته ورسېدل. متین ورغی. ساتونکی په دروازه کې و. ویې ویل:

- له څارنوال صاحب سره څوک شته؟

- یوه شیبه صبر.

ساتونکي د دفتر دروازه ټک، ټک کړه. بیا ورننوت:

- صاحب متین راغلی.

- راویې لېږه.

متین څارنوال ته ورغی. ستړي مه شې یې سره وکړه. څارنوال د چای ست وکړ، خو متین ورته وویل: له کاره دې نه باسم. څارنوال د مالوماتو کڅوړه ورکړه او متین ترې رخصت شو.

کله چې متین په خپل دفتر کې د مالوماتو کڅوړه خلاصه کړه، نو د تذکرې له کاپي نه نیولې د شمېرې د ثبت تر پاڼو پورې ټول اسناد موجود وو. هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ وه، له هغو شمېرو سره ټولې نیولې اړیکې او کړې خبرې اترې یې په یوه سي ډي کې اچولې وې.

متین ټول مالومات وکتل. وروسته یې سي ډي لپټاپ کمپیوټر ته واچوله. پر اډیو فایل یې کلېک وکړ او تیلیفوني مکالمې یا خبرې اترې داسې پیل شوې وې:

لومړی له هغې شمېرې نه چې په اخر کې ۲۲۰ ده، بلې ته زنګ کېږي. څو ټلۍ ورځي او بیا اوکې کېږي:

- څه وايي؟

- چېرته یې؟

لومړنی کس ځای ورته ښايي، خو په اخر کې د ۲۲۰ مې شمېرې خاوند زیاتوي:

- زما کار دې څنګه کړ؟

- دا زه نه شم کولی.

- ګوره غریب سړی یې ډېرې پیسې به وګټې.

- زه دا ډول مرداري پیسې نه غواړم.

- ښایسته ځواني لرې نور دې خوښه.

کله چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند وروستۍ جمله تکرار کړي، نو په دې وخت کې تیلیفون پرې شي. متین هغه خبرې اترې هم واورېدې چې له چمن ګل سره دده له وژل کېدو وړاندې شوې وې، او دا هم له نورو هغو سره ورته وې.

د پولیسو آمر دومره پوه شو چې د ۲۲۰ شمېرې کس، ځوان ته په اول کې د پیسو وړاندیز کوي او په وروستۍ جمله کې ګواښ. نور کار ستونزمن و، ځکه په تیلیفوني خبرو کې هم مالومه نه وه چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند له مقابل لوري نه څه غواړي؟ یوازې دومره پوه شو چې دا کومه ډله ده او کېدای شي د خاصو هدفونو لپاره کار کوي.

متین د هغه کس د تذکرې کاپي را واخیسته چې ۲۲۰ شمېره پرې ثبت شوې وه. پر دیوال ځړول شوي نقشې ته ورپاڅېده. ټوله یې تر نظر تېره کړه. په تذکره کې لیکل شوي ولسوالي او کلی یې په کې پیدا کړل. سره

https://kitaabandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړنه یې ترې تاو کړه. له هغه وروسته یې د ولسوالۍ امنیه قوماندان ته خبر ورکړ تر څو دده تر ور سېدو پورې کلی محاصره کړي.

د پولیسو آمر له دفتر نه قهرېدلی ووت. د بوټانو دروند غږ یې په دهلېز کې انګازې جوړې کړې. شا ته یې دده خاص ساتونکی و. رنجرو ته ورسېدل. دده تر امر لاندې پولیس تیار وو. متین رنجر ته وخوت. مخابره کې امر وشو: حرکت وکړئ. ټولو رنجرو په یو وار داسې حرکت وکړ ته وا ټایرونه یې ځمکه څیري.

له لږ مزل وروسته متین له خپلو کسانو سره یو ځای محاصره شوي سیمې ته ورسېده. د ولسوالۍ پولیسو له کلي نه څوک د باندې نه پرېښودل. کلیوال بامونو ته ختلي وو. ټول حیران وو. نه پوهېدل چې څه پېښه ده. متین له خپلو کسانو سره د تذکرې د خاوند کور مخې ته ودرېده. په رنجر کې له نسب شوي لاوډسپیکر نه غږ وشو:

- تور سرې دې یوې خوا ته شي. موږ تلاشي کوو.

د کور له ننه ځواب ورکړل شو:

- په کور مه راننوځئ. دادې درغلم.

څو شیبې وروسته له کور نه سړی راووت. د متین مخې ته ورېده او ورته ویې ویل:

- څوک مو په کار دي؟

متین یې څېره تر نظر تېره کړه. په خپله د تذکرې خاوند و. ځواب یې ورکړ:

- ته مې په کار یې.

د پولیسو آمر خپلو کسانو ته مخ ور واړوه. د سړي د نیولو اشاره یې ورکړه. پولیسو د سترګو په رپ کې د سړي لاسونه تاو کړل او ولچک یې ور واچول. سړي ناري کړې:

- ولې مې نیسئ. څه ګناه مې کړې ده؟

بل پولیس پرې راغږ کړ:

- وه هلکه خوله یې ور بنده کړه.

تر څنګ ولاړ پولیس یې په خوله یو دروند سوک ورکړ. د نیول شوي کس سر وګرځېده. لاړې یې تو کړې. وینې ورسره ګډې وې. په سترګو کې یې اوښکې ولیدل شوې او له یوه سوک سره یې چیغې وهل بس کړل. نیول شوی سړی یې لاس ترلی رنجر ته روان کړ. د کلي ماشومانو منډې کړې. سره خواره واره شول. څو شیبې وروسته سیمه له کلابندۍ نه خلاصه شوه. کلیوال سره راټول شول. له دوی نه یوه یې پوښتنه وکړه:

- دا خوارکی یې ولې ونیوه؟

هغه بل یې له اورته (وریت) جوار نه څو دانې خولې ته واچولې او ځواب یې ورکړ:

- د بمبرو په ځالو کې به یې لاس وهلی وي.

د دریم هم صبر ونه شو. خبرو ته یې خوله جوړه کړه. غږ یې نری و او ویې ویل:

- دا سړی ماته ددې ولا نه ښکاري.

څو نورو یې هم تبصرې وکړې. له هغه وروسته هر یو په خپل کار پسې روان شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه دومره تياره وه چې د لاس ګوتې نه ښکارېدې. له باندې نه هم د څه شي اواز نه راتلو. د تذکرې خاوند هڅه کوله، تر څو پوه شي چې دا شپه ده او که ورځ؟ خو نه پوهېده. پر ځمکه پروت و. يوې او بلې خوا ته وښويېده چې که چېرې يې په کوټه کې پر څه شي پښې ولګېږي، خو نه نيالي په کې وه، نه فرش او نه هم نور شيان. له اوږده ځنډ وروسته د کوټې اوسپنيزه دروازه بېرته شوه. کوټې ته له رڼا سره سم د پوليسو آمر راننوت. دوهم کس له شا نه چوکۍ پسې راخيستې وه. متين پر چوکۍ کېناست. سړي ته يې يوه شيبه وکتل. له غصې نه يې د سترګو رنګ بدل ښکارېده. د تذکرې خاوند يې هم په ليدو وډار شو. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې. رنګ يې تښتېدلی و. ان تر دې چې له وېرې يې د ترلو پښو ګوتې هم رپېدې. متين ورته وويل:

- که مې پوښتنو ته سم ځواب راکړې، کېدای شي چې رحم درباندې وشي.

- زه په خپله ګناه نه پوهېږم.

- يوازې زما پوښتنو ته ځواب راکړه.

سړی غلی شو. متين پوښتنه وکړه:

- څه نومېږې؟

- امين جان.

- د پلار نوم؟

- شريف ګل.

سړي خپله ولسوالي او کلی ور وښودل. متين له تذکرې سره دده ځوابونه وکتل، يو يې هم غلط نه و، نو بله پوښتنه يې ترې وکړه:

- په اخر کې چې ۲۲۰ ده، هغه شمېره ستا ده؟

- د څه شي شمېره؟

- د تيليفون نمبر درته يادوم.

سړی په ځای کې ونښورېده. سر يې ديوال ته تکيه کړ او ځواب يې ورکړ:

- دا نمبر زما نه دی.

متين له چوکۍ نه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. سړي په رډو، رډو ورته کتل. د پوليسو آمر ژوره ساه واخيسته او د تذکرې خاوند ته يې وويل:

- ياده شمېره اووه کاله وړاندې ستا په نوم ثبت ده. ستا د تذکرې کاپي، د ثبت پاڼې او ټول اسناد له موږ سره شته، نو بيا څنګه ستا نه ده؟

- خو له هغې راهيسې ما ډېر نمبرونه بدل کړي دي.

په کوټه کې يو ځل بيا چوپتيا خوره شوه، خو د ساه اخيستلو سمسومی اورېدل کېده. متين د امين جان پر ځواب فکر کاوه. بېرته راغی. د لاس ترلي امين جان مخې ته چې پر ځمکه پروت و؛ کېناست او ترې ويې وپوښتل:

- ته وايې چې ما ډېرې شمېرې بدلې کړې دي. تا به بدلې کړې شمېرې چا ته نه وي ورکړې ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امين جان څو شيبې غلی شو. فکر يې وکړ او وروسته يې په حيرانتيا ځواب ورکړ:

- اوس راياده شوه.
- څنګه ؟
- هغه شمېره چې په اخر کې ۲۶۰ ده، ما جبار ته ورکړې وه.

متين له چوکۍ نه سپک پورته شو. په داسې حال کې چې قدم يې واهه، سترګې يې په امين جان کې نيولې وې او بيا يې پوښتنه وکړه:

- جبار څوک دی؟
- پخواني انډيوال مې دی، خو دا درې کاله کېږي چې نه مې دی ليدلی.
- چېرې اوسېږي؟
- په (سره کوښ) کې. (سور کوښ د خوست ولايت په تنګي ځدرانو کې يوه سيمه ده).
- همغه سور کوښ چې له شمالي وزيرستان سره پر پوله پروت دی؟
- هو.
- اوس هلته ورتللی شې؟

امين جان پوزه کش کړه او ويې ويل:

- نه
- ولې نه شې تللی؟
- ځکه چې اوس د سره کوښ د زېغونځيو په ځنګلونو کې ټول طالبان دي.
- په ټيليفون خبرې ورسره کوې؟
- مخکې مې خبرې ورسره کولې، خو اوس يې نمبر اکثره وخت بند وي.
- هغه ستا انډيوال دی. که يې راوغواړې درته راځي؟

- مخکې راتله، خو اوس نه پوهېږم.

د پوليسو آمر (متين) ورمېږ کوږ او راکوږ کړ. ټکونه يې ترې وويستل. د لاسونو ګوتې يې سره ور وستې. ځان يې سره کش کړ. يوه شيبه يې د امين جان سترګو ته په زير، زير وکتل، خو دا کتل يې د امين جان لپاره ډېر ويرووونکي و. امين جان په ځای کې وښورېده او متين ورته وويل:

- زما خبره ښه په غور واوره. که دې د هغه سړي په نيولو کې راسره مرسته وکړه، نو زه به هم مرسته درسره وکړم او که چېرته دې مرسته ونه کړه، نو تر اخره پورې به په دې تياره کوټه کې تر شکنجو لاندې وې. بچې به د در په در ورې ګرځي او نور وروڼه به دې هم ونيول شي. نور ستا خوښه ده چې مرسته کوې او کنه؟

د امين جان ويره څو برابره شوه. ستونی يې وچ شو او زارۍ يې پيل کړې:

- آمر صاحب! د خدای ج لپاره واوره بچي لرم. د ګټې وټې مې هم څوک نشته او...

د پوليسو آمر يې خبرې پرې کړې او په چيغو يې وويل:

- هغه کسان مور، پلار، خور، ښځه، بچې او کور نه لري چې ستاسو ظالمانو لخوا وژل کېږي؟ وو ايه! د هغه په نيولو کې مرسته کوې او کنه؟

امين جان د (نه) په ډول سر وښوراوه.

متين دومره په زوره چيغې کړې چې دده له درانه غږ سره امين جان له ډېرې ويرې په ځای کې سپک وغورځېده. لړزې واخيست. دواړه غلي شول. يوازې يې يوه او بل ته کتل. لاس ترلي سړي له ويرې نه د سترګو په کونجونو کې د پوليسو آمر څاره، خو متين بيا له ډېرې غصې نه دده په څېره کې سترګې ګنډلې وې. په کوټه کې چوپتيا حاکمه وه. امين جان نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېده چې څه به ورسره کېږي، خو ناڅاپه د چوکۍ پښې پر سيمنټو کش شوې. زوړ يې په کوټه کې انګازې جوړې کړې. متين پاڅېده او په زوره يې غږ کړ:

- هلکه څه شوي؟

يو بل پوليس په بېړه دروازه کې ودرېده. غټې غټې سترګې، غټ، غټ اندامونه، پلنې اوږې يې درلودې او متين ته يې وويل:

- صاحب! امر وکړئ.

- ددې سړي عقل سر ته راوله.

- په سترګو صاحب.

لاس تړلي سړي چيغې کړې:

- د خدای ج لپاره آمر صاحب! ما مه وهئ. ما څه نه دي کړي. متين له کوټې نه ووت. د سړي چيغې يې همداسې تر لرې ځايه اورېدې.

په کوټه کې لومړی يو تت ځراغ ولګېده. بيا درانه اوسپنيزه دروازه وتړل شوه. په دروازه پسې د غټ قيد اړولو په کوټه کې انګازې جوړې کړې. امين جان له وېرې په زوره، زوره ساه اخيستله. سختې لړزې نيولی و. ټول بدن يې په خولو کې لوند خيشت و. په همدې حالت کې يې د همغه پوليس پلنو اوږو، غټو، غټو لاسونو او اندامونو تماشه کوله چې د دروازې پر بندولو اخته و. تړلی سړی نه پوهېده چې پر ده به څه قيامت راولي او څه به ورسره کوي.

پوليس دروازه وتړله. مخ يې امين جان ته کړ. پر تشو يې لاسونه ونيول. يوه شيبه يې د امين جان څېره تر نظر تېره کړه. له هغه وروسته يې لاندېنۍ شونډه پر پاسنيو غاښونو وچيچله او پسې را روان شو. بندي سړي خبرو ته خوله جوړوله، خو خبرو ته پرېنښودل شو او پر مخ يې درووند

سوک وخوړ. مخ يې درد وکړ. ورسره جوخت يې په نس کې سخت درد محسوس کړ. دا درد د لتې و. بالاخره يې د بدن پر نورو برخو د پوليس درنو ګزارونو زور واخيست. امين جان نور نه پوهېده چې کوم ځای يې درد کوي او له ډېر درد نه داسې اوښت، لکه مار.

بندي سړی نور د ډېرو وهلو له لاسه بې حاله پروت و. پوليس په ساه کې لوړ و. په پراخ تندي يې خولې راماتې وې. پښه يې د امين جان پر اوږه کېښوده. زور يې ورکړ، خو هغه نه ښورېده. دغه وخت دروازه وټکېده. پوليس ورغی. اوسپنيزه دروازه يې خلاصه کړه. متين ورننوت او پوليس ته يې وويل:

- حالت يې څنګه دی؟

- اوس بې حاله شو.

- چوکۍ ته يې پورته کړه.

- صاحب! سمه ده.

پوليس پرې ورټيټ شو. امين جان يې د ماشوم په څېر رواخيست. پر چوکۍ يې کېناوه. د امين جان سر ځوړند و. خوله يې وينې وه. مخ يې پړسېدلی و. سترګې يې شنه ښکارېده. متين د پوليس پر اوږه لاس کېښود او زياته يې کړه:

- ورشه په يوه لوښي کې اوبه راوړه.

پوليس په چوپه خوله له کوټې ووت. شيبه پس د اوبو له ډک سطل سره راغی او آمر ته يې ورکړ. آمر له امين جان نه څو قدمه شاته شو، تر څو لوند نه شي او د اوبو ډک سطل يې د هغه پر مخ ورخالي کړ. امين جان څو سړې، سړې سلګۍ وکړې. سترګې يې وغړولې، خو سترګو يې سم ليدل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کول. هر څه ورته خړ ښکارېدل. مخامخ ورته ولاړ متين داسې مالومېده لکه کوم نقاش چې پر ديوال تت انځور رسم کړی وي.

د امين جان ځان سخت درد کاوه. خوله يې وچه وه. اوبه يې وغوښتې.

متين لږ اوبه ور وڅښلې او ورته ويې ويل:

- د ۲۲۰ شمېرې خاوند په نيولو کې را سره مرسته کوې؟

امين جان د (هو) په ډول سر وښوراوه. څو شيبې غلی و. بيا يې سترګې يوي او بلې خوا ته اړولې. د خبرو کولو هڅه يې وکړه، خو ژبه يې درنه وه. متين ولاړ پوليس ته وکتل او ويې ويل:

- چې حالت يې لږ ښه شي، بيا خبر راکړه.

- په سترګو صاحب!

په دهليز کې د بوټونو درونډ غږ واورېدل شو. داسې غږ چې د متين تر دفتر رسېده. متين چې د کار مېز ته ناست و، زر، زر يې د يونوفورم تنۍ وتړلې. ځان يې سره سم کړ. سړی ددې پر ځای چې دروازه وټکوي، په دفتر ورننوت.

کله چې متين هغه وليد، نو جنرال نه، بلکې خدمتګار يې و.

متين د خدمتګار پښو ته وکتل. د پوليسو درانه بوټونه يې پر پښو وو. متين په غصه وويل:

- تا ولې د پوليسو بوټونه پر پښو دي.

خدمتګار ځواب ورکړ:

- صاحب! په امنيه قوماندانۍ کې کار کوم او بل د جنرال صاحب خدمتګار يم.

- څه له دې ځايه ورک شه چې ودې نه ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صاحب! زه درنه ورک کېږم، خو ته جنرال صاحب غوښتی يې.

خدمتګار له دفتر نه ووت. متين له شا نه برګ، برګ پسي وکتل او له ځان سره يې وويل: دا څه بې ادبه او لوده انسان دی.

متين چي کله د جنرال دفتر ته ورسېده، نو د دروازې تر څنګ خدمتګار مسکی ولاړ و او متين ته يې په خندا وويل:

- ګوره جنرال صاحب ته ونه وايي چي بيا خپه کېږم.

- له مخې مي لرې شه، کنه بيا به دې خوښ شم.

خدمتګار يې خبرې پرې کړې:

ببښنه غواړم. بيا داسې نه کوم. بل که دې لږ ونه خندل، نو له مخې دې نه لرې کېږم.

متين يې په سترګو کې سترګې وګنډلې. تر ډېره يې ورته کتل، خو اخر مسکی شو. خدمتګار ژوره ساه واخيسته او ويې ويل:

- ايله مې زړه کرار شو. بله ورځ در سره ټوکې نه کوم.

متين د جنرال د دفتر دروازه ورو وټکوله. د ننه لخوا جنرال غږ کړ: مهرباني وکړئ!

متين ورننوت. سلام يې وکړ. جنرال د سلام ځواب ورکړ او د کېناستو يې ورته وويل. متين خبرو ته خوله جوړوله، تر څو له جنرال نه وپوښتي چي ولې دې راغوښتی يم، خو جنرال وار تري مخکې کړ او ويې ويل:

- متين جانه! ته مي ددې لپاره راوغوښتې، تر څو هغه کور درته وښايم چي ستا د اوسېدو لپاره مي درته در کړی.

- صاحب! زه کور لرم، نو دا کور دې د څه لپاره نيولی؟

- دا کار مي، ځکه کړی چي د کليو ژوند ستا په څېر کسانو ته ښه نه دی.

- خو هغه زما کلی دی. په هغه کې رالوی شوی يم. کلي او کليوال کله پرېښودی شم.

جنرال پزه کش کړه. پر تندي رواني خولې يې پاکې کړې او زياته يې کړه:

- هغه څوک چي د يوه پوليس دنده پر غاړه اخلي، نو دا هر څه بايد پر ځان ومني.

- جنرال صاحب!...

جنرال په خپله چوکۍ کې شاته لاړ او د متين خبره يې پر دغه جمله غوڅه کړه:

- له دې وروسته تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. بايد دا ومنې او ښار ته راکډه شي.

- صاحب! څنګه چي تاسو امر کوئ.

جنرال په ځای کې ودرېده. لاس يې ور اوږد کړ او ورته يې وويل:

- الله ج دې مل شه.

متين د جنرال له دفتر نه راووت. طبعيت يې خټه و، ځکه د کلي پرېښودل ورته اسان نه و، خو مجبور و چي داد زهرو غړپ يې تر ستونې تېر کړی وای.

متين خپل دفتر ته راغی او د جنرال پر هغه خبره يې فکر کاوه چي ويل يې: " تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. " په دفتر کې نور چوپتيا خوره وه، خو يوازې د هغې چوکۍ څچغڅي اورېدل کېده چي متين په کې ښوربده.

متين تر ډېره فکر وکړ او له اوږده فکره وروسته دې پايلې ته ورسېده چي کېدای شي جنرال له هغه څه نه خبر وي چي دی پرې نه پوهېږي، نو ځکه يې تيليفون رواخيست او کور ته يې زنګ وواهه. مور يې په تاخچه کې ايښي تيليفون ته ورغله. لاس يې ور اوږد کړ هغه يې رواخيست. د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيکري (پړوني) په پيڅکه يې له دوړو پاک کړ. د اوکې کولو لپاره يې هغه تنې په غټه ګوته کېکاږله چې متين ورته ور ښودلي وه. بيا يې تيليفون غوږ ته ونيوه او د زوی غږ يې واورېده:

- ادې سلام!

- واليکم سلام (وعليکم سلام) زويه! څنګه يې؟

- ښه يم. ته څنګه يې؟

- شکر دی ښه يم.

- ادې يوه خبره مې کوله.

- وايه زويه، څه شوي ؟

- نور څه نشته. يوازې مې غوښتل چې د کور سامان سره ټول کړې.

- سامان ولې ټولوې؟

- ماته امر شوی چې له کلي نه بايد ښار ته کډه شې. ويل يې چې زموږ کورنۍ ته خطر دی.

د متين مور ددې خبرې په اورېدو څو شيبې غلې وه، خو اخر يې خپل زوی ته وويل:

- زويه! زه يوازې د الله ج نه ستا د سر خير غواړم. هر څنګه چې ستا خوښه وي.

متين د مور پر دغه خبره خوښ شو، ځکه ده فکر کړی و چې مور به يې دا خبره ورسره ونه مني. دوه ورځې وروسته متين هغه کلی چې ماشومتوب يې ټول هلته تېر شوی و؛ پرېښود او ښار ته يې کډه وکړه.

هغه پوليس چې پلنې اوږې يې وې او له نيول شوو کسانو نه د اقرار اخيستو په موخه پر دنده ګومارل شوی و؛ د متين مخې ته ودرېده او ويې ويل:

- آمر صاحب! د بندي حالت اوس ښه دی.

- خبرې کولی شي؟

- هو، صاحب!

- سمه ده زه ورځم. له دې وروسته ډوډۍ په خپل وخت ورکوه.

پوليس خپل غټ سر وښوراوه او له دروازې ووت.

امين جان لاس تړلی په تياره کوټه کې پروت و. د وهلو او ډبولو له لاسه يې بدن ډېر زخمونه او دردونه ليدلي وو. هر زخم يې ځان ته درد درلود. داسې درد چې د لاس تړلي بندي هره ساه ايستل يې په فرياد

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلول، خو له دومره وهلو سره، سره لا هم په دې نه پوهېده چې آمر صاحب به نور څه ورسره کوي.

د تياري کوټې اوسپنيزه دروازه پرانيستل شوه. د امين جان سترګې رڼا وبرېښولې. د پلنو اوږو ولا پوليس راننوت. د زنداني بيا په ټنډه کې خوږ شول او له ځان سره يې وويل: " عزرايل بيا راغی. " خو کله چې د پلنو اوږو ولا پوليس ورته رالنډ شو، نو دا ځل يې يوه ډوډۍ او په وړوکي کاسه کې لوبيا مخې ته ورته کېښودل. لاسونه يې د شا لخوا نه خلاص او مخ لوري ته يې ور ولچک کړل، تر څو ډوډۍ پرې وخوړلی شي.

امين جان که څه هم ښه وږی و او ډوډۍ ته يې زړه کېده، خو د خولې ټپونو يې دې ته نه پرېښوده چې ډوډۍ په خوند وخوري او ځان موړ کړي. لومړی ګوله يې خولې ته کړه. ژامو يې درد وکړ. ګولې هم د وينو خوند کاوه، خو لاس تړلی بندي مجبور و چې ويې خوري، ځکه لوږه هم زوروره وه. امين جان څو نورې ګولې په همدې ډول تر ستوني تېرې کړې، خو نور يې نه شول کولی چې ځان موړ کړي. کله چې يې د ډوډۍ خوړل بس کړل، نو د پلنو اوږو پوليس بې له دې چې څه ووايي؛ پرې ورتيټ شو. لوښي يې رواخيستل. د باندې ووت او په ځان پسې يې د کوټې دروازه وتړله.

امين جان نور له تياري سره عادت و، نو ځکه له تياري نه ځورېده، خو له دوو شپانو ډېر ځورېده چې يو يې پر بدن زخمونه وو او بل يې پر زړه. پر بدن زخمونه يې د هغه پوليس له امله وو چې غټې، غټې اندامونه يې درلودل او له ده نه يې د خبرو ايستل غوښتل. پر زړه زخمونه يې د هغه ملګري له لاسه وو چې ده پرې باور کړی و او هغه شمېره يې ورکړې وه چې په اخر کې ٢٢٠ ده او بل يې د خپلې کورنۍ بې سرنوشته پاتې کېدل و چې اوس به په څه حال وي.

ده ته خپل اولادونه يو، يو سترګو ته درېدل. هغه وړه لورکۍ ورياده شوه چې اوس ايله د نهه مياشتو وه. خپل مور او پلار، خويندي او واړه ورونه يې ټول د سترګو پر وړاندې د يوه فلم د صحنې په څېر تېرېدل. پر دې هم پوهېده چې اوس به سرګردان ورپسې ګرځي، خو هېڅ به يې له لاسه پوره نه وي. زړه يې راډک شو. څو اوښکې يې له سترګو نه راتوی شوې او له خولې يې ښېرا واورېدل شوه: "جباره! له خدای ج نه مې تباه او برباد غوښتې يې. "

امين جان په همدې فکرونو کې ډوب و چې متين کوټې ته ورننوت. مخې ته يې ودرېده او ورته ويې ويل:

- امين جانه! که راسره مرسته ونه کړې، نو له دې ځای نه دې وتل ګران دي.

امين جان په ځای کې وښورېده او په کمزوري غږ يې ځواب ورکړ:

- زه چې په هر څه پوهېدم. هغه مې ټول درته بيان کړل.

- په هغه خبرو هېڅ نه کېږي. زه له تا غواړم چې تر جبار مې ورسوې. يوه ځوی او کنه؟

امين جان څو شيبې د متين سترګو ته له ويرې په ډک نظر وکتل او وروسته يې وويل:

- يوه خبره رانه هېره وه.

- هغه کومه خبره ده چې درنه هېره ده او که چېرې د کار خبره نه وي، نو دا ځل دې ژوندی ښخوم.

- قوماندان صاحب! جبار به د هرې جمعې په شپه لالي ملنګ ته هم راتلو.

- دا خبره دې اول ولې نه کوله؟

- ومې ويل چې رانه هېره وه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ملنګ چېرته اوسېږي؟
- له شينکۍ غونډۍ سره نږدې کلی دی.
- ته له جبار سره کله هلته تللی يې؟
- هو!
- ډېر او که لږ؟
- دوه ځلې.
- جبار او ملنګ څه سره ويل؟

امين جان داسې خپله خوله جينګه کړه لکه کوم ځای چې يې درد کوي. لږ غلی شو او بيا يې متين ته ځواب ورکړ:

- هلته دوې کوټې وې. موږ به په يوه، ملنګ، جبار او څو نور کسان به په بله کوټه کې وو.
- له ملنګ سره څه ډول کسان ډېر کېناستل؟
- ما چې دا دوه ځله ليدلي، نو پاکستاني تبليغيان ورسره زيات وو.

متين له ځايه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. تر اوږدې شيبې يې د امين جان پر خبرو فکر وکړ او اخر دې پايلې ته ورسېده چې د ملنګ پر کور هم بايد عمليات تر سره کړي.

کله چې د جمعې شپې د مابنام خړه رادې بره شوه، نو متين خپلو کسانو ته وويل: امين جان له کوټې راوباسئ او په موټر کې يې واچوئ. کسان يې ورغلل. امين جان يې لاس تړلی له تيارې کوټې نه راوويست او د رنجرې په باډۍ کې يې واچوه. متين امين جان ته خوله ورنږدې کړه او ورته ويې ويل:

- د ملنګ ځای ته مو سيده وروله او که کومه چلاکي دې وکړه، نو په هغه ځای کې دې په ګوليو سوری، سوری کوم.

امين جان په داسې حال کې چې لاسونه يې تړلي وو، متين ته د (سمه ده) په ډول سر وښوراوه. متين نور هېڅ ونه ويل. موټر ته وختو او له خپلو کسانو سره د شينکۍ غونډۍ سره نږدې کلي ته د ملنګ پر کور د عملياتو د تر سره کولو لپاره روان شو. رنجرې ګړندی رواني وې. له لږ مزل کولو وروسته له پاخه سړک نه خامې لارې ته کوز شول. په خامه لار کې يې هم پوره مزل وکړ. کله چې د شينکۍ غونډۍ تر څنګ کلي ته نږدې شول، نو متين ورته د درېدو امر وکړ. دده له امر سره سم ټول ودرېدل او متين ورته وويل: څو تنه وسايطو ته پاتې شئ او نور يې په ما پسې راځئ.

متين له لاس تړلي امين جان او خپلو کسانو سره يو ځای د ملنګ د کور پر لوري روان شو. توره تياره وه. داسې تياره چې د لاس ګوتې هم نه ښکارېدې. د دوی مزل د پولو او پټيو په منځ کې وه. شاوخوا نيم ساعت مزل يې پلی وکړ چې کلي ته ورسېدل. متين له امين جان نه وپوښتل:

- په تياره کې يې ښودلی شې چې کور يې کوم يو دی؟

امين جان زير شو او په اشاره يې ځواب ورکړ:

- داسې چې لاړ شې، له کلي نه به ووځې او هلته د پاڼ پر غاړه يوازې دده کور دی.

متين يوه پوليس ته امر وکړ چې د امين جان خوله وتړي. پوليس يې نه يوازې خوله ور وتړله، بلکې هلته د ځمکو په منځ کې يې په کومه ونه پورې وتاړه.

متين د ملنګ د کور پر لوري د خپلو کسانو سره په منډو شو. کور يې شاوخوا محاصره کړ. څو تنه دروازې ته ودرېدل. دروازه يې په زوره، زوره وټکوله، څوک نه و چې در وازه پرانيزي. دوی لږ انتظار وکړ، خو متين

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل، دلته هر ډول ځنډ له خطر نه خالي نه دی. پوليسو دروازه ماته کړه او کور ته دننه شول. يوې او بلې خواته يې مرچې ونيوې. شاوخوا يې وکتل، خو څوک نه و. په اختياط سره وړاندې لاړل. د ملنګ د کوټې تر دروازې ورسېدل. پوليس د کوټې ور په لته وواهه او غږ يې وکړ: ونه ښورېږئ. بيا هم له ننه، څخه د چا عکس العمل ونه ليدل شو. بالاخره پوليس د ملنګ خونې ته دننه شول، خو پر ملنګ يې په داسې حال کې سترګې ولګېدې چې مرۍ يې غوڅې وې، د کوټې په منځ کې په وينو لژند پروت و او نور ټول هغه چې له ده سره وو؛ د پوليسو له ورتګ نه مخکې تښتېدلي وو.

متين د ملنګ جسد تر نظر تېر کړ. څو کونځې نيالۍ چې بومبه يې هم راوتلي وو، په کوټه کې بې ترتيبه پرتې وې. د ملنګ اوږدې تسبې دده په ګوتو کې همداسې بند پاتې وې. د څراغ د رڼا مخې ته په کوټه کې پاتې دوړې يوې او بلې خوا ته کېدلې.

متين له عادت سره سم يوه او بله خوا تر نظر تېروله چې په دې وخت کې يې يو نری سنګېدونکی اواز تر غوږ شو. د اواز له اورېدو سره جوخت يې پر خپلو کسانو په مخابره کې غږ وکړ: ځغلئ، چې ماين دی. ټول پوليس په منډه شول او متين هم خپلې پښې له هغه ځايه سپکې کړې، خو لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې يوه زوروره چاودنه وشوه.

له چاودنې سره سم په کلي کې د ماشومانو کريغې واورېدل شوې. د سپيو غپا ډېره شوه او د پوليسو له لوري احتياطي ډزې هم پيل شوې. متين پزه کش کړه. د باروتو تريخ بوی يې محسوس کړ. خولې يې هم د خاورو خوند کاوه. ځان يې وښوراوه. تر خاورو او لوټو لاندې و. لاسونو او پښو ته يې حرکت ورکړ او پوه شو چې کوم ځای يې مات نه دی. زور يې

وکړ. له خاورو راووت. کله چې ودرېده، نو په ملا کې يې درد احساس کړ، خو دا درد ورته د اندېښنې وړ نه و. د پوليسو آمر د مخابرې تکمه کېکارله، تر څو د خپلو کسانو د حالت پوښتنه وکړي، خو له کاره لوېدلې وه. په دې وخت کې چا څراغ په لاس دده پر لوري منډې وهلې او دا غږ يې کاوه: متينه وه متينه چېرته يې؟ متينه وه متينه...

متين خپله توپانچه راوويسته. د هغه څو پرله پسې غږونو ته يې ځواب ورنه کړ، خو له څو غږونو وروسته يې د هغه غږ وپېژانده چې دده د ماشومتوب انډيوال او په سعودي عربستان کې د کلونو مسافر ببرک دی، نو غږ يې ورته وکړ: دلته يم.

ببرک ورته راورسېده. متين يې ټينګ په غېږ کې ونيو او شکرونه يې ايستل چې څه ورباندې شوي نه دي، خو متين ببرک ته حيران و، ځکه هم يې د پوليسو يونفورم پر تن و او هم يې دده د ژغورنې لپاره ځان ورته را ورساوه.

ببرک متين له اوږې ونيو او روان يې کړ، خو متين ورته وويل: زه ښه يم، ټلی شم. متين غوښتل چې د ببرک په اړه خپله حيرانتيا لرې کړي، نو ځکه يې ترې وپوښتل:

- ببرکه! ته په دې شپه له کومه شوې؟

- کيسه اوږده ده، خو اوس له جنرال صاحب سره ستاسو ژغورنې ته راغلی يم.

متين په حيرانتيا وويل:

- جنرال صاحب؟

- هو!

- هغه چېرته دی؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لږ وړاندې په موټر کې ناست دی.

متین همداسې پر توپانچه لاس ایښی و، ځکه تر هغو یې پر ببرې هم باور نه کاوه، تر څو چې د جنرال موټر ته ورسېدل. جنرال د موټر دروازه خلاصه کړه او متین ته یې وویل:

- ټپي شوی به نه یې؟

- صاحب! روغ یم.

- ټولو کسانو ته ووایئ چې موټرو ته وخېژي او حرکت وکړي.

- جنرال صاحب! سمه ده، خو زموږ موټر له کلي لږ لرې دی او بل مو دلته راوستلی زنداني د ځمکو په منځ کې پاتې ...

جنرال یې خبرې پرې کړې:

- هم مو هغه موټر راوستلی او هم مو په ونه پورې تړلی سړی دلته راوړی دی.

جنرال د ځراغ رڼا ته د متین سپېره څېره تر نظر تېره کړه او وروسته یې یو لاسي ساعت ورکړ. متین په حیرانتیا ترې وپوښتل:

- صاحب! پر دې څه وکړم؟

- داد امین جان پر لاس تړلی ساعت دی چې هم کمره په کې ده او هم په کې د غږ لېږدونې اله. جنرال نور څه ونه ویل. موټر ته وخوت او د پولیسو کاروان حرکت وکړ.

هغه پولیس چې په پېښه کې ټپیان شوي وو، روغتون ته یې ورسول. امین جان یې بېرته خپلې تیارې کوټې ته یووړ او متین هم په خاورو او دوړو لړلی له موټر نه مات ګوډ راکوز شو. جنرال ورته وویل: روغتون ته لاړ شه، تر څو د ډاکټران معاینه کړي چې وجود دې پټ درد موندلی نه وي، خو متین ډاډ ورکړ چې ښه یم او روغتون ته د تګ اړتیا نشته.

متین د ارام کولو کوټې ته ننوت، تر څو ارام وکړي، خو په کوټه کې یې ببرې له وړاندې ناست و. متین چې هغه ولید، نو په خندا یې وویل:

- وه هلکه د پیرې غونډې یې.

- ځکه چې ستا انډیوال یم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو همداسې د پخوا په څېر حاضر ځوابه يې.
- همداسې يې وبوله.

متين خبرو ته خوله جوړوله، خو ببري پرېښنښود او پر چوکۍ يې د زر کېناستو ورته وويل. متين حيران پر چوکۍ کېناست او غلي يې ترې وپوښتل:

- ببريه نه پوهېږم چې څه راباندې کوې؟

ببري د دروازې پر لور وکتل او ځواب يې ورکړ:

- قوماندانګيه! نور هېڅ درباندې نه کوم. يوازې دې د مخ او لاسونو پر ورو ټپونو دوا وهم چې ميکروب وانخلي.
- وه هلکه! دا خوله دې سمه خوځوه. ته ماته قوماندان نه، بلکې قوماندانګې وايې.

بيا متين يوه شيبه وخندل او له هغې وروسته يې وويل:

- ګوره د نورو پوليسو په مخکې راته ونه وايې.
- دومره ساده ګی هم نه يم.

د متين پر ټپونو چې ببري دوا ووهله، نو سوی يې ډېر شو. متين جينګه خوله ونيوه او غږ يې کړ:

- اوف مړ دې کړم هوايي ډاکتره.
- غلی شه موږ ته يې دا ښودلي چې د يوه ټپي لومړنۍ درملنه څنګه وکړو.

بيا هوايي ډاکتر ونه وايې.

- ډاکټر صاحب! ببښنه غواړم.
- قوماندانګيه خدای ج دې وبښه.

يو ځل بيا دواړو وخندل. کله چې په کوټه کې د خندا زور کم شو، نو متين ترې وپوښتل:

- ښه دا راته ووايه چې له سعودي نه کله راغلې او بيا ولې پوليسو ته لاړې؟
- شپږ مياشتې مخکې کور ته د تګ پر ځای دلته راغلم او د پوليسو په ليکو کې شامل شوم.
- ولې دې دغه پرېکړه وکړه؟
- ځکه چې په سعودي کې له يوې خوا کار او غريبي نه پيدا کېدله، که کوم کار به پيدا شو، نو د هغه د مزدورۍ پر پيسو به عربي رانه خيته واچوله. دا دريم ځل و چې په يو کال کې سر په سر عربانو د مزدورۍ پيسې رانه کړې او له دې وړاندې يې هم زما حق رانه خېټې ته کړی و. اخر مجبور شوم چې ويزه ختمه کړم او خپل وطن ته راشم. وطن ته په راتګ سره پوليسو ته راغلم، ځکه له يوې خوا قرضداری يم او له بلې خوا د کورنۍ د ساتنې مسووليت لرم.

ببری چوپ شو. کارول شوي پومبه (مالوچ) يې په کثافتدانۍ کې واچوله. په دې وخت کې دروازه ټک، ټک شوه. متين ورته وويل: مهرباني وکړه.

د دروازې له خلاصېدو سره سم د دواړو سترګې پر جنرال ولګېدې. د احترام په خاطر له ځايه پاڅېدل. سلام يې وکړ او جنرال ترې وپوښتل:

- تاسو څنګه ياست؟

دواړو په يو غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! ښه يو.
- متينه ته څنګه يې صحت خو دې ښه دی؟
- شکر دی، ښه يم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای ج فضل دی چې وژغورل شوې. کنه د دښمن په دام کې به راګیر وې.
- صاحب! ستاسو برکت و.

جنرال د ګوتو له بندونو ټکونه وویستل. یوه شیبه یې د کوټې چت ته کتل. غاړه یې تازه کړه او دا ځل یې په نرمه لهجه وویل:
- بیا ځلې دغسې تېروتنه ونه کړې.
- صاحب! د هغه ساعت ته مې نه و پام، خو اینده کې به پام کوم.
- په دې کارونو کې چې پام ونه کړې، نو هم به ځان د بلاوو خوراک کړې او هم دې ملګرې.
- په سترګو صاحب!

جنرال کولا له سر نه کوزه کړه. پر یک تندي چې یې یوازې څو سپین وېښتان ولاړ وو، لاس راښکو. په ببري کې یې سترګې وګنډلې او بیا یې ترې وپوښتل:
- ته له متین سره پېژنې؟

ببری وارخطا شو، خو زر یې ځواب ورکړ:
- هو صاحب! دا مې کلیوال دی او هم مې د ماشومتوب انډیوال.
- غواړې چې دده تر امر لاندې دنده تر سره کړې؟

د ببري څېره وغوړېده او ورته وېې ویل:
- که له ده سره شم، نو ډېره به ښه شي.
- متین چې کومې سختۍ زغمي، هغه ته منلی شې؟
- صاحب! د سر په بیه ورته تیار یم.
- افرین، نو چې داسې ده، سر له نن نه به ته له ده سره کار کوې.
- صاحب! مهربان یاست.

جنرال د متین څېره تر نظر تېره کړه، خو دا ځل جنرال په غصه نه و، بلکې په څېره کې یې مسکا لیدل کېده. متین ته یې لاس ور اوږد کړ. یوه کڅوړه یې ورکړه او له دې سره سم یې ورته وویل:
- زویه! په دې کڅوړه کې دوه جوړه ساختګي ږیرې، برېتونه او د سر اوږده وېښتان دي. کله چې د دښمن سیمې ته ننوتلې، نو له دې نه ګټه واخلئ. بل که د صحت ښه وې، نو کولی شې چې له ببري سره یو ځای په دښمن پسې ووځې او په خپل کور کې یې له منځه یوسې.
- صاحب! امر مو پر ځای کېږي.

جنرال له ځایه پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او د ببري پر سر یې هم د مهربانۍ لاس راښکه. دواړو ته یې وکتل او له الله ج نه یې د بري غوښتنه ورته وکړه. جنرال له کوټې نه ووت. متین او ببری له یو - بل سره تر غاړې وتل، خو متین وویل:
- زه یوازې ځم، ځکه پر تا مې زړه نه کېږي.

ببري یې په خبرو کې ورټوپ کړ او ځواب یې ورکړ:
- زه تا یوازې نه پرېږدم، چې هر ځای ځې زه دې ملګری یم.

متین چې هر څومره د ببري پر نه تګ ټینګار وکړ، خو هغه ور سره ونه منله. متین چې د غرمې ډوډۍ وخوړه، نو له هغې وروسته د بندي امین جان کوټې ته ورغی. امین جان په تیاره کوټه کې لاس تړلی پروت و او فریادونه یې کول. متین یې مخې ته ودرېده او وار له واره یې ترې وپوښتل:
- هغه ساعت چا در کړی و؟
- جبار.
- ته خبر یې چې په هغه ساعت کې څه و؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسې زما ساعت ته هم بهانه ولټوله او رانه خلاص مو کړ. په ساعت کې به څه بلا وي.

- ځان نګاره مه اچوه. که د لاس ورسره نه لرلی، نو د جاسوسۍ ساعت يې نه درکاوه.

امين جان ددې خبرې په اورېدو سره حيران ور وکتل او خو ځله يې دغه جمله تکرار کړه: د جاسوسۍ ساعت، د جاسوسۍ...

بيا يې متين ته سترګې ور واړولې او ويې ويل:

- ماته جبار دغه ګوتمۍ هم راوړې، چې په دې کې به څه بلا وي؟

متين د هغه له ګوتې نه ګوتمۍ وويستله. د غمي برخې ته يې زور وکړ. پرانيستل شوه. ويې ليدل چې په هغې کې يې هم د غږ ليږدوني سيستم ځاى پر ځاى کړى دى، نو امين جان ته يې وويل:

- اوس دا هر څه پر خپلو سترګو وينې؟

- هو! زه اوس هغه کسان درته ښايم چې جبار ورته له پاکستانه دا ډول تحفې راوړې.

متين د پتلون له جيب نه وړه کتابچه راوويسته. د امين جان له خولې نه يې د هغه ټولو کسانو په اړه پوره مالومات وليکل چې جبار تحفې پسې ويشلي وې. کله چې يې ټول ورته وښودل، نو ببري ته يې (هغه د دروازې مخې ته ولاړ و) کتابچه ورکړه او ورته يې وويل چې جنرال ته يې ور وړي.

متين دروازه وتړله او امين جان ته يې په چيغو وويل:

- زه غواړم چې د هغه په نيولو کې راسره مرسته وکړې.

- هر ډول مرسته درسره کوم، ځکه هغه زما ژوند تباه کړ.

متين ارامي احساس کړه او ترې ويې غوښتل:

- ما يوازې د (سره کوښښ) سيمې ته ورسوه او د هغه کور او ځاى راته وښايه. کله دې چې دا کار وکړ، نو زه درسره ستا د خلاصون ژمنه کوم.

- زه دې د هغه کلي ته رسوم، خو ما به له دې غضبه خلاصوې.

- زه پر خپله ژمنه ولاړ يم.

دروازه ټک، ټک شوه. متين دروازه پرانيسته. جنرال او ببرى دروازې ته ولاړ وو. جنرال ورننوت او ببرى همغلته پاتې شو. جنرال متين ته انځور ورکړ او ورته يې وويل:

- دا انځور مې د ساعت له وړې مېمورۍ نه تر لاسه کړ.

متين انځور د امين جان سترګو ته ونيو او ترې ويې وپوښتل:

- دا څوک دى؟

امين جان غريو نيولي وويل:

- دا هغه جبار دى چې زما ژوند يې تباه کړ.

جنرال د امين جان بد حالت ته وکتل او بيا يې متين ته مخ ور واړوه:

- دا سړى بې ګناه دى.

- جنرال صاحب! ماته هم بې ګناه ښکاري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین سپین کالي اغوستي وو. تر واسکټ لاندې یې تومانچه ښکارېده. د نورو ورځو خلاف ساتونکي ورسره نه وو چې مخکې او وروسته به یې ورسره منډې وهلې. څېرې یې د ورو تېپونو له امله لږ بدلون کړی و، خو دومره زیات نه چې ډېر وخت یې د څېرې بدلون دوام وکړي. متین له امین جان سره یو ځای د کلي په کوڅو کې روان و او د سترګو په کونجونو کې یې د هغه حرکتونه څارل، ځکه باور یې نه شو پرې کولی.

هر کلیوال چې امین جان لیده، نو ګرمه ستړې مه شې یا روغبړ به یې ورسره کاوه. هر یوه ورته ویل چې ښه شو، په خیر له بنده راخلاص شوې او ځینو بیا ترې پوښتل چې پولیسو ولې نیولی و، خو دده کور ته بیړه وه او د ځان د خلاصون لپاره یې ورته ویل: زه بیا ټوله کیسه درته کوم.

کله چې امین جان له کلیوالو ځان بې غمه کړ، نو له هغه وروسته د کور مخې ته ودرېده او لویه دروازه یې ټک، ټک کړه. د غټې لرګینې دروازې د ځنځیر شرنګ شو. دروازه خلاصه شوه او له کوره سړی

راووت. د سړي لاسونه لړزېدل او سر یې هم ښورېده. له لمر نه یې سترګو ته لاس ونیو او په ژړغوني غږ یې وویل:

- امین جانه زویه ته یې؟

- هو پلاره زه یم.

- زویه لکه چې ښه یې وهلی او ټکولی یې او بل څومره ډنګر شوی یې؟

- نه، نه ښه یم.

د امین جان پلار سلګو واخیست. امین جان یې په دواړه مخه ښکل کړ او په سلګو کې یې زر، زر دا خبره تکراروله: د خدای ج شکر چې په خیر راغلې، شکر زویه، شکر...

متین چې کله دا له ویره ډکه صحنه ولیده، غمجن شو. د امین جان پر پلار او کورنۍ یې زړه درد وکړ. په زړه کې یې پر هغه چا لعنت ووایه چې امین جان او د هغه کورنۍ یې په ستونزو کې اچولې وه. په دې وخت کې یې د امین جان د پلار غږ واورېده چې امین جان ته یې وویل:

- زویه راځه، چې کور ته ننوزو.

خو امین جان متین ته اشاره وکړه:

- پلاره مېلمه لرم.

د امین جان پلار چې کله متین ولید، نو ور روان شو او روغبړ یې ور سره وکړ. کله چې له روغبړ وروسته د روغ او رنځور پوښتنې خلاصې شوې، نو د امین جان پلار متین ته وویل:

- خورېې پر ما ډېرې لوړې ژورې تېرې دي. نور د غمونو زغم راته ګران دی، نو کله چې مې امین جان ولید، له خوشالۍ نه ډېر وارخطا شوم او تاته مې هېڅ پام نه شو. پښتانه باید د مېلمه ډېر قدر وکړي. د مېلمه د خوشالولو لپاره لوی، لوی غمونه پټ کړي او د مېلمه په مخ کې په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره کې د خوشالۍ راوستو کوښښ وکړي، خو بيا هم وايم چې تاته مې نه و پام.

متين د سپين ږيري خبره تر نظر تېره کړه. د هغه لړزانده لاسونو ته يې وکتل. سپين ږيرى ډېر کمزورى په نظر ورغى، خو د هغه په خبرو کې کمزوري نه وه. متين ته سپين ږيرى تجربه کار ښکاره شو او هغه ته يې په مسکا ځواب ورکړ:

- کاکا هيڅ خبره نه ده. زه داسې مېلمه نه يم چې خپه شم، بلکې ستاسو خپګان مې خواشينى کوي...

سپين ږيري د متين خبرې پرې کړې او ويې ويل:

- راځه چې کور ته ځو.
- کاکا موږ روان يو او ضروري کار لرو.
- هر څومره ضروري کار چې ولري له چاى څښلو نه مخکې نه شې تللى.

متين زړه نا زړه و. نه پوهېده چې اوس څنګه باور پرې وکړي، ځکه باور کول هم ځان مرګ ته سپارل و. امين جان چې دده زړه نا زړه توب وليد، نو غږ يې پرې وکړ:

- راځه داد پښتنو کور دى.

سپين ږيري د کور په دروازه کې غږ کړ: يوې خواته شئ مېلمه راسره دى. متين او امين جان په سپين ږيري پسې روان شول. کله چې له غټې لرګينې دروازې نه تېر او انګړ ته داخل شول، نو د امين جان د پلار په پښو کې د سپي د راتګ دوړه وليدل شوه چې د متين خواته په تېزۍ سره روان و. متين چې سپى وليد، نو ځان يې ديوال ته ورساوه. سپي حمله پرې وکړه، خو ده له ستوني ګير کړ او پرې يې نښود چې زيان ور ورسوي. دغه وخت کې سپين ږيرى هم له يوه ډانګ سره راورسېده، خو امين جان

حيران ولاړ و. د امين جان پلار سپي څو ډانګه وواهه او متين يې ستونى پرېښود. سپى له ډېرې وارخطايۍ نه د بوسو پر بوسخانه ننوت. پلار او زوى د متين پښې او بدن وکتل او په همدې حال کې يې ورته وويل:

- داړلى به يې نه يې؟
- نه، نه يم يې داړلى.

متين خپل کالي له دوړو وڅنډل او درې واړه يوې کوټې ته ننوتل. امين جان له متين نه وړاندې شو. له نيالۍ نه يې دوړې وڅنډلې. د تکيې بالښت يې (چې په ګوتو په کې ښايسته ګلان ايستل شوي و) سم کړ او متين ته يې د کېناستو اشاره وکړه. متين کېناست او سپين ږيري هم ډډه ووهله، خو امين جان چې کېناسته، نو متين ورته وويل: ته کور ته لاړ شه چې کورنۍ دې ووينې. امين جان بې له دې چې څه ووايي، مسکى شو او له دروازې ووت.

د امين جان پلار په فکر کې ډوب ناست و. په کړکۍ کې په ځوړنديو جوړه هنداره ايښې وه، خو نيمې برخې يې کوټه او پاتې يې انګړ ښکاره کاوه. متين سترګې ور واړولې. خوښ شو، ځکه د امين جان د څارلو وسيله يې پيدا کړه. اوس چې امين جان د متين پر ضد هر حرکت کوي، نو متين يې ليدلى شي.

سپين ږيرى وټوخېده. دده له ټوخي سره متين وډار شو او سپک وغورځېده، ځکه دى له اول نه په وېره کې ناست و. ځان ته يې وخندل، خو زر يې ځان سره سم کړ، تر څو يې سپين ږيرى ونه ويني او پرې پوه نه شي. متين بيا هنداري ته وکتل. نور څوک نه وو. چرګې په چوتره باندې منډه کړه. د چوترې په څنډه يوه کټوه چې ګلان په کې کرل شوي وو، ايښې وه او د ګلانو پاڼې باد ښورولې. په دې شيبه کې امين جان له کوټې نه

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوترې ته راووت. متين وسله او يا کوم بل ضررناک شی ورسره ونه ليده. امين جان وړه ماشومه، کېدای شي چې لور به يې وي، په غېږ کې نيولې وه او ورسره خندل يې. لږ ساعت يې ورسره تېر کړ. بيا يې د کوټې دروازې ته مخ کړ او څه يې وويل. د کوټې له دروازې نه تر ځنګلو د ښځې لاسونه ښکاره شول. له امين جان نه يې ماشومه واخيسته. متين ددې صحنې په ليدو له هنداري نه سترګې واړولې.

امين جان کوټې ته ورننوت. سلام يې واچوه. دوی يې سلام ته وعليکم سلام وويل. امين جان پوه شو چې دده پلار او متين ښه وار سره نه دي کړي، نو يې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! لکه چې له متين سره دې ګپه نه ده کړې؟

- زويه! ستا ملګری نه خپه کېږي، ځکه ماته ګرځېدلی انسان ښکاري.

متين مسکی شو او د خبرو په منځ کې يې وار ونيو:

- امين جانه! کاکا مه په عذابوه.

درې واړو سره وخندل او سپين ږيري متين ته د ټوکې په توګه وويل:

- ستا له خبرو داسې مالومېږي چې امين جانه! پلار دې د ګپې سړی نه دی.

- نه، نه کاکا ته زموږ درونو مشر يې او دا مقصد مې ولاکه وي.

د متين په خبره سپين ږيری خندا واخيست چې کله يې خندا کمه شوه، نو ويې ټوخل او ويې ويل:

- متين جانه هسې ټوکه مې درسره وکړه.

درې واړه غلي شول، خو له لږې چوپتيا وروسته سپين ږيري له خپل زوی نه په دې پوښتنه چوپتيا ماته کړه:

- زويه! ته ولې عسکرو ونيوې او څه يې درنه غوښتل؟

امين جان وارخطا شو او متين ته يې مخ واړوه. متين په خوله لاس ورته کېښود چې د سړي نوم او ځای ور ونه ښيي. امين جان د يوې بهانې د پيدا کېدو لپاره لږ غلی شو او د کوټې چت ته يې وکتل، خو د بهانې پيدا کول ورته ګران و، نو په دې ډول يې ځواب ورکړ:

- پلاره! يوه ملګري ته مې د ټيليفون نمبر ورکړی و، نو هغه زما په نمبر غلطې خبرې کړې وې، نو ځکه يې ونيوم.

- هغه يې ولې نه نيوه چې ته بې ګناه يې بوتلې او وهل-ټکول يې در کړل.

- هغه نمبر زما په تذکره باندې ثبت و، ځکه يې زه ونيولم.

- ښه، ښه، نو داسې خبره ده؟

- هو.

- نو ستا د ملګري سره بايد په قومي رواج (دود) خبرې وکړو چې ولې دده د لاسه موږ ته تاوان ورسېده.

- داسې يې نه پرېږدو. زه او دا ملګری (متين) ورپسې ځو او پيدا کوو يې.

- زويه! که قومي رواج او نرخ ته نه حاضرېږي، نو بيا د ټوپک په خوله خپل بد اخلو.

متين په خبرو کې ور ولوېده او ويې ويل:

- کاکا چې په ګير راشي، نو بيا يې قانون ته سپارو، تر څو قانوني سزا ووينې.

سپين ږيري د متين خبرې ته وکتل. بيا يې په زوره خندا وکړه او له متين نه يې وپوښتل:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا اوس قانون دی چې زما زوی یې په دې حال کړی او ګناهګار روغ ګرځي؟

متین چوپ شو او نور یې له سپین ږیري سره خبره تاو را تاو نه کړه. په دې وخت کې د پیالو شرنګ شو. خو شیبې وروسته یوه وړوکې ډېره د کړکې پر کونج ولګېده. امین جان د ډبرې له کړپ سره پاڅېده او د هغې خوا نه له یوه چاینک او د پیالو له پتنوس سره کوټې ته راننوت.

متین له یوې خوا ویریده چې هسې نه په پیاله کې یې کومه وژونکې بلا ورته اچولې وي او له بلې خوا یې که چای نه څښلی، نو بیا پښتو خرابېدله. دی له ځان سره په دې کش مکش کې و چې په دروازه کې سیرلي وربوز راښکاره کړ. امین جان او پلار یې دواړو لاسونه ورته وښورول. د لاسونو ښورولو سره سم یې د چکیرې شه غږ هم پرې وکړ او سیرلي منډه واخیسته. په دې وخت کې متین ته موقع په لاس ورغله او د امین جان د پلار پیاله یې خپلې مخې ته او خپله پیاله یې د هغه مخې ته کېښوده، خو له چای څښلو وروسته د امین جان پر پلار هېڅ ونه شول او متین خپل شک لرې کړ.

خو شیبې وروسته چې کله امین جان له کورنۍ نه روانېده، نو ټولو اوښکې پسې توی کړې. متین چې دا حال ولید، نو خپله مور وریاده شوه. دی چې کله له کوره روانېده، نو په غېږ کې یې ونیو. په یوه او بل مخ یې ښکل کړ. هغه وخت چې له کوره راووت، تر ډېره یې د دروازې په چوله کې پسې کتل. د ټیکرې پیڅکه یې سترګو ته نیولې وه او اوښکې یې پرې وچولې.

له یو- یو نیم ساعت مزل وروسته لوړه دوه سیټه پیکپه د خوست له هوارې نه ووته او د ځدرانو په غرونو کې یې مزل پیل کړ. په غرونو کې تېره شوې لاره د ډنګو کمرونو پر سر غځېدلې وه. چا به چې لاندې درې ته وکتل، نو له ویرې به یې زړه په درزا شو او خپلې سترګې به یې پټې کړې، تر خو کړنګ ونه ویني، خو د غرونو خلک یې په کیسه کې نه وو، ځکه دوی په همدې غرنۍ سیمه کې زیږېدلي او لوی شوي وو.

متین، ببری او امین جان د پیکپ موټر په باډۍ کې سپاره وو او په سیټ کې یې ښځې وې. د موټر مزه نه وه، له یوې خوا زوړ و او له بلې خوا غرنۍ لارې زړه ترې ایستلی و. له سلنګسر نه یې تور مبلایږ بهېدل او

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمنیو یې پر لار چغچغی کاوه. د هر اکسېلټر سره به یې متر دود ایسته او ټایرونه یې هم پر لار سم نه تلل. هغه څوک چې په باډۍ کې سپاره وو، د ډېرو جمپونو له لاسه یې پر پښتورګو درد و. د زیاتو دوړو له لاسه د متین، ببري او امین جان خولو د خاورو خوند کاوه. پر څېرو یې داسې دوړې پرتې وې چې ته وا، اوه واړې دي په خاورو منډلي دي. پر دې سربېره به چې کله په کوم پیچومي کې موټر نه شو ختلی، نو موټروان چې پر سر کړی پاکول یې تر غوږونو راټیټ و؛ غړپړې وکړ: هله ښکته شئ او په موټر پسې زور وکړئ. دوی خواران به له مجبورۍ ښکته کېدل او په موټر پسې به یې تر هغو زور کاوه، تر څو چې به په پیچومي نه و ختلی.

دوړو نه یوازې د دوی څېرې بدلې کړې وې، بلکې د دوی واسکټونه، پټوان او کالي یې له کتو ایستلي وو. ببري د متین څېرې ته کتل، له خندا شین شو. دومره په زوره یې وخندل چې د خولې لاړې یې تر ده تېرې شوې. متین ته دده پر خندا غصه ورغله او په قهرجنه لهجه یې ترې وپوښتل: ولې خاندې؟

ببري په داسې حال کې چې خندا یې لا کراره نه وه ځواب ورکړ: ملا صاحب! په ږیره کې دې یو خروار خاوره ده. متین د ګوتو پر سرونو خپله اچولې ساختګي ږیره له دوړو وڅنډله او ورته ویې ویل: ته خپل شکل نه وینې چې په ما پورې خاندې. امین جان د خبرو په منځ کې ور ټوپ کړ: دده ږیره هم پردۍ ده، نو تاته ولې غصه درځي؟ په دې وخت کې ببری او امین جان په خندا شول. متین دواړو ته په برندو، برندو وکتل او بې له څه ویلو یې په پټو کې سر او مخ پټ کړل.

موټر له کندې ووت او پیچومي ته نیغ شو. د ډېر دود له لاسه شاته لار نه مالومېده. د پیچومي نیمایي ته چې ورسېده، نو زیګروي یې پیل

کړل، خو په همدې زیګرویو، زیګرویو کې پر پیچومي په داسې حال کې وخوت چې په باډۍ کې ببري په خپله اوم، اوم... کش وکړه او پورته شه؛ ناري ورسره وهلې.

کله چې موټر پر پیچومي وخوت، نو ببري په لوړ اواز څو لنډۍ وویلې:

خاورې د شنه طوطي پر سر شوې
بلبلې واچول پر تور کارغه لاسونه

د غره پر سردې چیلم ډک کړه
د سرې اور به په پیزوان در خېژومه

متین چې سر یې له دوړو نه په پټو کې پټ کړی و، بوجۍ پرې راوښویېده او لاندې یې کړ. ببري ته یې غږ کړ چې بوجۍ ورنه لرې کړي. ببري او امین جان بوجۍ ترې یوې خواته کړه او متین یې ترې خلاص کړ. متین له پټو نه سر راوویست او ببري ته یې له قهره په ډکه لهجه وویل:

- نورنو، نه غواړم چې د ماشومتوب کانې وکړې.

- د ماشومتوب کانې مې کله کړي دي؟

- دا اوس چې دې لنډۍ ویلې.

- لنډۍ، خو لوی، لوی سړي وایي، ماشومان خو لنډۍ نه شي ویلی.

د متین مخ له غصې تک سور شو او زیاته یې کړه:

- د لنډیو ګوډیه! د هر شي ځای او وخت مالوم وي. ګوره لویې ږیرې مو اچولې دي. که اوس دې څوک غږ واوري، نو خدای خبر چې څه فکر به وکړي. دې خبرې ته دې هم پام وي چې دغه ټول غرنې پښتانه دي. کېدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي چې ستا د غږ په اورېدو بده ومني او زيان را ورسوي. زه او ته، خو سره بلد يو، خو امين جان ته دې پام وي او د هغه خيال ساته. ببرى په خبرو کې ور وغورځېده:

- قوماندان صاحب! امر دې منم، خو په لنډيو ويلو کې نه. بل امين جان په تندر وهه، ځکه د لارې ملګرى مو دى او پاتې شول نور خلک؛ پر هغوى خپل غږ نه اورم، نور څه وايې؟

امين جان هم د ببري خبره تاييد کړه او ويې ويل:

- دا اورېد سفر دى. په دې نه پوهېږو چې کله به ببرته ځو. روغ به ځو او که په همدې درو کې به وژل کېږو، نو ښه داده چې خپل هدف ته په خوشالۍ سره ځانونه ورسوو. يو او بل مرور نه کړو.

دوى درې واړه لا په دې خبرو اخته وو چې موټر برېک وواهه او ودرېده. موټروان راښکته شو. پکول يې له سترګو پورته کړ او درې واړو ته يې غږ کړ: په دې هوټل کې به مړى (ډوډۍ) وخورو او بيا به لاړ شو.

متين، ببرى او امين جان هم له موټره راښکته شول. پښې يې شخې وې. ځانونه يې سره کش کړل. کالي يې له دوړو نه وڅنډل او هوټل ته ور روان شول.

د هوټل مخې ته د اوبو خاورين ماټ ليدل کېده. پر سر يې له يوه ټيمي کوتي نه جوړ شوى ګيلاس ايښى و او د سرک پرېمانه دوړې پرې ښکارېدې. هوټل د يوه لوى کړنګ پر غاړه اباد و. کاږه واږه ديوالونه يې له ډبرو جوړ و. دروازه يې له څو کړو دړو نه رغول شوي وه چې پر يوه لوري ځنګځنه ښکارېده او د کړکۍ چوکاټ ته يې د ښيښنو پر ځاى پلاستيک ورټک وهل شوى و، تر څو هوټل ته د زياتو دوړو د داخلېدو مخه ونيسي.

کله چې متين، ببرى او امين جان هوټل ته دننه شول، نو د ننه يوازې هوټل نه و، بلکې پرچون سامان، ټوکران، پلاستيکي بوټونه، چپلې او ... د اړتيا هر څه په کې موجود و. ببري د متين په غوږ کې غلي وويل:

- ياره تر اوسه مې په سعودي کې هم دومره ښه او عصري هوټل نه و ليدلى.

- دا خوله دې لږ بنده کړه.

ببري د متين له غوږ نه خوله رادېخوا کړه او د هوټل چت ته يې وکتل. د هوټل په چت کې د تيرانو پر ځاى د څېړيو کاږه واږه لرګي کارول شوي وو. د زياتو لوګيو له امله تک تور او اوږده تارونه پرې ځړېدل.

متين، ببري او امين جان بوټونه او څپلۍ وويستل او درې واړه له مزري نه پر جوړ پوزي د يوه خيرن دسترخوان تر څنګ کېناستل. د هوټل خاوند چې لوړ قد، پلنې اوږې، غټ اندامونه او اوږده ږيره يې لرله؛ د دوى مخې ته ودرېده او ترې ويې پوښتل:

- تاسو ته څه راوړم.

متين ورته وويل:

- څه لرې؟

- د ميو وريجې او قورمه شته.

- د ميو وريجو کې څه شى راته اچوې؟

- که د غوا غوړي په کې غواړې، هغه هم شته، خو مصرف درباندې راځي.

- په ډېر مصرف کې مو مه راوله، ځکه موږ مجاهدين يو. ته ورشه موږ دريو ته يو کنډول راجوړ کړه او د غوا غوړي هم په کې وکه.

د متين د مجاهد په خبره د هوټلي تندى تريو شو او په تګ کې يې له ځان سره وويل: "هر څوک چې دلته راځي، نو پر موږ يې وس بردى او هر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه يې چې زړه غواړي هغه راباندې کوي. "

هوټلي څو شيبې وروسته د دوی مخې ته د ميو وريجو کنډول کېښود. هغه بل کونج کې يو بل کس غږ وکړ: و هوټلي! يوه بي بي سي درسره راوړه. متين او ملګري يې پوه شول چې سرې پيپسي ته بي بي سي وايي. هوټلي پيپسي ورته رواخيسته او له ډورو ډکه يې د سرې مخې ته کېښوده.

ببري د ډوډۍ پر سر له ځان سره وخندل. متين ورنه وپوښتل چې ولې خاندې؟

- له ډوډۍ وروسته يې درته وايم.

امين جان په خندا وويل:

- بيا دې څه شي ته خيال شو چې له خندا نه شين تللی يې؟

ببري له وريجو جوړه کړې ګوله په غوړيو کې غوپه کړه او بيا يې پر دواړو غمبورو شخوند وهل پيل کړل. متين هوټلي ته غږ کړ:

- وروره د ښنيلو اوبه راوړه.

هوټلي د څو زاړو او چيټو چينکونو په لاستيو کې ګوټې ننويستې او ځواب يې ورکړ:

- اوبه د باندې په ماټ کې ايښې دي.

ببري په وريجو ککړ لاسونه يو تر بله سره وسولول. پاڅېده او له ماټ نه يې په همغه خيرن او دوړو ککړ ټيمي ګيلاس کې اوبه راوړې او متين ته يې ورکړې.

متين چې ډېر تږی و، نو ګلاس يې پورته کړ. له هر غړپ تېرېدو سره يې غړکا ختله او د ستوني غټ هډوکی يې ورسره ښکته پورته کېده.

امين جان هم له کنډول نه راپه شا شو او له ځان سره يې غلي وويل:

شکر خدايه ج چې په خېټه دې ماړه کړو.

ببري دوی دواړه په شوخ نظر وکتل او ترې ويې پوښتل:

- ډوډۍ مو وخوړه؟

متين ځواب ورکړ:

- هو! ومو خوړه. بيا دې څه ليدلي چې دومره زر، زر د ډوډۍ د خوړلو پوښتنې کوې؟

- د هوټل توفدانيو ته ګورئ. تر اوسه مو په لندن کې دومره عصري توفدانۍ ليدلي وې؟

متين او امين جان چې توفدانيو ته وکتل، نو له خندا نه يې بډوډې نيولي وو، ځکه هوټلي د کلاشينکوف د مرميو کوټي پرې کړي و. په هغه کې يې بيا خاوره اچولي وه او پر خاوره د پاسه يې شمېره د نسوارو غونډارې ليدل کېدې.

متين، ببري او امين جان درې واړه لا په هوټل کې وو، چې څو وسله وال کسان راغلل. وسله والو ببر سرونه او لويې ږيرې درلودې. د ټوپکو بندونه يې پر مشکينو ښايسته جوړ شوي وو او په کمربندونو کې يې لاسي بمونه، د کلاشينکوف شاجورې او خنجر ټومبلي وو. وسله وال چې څنګه هوټل ته راننوتل، نو ځينو يې پر دوی وسلې ونيولې چې ونه ښوريږي او څو نورو وسله والو هغه کس د ټوپک تر کونداغونو لاندې ونيو چې لږ مخکې يې پيپسي ته بي بي سي ويل. دا سړی يې ددې لپاره وواهه چې ولې يې د حجرې دروازه يې کلپ کړې وه او د خپل موټر له سويچ نه يې کيلي ايستلې وه.

https://lmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه سيمو کې چې د حکومت په کنترول کې نه وې، وسله والو د سيمې خلکو ته خبرداری ورکړی و چې د حجرو دروازې به خلاصې پرېږدي او څوک چې موټر لري، هغوی به کيلي ګانې د موټرو له سويچونو نه، نه لرې کوي. دا کار دوی، ځکه کاوه چې کله به له کمينونو نه د شپې لخوا پر کومه سيمه راغلل، نو د حجرو دروازې به خلاصې وې او دوی به شپې په کې تېرولې. پر دې سر بېره به يې د کور خاوند په نيمه شپه کې راپاڅاوه او په زوره به يې ډوډۍ ترې غوښتله. بل غرني خلک چې په کورونو کې د موټر درولو ځايونه، نه لري، نو معمولاً يې له کور نه د باندې دروي. په هر موټر کې به کيلي موجوده وه. کله به چې موټر د وسله والو په کار شو، نو له ځان سره به يې روان کړ. په شپو، شپو يې خپل اکمالات پرې کول او تر هغو به چا پوښتنه ترې نه شوه کولای، تر څو به يې چې په خپله خوښه نه و راوستی.

ببري چې له مظلوم کس سره د وسله والو دغه بد چلند وليد، نو حملې ته يې ځان برابر کړ. په ځای کې وښورېده، خو متين د شا له لمنې ونيو او دې ته يې پرېنښود چې څه ووايي. وسله والو چې کله سړی ښه خمبيره کړ، وروسته يې په برګو سترګو په هوټل کې ناست کسان تر نظر تېر کړل چې کوم څوک به عکس العمل نه ښکاره کوي، خو ويې ليدل چې ټول پر خپلو ځايونو دي او پر دوی کار نه لري.

ددغه وحشي حالت پر ليدو متين لږ وارخطايي محسوس کړه. د ويرې له امله يې زړه په ټوپونو شو، خو زر د جنرال خبره ور ياده شوه چې ويلي يې وو: " ته به په دې ماموريت کې له ډېرو ستونزو سره مخامخ شې او تا به دغه ستونزې د هغې ختې په څېر پوخ کړي چې کلال منګي په کې

جوړوي. " د جنرال په خبره متين لږ څه ډاډمن شو او زر يې خپله وارخطايي له ملګرو نه پټه کړه.

کله چې وسله وال له هوټل نه ووتل، نو امين جان متين ته خوله ور نږدې کړه او په پسپسي کې يې ورته وويل:

- هغه سړی چې موږ ټولو ته يې په برندو، برندو وکتل، له جبار سره مې ليدلی و.

متين د امين جان په خبره لږ حيران شو او په همدې حيرانۍ کې يې ترې وپوښتل:

- ته ډاډه يې؟

- هو! زه يې ښه پېژنم.

متين ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- په هره بيه چې کېږي، دا سړی بايد تر هغې وڅارو، تر څو چې مو جبار ته ورسوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوليسو ځوان آمر چې اوس يې لويه ساختګي ږيره اچولې وه. يو سراچه موټر د هوټل مخې ته ودراوه. ببري او امين جان په بيړه ور وختل.

موټر حرکت وکړ، ببري له متين نه پوښتنه وکړه:

- دا موټر دې له کومه کړ؟

متين قابنامه (د موټر په سيټ کې پاس وړوکې هنداره) سمه کړه. دده څېرې ته يې وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- دا هغه موټر دی چې ددې سيمې خلک يې د وسله والو له ويرې کيلي په سويچ کې پرېږدي.

متين د موټر پر اکسليټر پښه ټينګه کړه. موټر ګړندی شو او د سرعت (چټکتيا) ستن يې مخ پورته روانه شوه. لاره خرابه وه. جمپونه ډېر وو،

خو سراچه موټر په کې له نورو ګړندی روان و. متين ډېر ګرځنې (ګولايي) او غاښې شا ته پرېښودل، غوښتل يې تر څو د هغو کسانو په موټر پسې ورسيږي چې په هوټل کې يې سړی وډباوه.

له اوږده مزل وروسته ببري په يوه لرې ګرځنې کې دوړه وليده چې پورته شوه. متين ته يې وويل:

- هاغه وړاندې دوړې پورته کېږي، کېدای شي چې د دوی موټر وي.

متين يوازې سر وښوراوه. په اکسليټر پسې يې پښه تکيه کړه او موټر په تېز مزل کې د جمپونو له لاسه ځان پر ځمکه، ځمکه واهه.

ببر سري وسله وال چې په دې نورو کې د مقام سړی ښکارېده، په هنداره کې شاته موټر وليد چې ورپسې دی. له ځان سره يې فکر وکړ چې کېدای شي د سپرلۍ (سواري) موټر وي، ځکه يې په لومړي ځل توجه ورته ونه کړه. له ښه مزل وروسته يې چې بيا هنداره کې وکتل، نو موټر همداسې نږدې ورپسې دی او دوی تعقيبوي.

د ببر سري سړي شونډې چې په برېتونو کې پټې وې، وخوځېدې او خپلو کسانو ته يې وويل:

- دا شاته موټر له ډېر لرې ځايه راپسې دی او موږ ګوري (تعقيبوي).

په موټر کې سپرو کسانو ټولو شاته وکتل او له دوی نه يوه يې نظر ورکړ:

- قوماندان صاحب! شکلونه، خو يې زموږ غوندې دي.

قوماندان په غصه شو او په چيغو يې وويل:

- اخمقانو موټر ودروئ او ويې ګورئ چې څوک دي؟

موټر بريک وواهه. دوړې يې پورته شوې او د سترګو په رپ کې وسله وال ترې ښکته شول.

https://mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين هم موټر ودراوه او ببري ته يې وويل چې ما کوم عکس العمل نه وي ښودلی تر هغو به ډزې نه کوي.

متين او ملګري يې هم له موټره ښکته شول، خو وسله والو غږ پرې وکړ چې وړاندې رانه شئ. دوی ځای پر ځای ودرېدل او متين ور غږ کړ چې خبرې کولی شو او کنه؟

د وسله والو قوماندان ترې وپوښتل چې تاسو د چا ډله ياست؟

متين غاړه تازه کړه او ځواب يې ورکړ:

- مجاهدين يو.

قوماندان څو قدمه ورته رالنډ شو، خو په دې ځای کې يې د متين توپانچه وليده چې ورسره ده. قوماندان ته شک پيدا شو چې دا بل څوک دي، ځکه په دې سيمه کې ټول وسله وال پيکا او کلاشينکوف وسلې ګرځوي، نو خپلو کسانو ته يې امر وکړ چې دا جاسوسان دي او ژوندي يې ونيسئ. وسله وال چې له خپلو ځايونو نه ښورېدل، متين د يوه پر سينه د توپانچې مرمۍ وويشته او سړی پر ځمکه ولوېده. ببري هم ځان وغورځاوه او ډزې يې پيل کړې.

د وسله والو له لوري هم پر دوی باندې د ډزو باران جوړ شو. متين سنګر نيولی و او يو، يو يې په نښه کاوه. ببري هم د غښتي تيرې تر شنګ پروت و او ټولې مرمۍ يې په نښه وويشتې. جګړه اوږده نه شوه. وسله وال څوک ووژل شول او چا يوازې خولې وازولې. د وسله والو قوماندان چې دا حال وليد، نو منډې ته يې ځان جوړ کړ خو د متين له لوري پرې ډزې وشوې او ټپي يې کړ. متين ور منډې کړې. ببري ټول وسله وال وکتل تر څو ژوندي پاتې نه وي او زيان ورته ونه رسوي.

متين چې کله د وسله والو قوماندان ته ورغی، نو هغه پروت و. اوږده وېښتان يې په خاورو سپېره وو او خوله يې هم له خاورو او وينو ډکه وه. متين لومړی هغه تلاشي کړ چې هسې نه چاودېدونکي توکي ورسره وي او وروسته يې ترې وپوښتل:

- جبار چېرته دی؟

د وسله والو قوماندان زګيروی وکړ. خوله يې سره جينګه کړه او ځواب يې ورکړ:

- ما نه دی ليدلی.

متين يو کلک سوک په دې خوله وواهه. بيا يې توپانچه ورته پر سر کېښوده او ويې ويل:

- که دا ځل ځواب رانه کړې نو ستا مړی به همدلته د غره ليوان وخوري، وو ايه! جبار چېرته دی؟

ټپي قوماندان په وينو لړلي لاس ته وکتل. بيا يې په لستوڼي خوله پاکه کړه. تر يوې اوږدې شيبې غلی و او هېڅ ځواب يې ورنه کړ.

دا ځل متين په توپانچه په دې سر وواهه او زياته يې کړه:

- که زما پوښتنې ته ځواب رانه کړې، نو په موټر پسې دې تړم او پر ځمکه دې کشوم.

قوماندان پوه شو چې په هر ډول وي، نو مالومات رانه اخلي، ځکه يې په ټيټ اواز وويل:

- که ته زما ژوند ژغورې نو کېدای شي چې زه هم مرسته درسره وکړم.

- جبار چېرته دی؟

قوماندان خپل ځان شاته کش کړ. په ډبره يې سر کېښود او ځواب يې ورکړ:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جبار د (سره کوېښ) په سیمه کې چې له وزیرستان سره لرېدلي ده، اوسیږي. هغه ځای ته ستا ورتګ ګران دی، ځکه جبار ډېر مجاهدین لري او بیا هغه سیمې ته هېڅوک نه پرېښودل کېږي. حتی هغه څوک هم نه پرېږدي چې هلته د زنغوځیو (چلغوزیو) ونې، ځنګلونه یا کورونه لري...

متین د قوماندان خبرې پرې کړې او ویې پوښتل:

- مشران یې څوک دي؟

- ډېر داسې څوک ورته راځي چې نه په پښتو پوهېږي او نه په پارسي. تکې توري څېرې یې دي.

- نور په څه پوهېږې؟

- نور په داسې څه نه پوهېږم.

- د چا د وژلو امر یې درکړی او د څه شي مسوول یې؟

قوماندان غلی شو. متین څو ځلې پوښتنه تکرار کړه خو هغه ځواب نه ورکاوه. متین دوه ډزه پر پښو وویشت او قوماندان خوله اسمان ته پورته کړه. له درده په ډکو چیغو یې وویل:

- د خدای لپاره درته وایم یې.

- که ونه وایې، نو دا ځل دې وژنم.

قوماندان چې دا ځل یې اواز بیخي ټیټ و، وویل:

- موږ ته یې د قومي او مخورو مشرانو د وژنې مسوولیت راکړی.

- د ځدراڼو پنځه ویشت مشران مو چې پر یو ځای ووژل، هغه تاسو یاست؟

قوماندان یوازې سر وښوراوه.

- دا بې وزله او غریب ځوانان ولې وژنئ؟

قوماندان دا ځل یوازې سترګې ور واړولې او حالت یې خراب شو،

ځکه وینه ډېره ترې بهېدلې وه. متین چې دده رنګ او حالت ته وکتل، نو په ببرې پسې یې غږ کړ:

- ببریه زر راشه چې سړی مو له لاسه ځي، خو ببرې چې ورته رارسیده، قوماندان دا نړۍ پرېښوده او سترګې یې پټې کړې.

متین له قوماندان نه پورته شو او ببرې ته یې وویل:

- امین جان ته غږ کړه چې له دې ځایه زر ووځو.

ببرې په امین جان پسې څو غږونه وکړل، خو د امین جان څرک نه و. متین او ببری دواړه د امین جان د پیدا کولو لپاره د پېښې په ځای کې په منډو شول او امین جانه، امین جانه نارې یې هم وهلې، خو هغه ځیني ورک شو. د موټرو شاوخوا، د ډبرو څنګونه، د څېړیو نږدې ونې او نور ځایونه یې پسې ولټول، خو پیدا یې نه کړ. متین اندېښمن شو او د سر په ویښتانو کې یې ګوتې تېرې کړې، فکر یې وکړ چې ترې وتښتېده. په همدې اندېښنه کې متین د کړنګ غاړې ته ورغی. هسې یې لاندې وکتل. سترګې یې پر امین جان ولګېدې چې د کړنګ په نیمایي کې په ولاړه څېړۍ کې بند و او لاسونه یې ښکته ځړېدل.

متین په بېړه د وسله والو له پیکپ موټر نه اوږد پړی رواخیست. د پړي یو سر یې په سراچه موټر پسې غوټه کړ او بل یې له خپلې ملا نه تاو کړ، تر څو په امین جان پسې لاندې کوز شي. ببرې وویل چې امین جان هسې هم ژوندی نه دی پاتې. همدلته به یې پرېږدو. داسې نه چې نورې ستونزې رامنځته شي او پر تا څه ونه شي، خو متین یې خبره ورپرې کړه. ویې ویل: زه دا منم چې په دې ډول ماموریت کې باید دې شیانو ته پام ونه شي خو بیا هم دلته له یوې خوا پښتو ده او بل که ژوندی و، نو له موږ سره په دې ماموریت کې زیاته مرسته کولی شي. متین د کړنګ پر لوري روان شو او

https://mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري غبرګسې وکړ:

- که وژل شوی وي، نو بیا یې هلته پرېږده.

- که ژوندی نه وي، بیا یې هم راخیژوو او په یوه مناسب ځای کې به یې ښخ کړو.

له دې خبرې سره متین په کوزېدو پیل وکړ. هغه څه چې ده ته یې د پولیسو په اکاډمۍ کې ښودلي وو، نن یې عملي کول. که څه هم د متین لاسونه د پړي په مقابل کې نازک وو او سوی یې کاوه، خو په کړنګ کې یې پښو ته مناسب ځایونه پیدا کول او ډېر زور یې پر پښو راوښت.

متین په ډېر اختیاط روان و، تر څو پړی له پاسه نه ډبرې پرې راخطا نه کړي او پر سر یې ونه لګېږي. دغه شیبه د یوه غټ مارغه په ځاله ور برابر شو. مارغه خپل غټ وزرونه وښورول او پر متین یې حمله وکړه. له ډېرې ویرې د متین له خولې ویرونکې چیغه ووته. دده سوې چیغې په کړنګونو کې انګازې وکړې او تر لرې پورې یې انګازې همداسې روانې وې. متین د مارغه له ځالې نه په بیړه تېر شو. ښه و مارغه بېرته خپلې ځالې ته ننوت.

ببري چې د متین چیغه واورېده. ډېر وارخطا شو، له پاسه یې پرې راغږ کړ:

- متینه! ته ښه یې؟

- هو! ښه یم. مارغه وویرولم.

ددې خبرې په اورېدو د ببري د زړه درزا کراره شوه، خو د متین زړه همداسې ویرې اخیستی و.

متین په یوه وحشتناک کړنګ کې تر ستونزمن مزل وروسته د خېرې هغې ونې ته ورسېده چې د کړنګ په منځ کې ولاړه وه او امین جان په

کې بند و.

متین لاندې وکتل. ټوله منظره له وحشت او ویرې نه ډکه وه. د کړنګ په منځ کې له ولاړې خېرې نه تر ځمکې پورې فاصله په لسګونو متره وه. متین که څه هم ډېر زړور و، خو په دې ځای کې یې زړه ټوپونه وهل، ځکه لوی خطر ته یې ځان ورکړی و او دا هم په زړه کې ور وګرځېدل چې کاشکې د ببري خبره یې منلې وای، خو اوس پښېماني کول د هغو اوبو راګرځول و چې له ورخه تېرې وي.

د پولیسو آمر چې اوس په خپله د مرګ او ژوند تر منځ و، لاس یې د امین جان د غاړې پر رګونو کېښود. د هغه نبض یې وکوت، خو امین جان نور په دې دنیا کې نه و. متین ته یې کورنۍ ورياده شوه. د هغه پلار یې سترګو ته ودرېده. د دوی بې وزلۍ یې په زړه لا زور اغېز وکړ او دې حالت مجبور کړ چې له سترګو یې اوښکې توی شي. له ځان سره یې وویل: متینه دا خو یې سر دی. ته صبر چې نور به له څومره قتلونو، وژنو او ستونزو سره مخامخ شې؟

امین جان د وسله والو په لومړیو ډزو کې پر سینه لګېدلی او له هغې وروسته بیا له کړنګ نه لاندې خطا شوی و.

متین غوښتل چې لومړی امین جان وتړي، وروسته په خپله وخېږي، بیا به له ببري سره یو ځای پړی کش کړي او امین جان به وخېږوي. د پولیسو آمر له ملا نه ددې لپاره پړی خلاص کړ، تر څو د امین جان جسد وتړي، خو ده لا د امین جان جسد نه و تړلی چې د کړنګ په منځ کې پر ولاړه خېرې چې ریښې یې ورستې وې، د دوی دواړو وزن ډېر شو. د خېرې ریښې له زوره ولوېدې او ښکته پسې خطا شوه. که څه هم متین

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پړی کلک ونیوه خو کالي يې د څېړې په ببرو څانګو کې بند شول او له ځان سره يې له کړنګ نه خطا کړ.

کله چې متين له کړنګ نه خطا شو، نو ببري څو سوي چيغې پسې وکړې چې مړ يې او که ژوندی؟ خو د متين له لوري ځواب نه ورکول کېده. ببري خوله اسمان ته ونيوه او دعا يې وکړه: يا ربه ته مو مددګار شې. د ببري رنګ ژير تښتېدلی و. وارخطا و او په ويره يې د غرو سرونه کتل. له هرې ونې، بوټي، ډبرې او شيلې نه په ويره کې و. ځان يوازې ورته ښکارېده. نور يې له متين نه لاسونه ووينځل او داسې ورته ښکارېده چې نور له ده سره نشته.

ببری نه پوهېده چې اوس په متين پسې کوز شي او کنه؟ خو له ډېر فکر کولو وروسته يې له ځان سره وويل: د ملګرتيا حق پر ځای کړه. همداسې يې مه پرېږده. پسې کوز شه. د متين مړی پيدا او ښخ يې کړه. خپلې سترګې يې د لاسونو په ورغويو داسې وموښلې ته وا اوس له خوبه راويښ شو. پر ټوپکونو يې سترګې ولګېدې. په بيړه پرې ورټيټ شو. دوه ټوپک چې د وژل شوو وسله والو وو، رواخيستل او اوږې ته يې ددې لپاره واچول، تر څو د احتمالي ګواښونو او خطرونو چې هره شيبه يې د پېښېدو ويره وه؛ مخنيوی وکړي.

ببری په داسې حال کې چې شاوخوا يې لوړې، ژورې څارلې، د غره په ډډه کې پر هغه نرۍ لاره درې ته کوزېده چې وړاندې د وزو رمو جوړه کړې وه، خو اوس په دې سيمه کې کوم څاروي يا شپانه، نه ليدل کېدل، ځکه دا سيمه له پاکستان نه راوښتو وسله والو ګواښله او د سيمې خلک له وېرې هلته نه شول تللی.

دا لاره هم دومره اسانه، نه وه. ببري به چې هر ګام اخيست، نو له پښو نه به يې ډبرې رغړېدې او لاندې به په دره کې لګېدې. په ځينو ځايونو کې به ببري د کوزېدو په وخت کې لاسونه لګول او په ډېرو ستونزو باندې کوزېده. له ښه ځنډ وروسته درې ته کوز شو او د کړنګ په لوري ور روان شو، تر څو له کړنګ نه لوېدلی متين پيدا کړي. د کړنګ بېخ ته ورسېده. متينه وه متينه... څو غږونه يې وکړل، خو متين غږ نه کاوه. بيخي يقيني شو چې متين نور په دې دنيا کې نه شته.

ببری نا اميده و، خو بيا يې هم په متين پسې هاخوا او دېخوا کتل. د څېړې ازغنه ونه يې وليده چې هلته لرې پرته ده. منډه يې ور واخيسته. پر هغو ړنو اوبو ور ګډ شو چې له چينې نه رابهېدې. څېړې ته په رسېدو يې پر متين سترګې ولګېدې چې په وينو سور لړلی پروت و. ورنږدې شو. د متين ښايسته او ښکلې څېره داسې ورته ښکاره شوه، ته وا خاورې پرې ورېږې. زړه يې راډک شو. څو سوي چيغې يې وکړې. دده چيغو په کړنګونو او غرونو کې انګازې وکړې. ښه ډېر يې وژړل او په دې ډول يې زړه بېخ کړ.

يو ځل ببري ته ناڅاپه ورياده شوه چې ته خو يې يو ځلې نبض وګوره، کېدای شي چې متين ژوندی وي. اوښکې يې پاکې کړې. پزه يې کش کړه او د لاس څټ يې د متين د غاړې پر رګونو کېښود. د پوليسو آمر ژوندی ورته ښکاره شو، له هغه لومړنيو طبي مرستو نه چې ده ته يې د پوليسو په روزنځای کې ښودلې وې؛ کار واخيست. اول يې د هغه ورمېږ وکوت چې هسې نه مات وي او د ناروغ د اکسيجن لار يې بنده کړې وي، خو ورمېږ يې روغ و. بيا يې د متين خوله خلاصه کړه چې هسې نه غاښونه يې مات او مرۍ ته ورغلي وي، خو غاښونه يې هم جوړ وو. ببري چې کله دا کار سر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورساوه، نو ورسره دسمال یې د هغه پر خوله کېښود او پوکی یې په کې وکړ، ترڅو ناروغ اکسیجن پوره کړي.

کله چې ببری د اکسیجن له برخې نه ډاډمن شو. له هغه وروسته یې د متین لاسونه او پښې وکتل چې کوم ځای یې مات دی. بالاخره یې ولیده چې یو لاس یې دوه ځایه مات دی. ببري اول د لاس تړل پرېښودل، ځکه د متین له ټپونو نه وینه بهېدله. لومړی یې د امین جان کمیس څیرې کړ او بیا یې د متین هغه ټپونه پرې وتړل چې ډېره وینه یې ضایع کوله.

ببری چې د ټپونو له تړلو وزګار شو، نو څو لرګي یې پیدا کړل. د متین مات لاس یې سره سم کړ. متین د هډوکو شدید درد محسوس کړ. چیغه یې کړه او بېرته بې هوښه پرېوت. ببري له مات لاس سره لرګي یوه او بل څنګ ته کېښودل او بیا یې د هغه بنداژ په واسطه وتاړه چې د امین جان له کمیس نه یې جوړ کړی و.

ببري ته د متین حالت ښه ولیدل شو. په لاسونو یې پستې شګې یوې او بلې خواته کړې. د قبر په شان ځای یې په کې جوړ کړ. د امین جان زني یې پر یوه ټوټه وتړله. په ایستلي کنده کې یې کېښود. مخ یې قبلې ته کړ او شګې یې پرې واړولې. د ښښنې دعا یې ورته وکړه: خدای ج دې رحم درباندې وکړي. په دې وخت کې له کړنګ نه وره ډېره راخطا شوه. د ببري په څنګ کې ولګېده. ببری یې وډار کړ. په بېړه یې ټوپک رواخیست. د کړنګ سر ته یې وکتل، خو هغه مارغه یې تر سترګو شو چې متین یې ویرولی و.

ببری تندې اخیستی و. لاړ، پر یخه چینه یې اوبه وڅښلې. له هغې وروسته راغی. دواړه ټوپک یې غاړې ته واچول. بیا یې متین په شا کړ، تر څو یې یوه خوندي ځای ته ورسوي. ببری مخامخ د هغه غره په لوري

روان شو چې ختل پرې اسان و، خو په دې نه پوهېده چې دې خوا ته کلي شته او کنه؛ که ځان د دښمن خولې ته ورکوي.

ببري له یوې خوا متین، دوه ټوپک او له شاجورونو ډک کمربند اخیستي وو. بل لور ته د دښمن ویره ورپسې وه او دریم د غره سخته لاره وه چې ده باید مزل پرې کړی وای. ببري هڅه کوله چې ستړیا وزغمي او له دې ځای نه متین خوندي سیمې ته ورسوي، تر څو یې درملنه وکړي او ښه شي.

له ستړي مزل وروسته ببری د غره سر ته پورته شو. ډېر ستړی و او ویې غوښتل چې دلته ځان هوسا کړي. متین یې د یوه زنغوځي ونې ته کرار کوز کړ. ورته ویې کتل. همداسې بې هوښه و. ببری چې په خولو کې لوند خیشت و، نري باد ته یې څیګر مخامخ کړ او د ګرېوان تڼۍ یې پرانیستې، تر څو یې خولې وچې شي. ښه شیبه یې ځان هوسا کړ او وروسته پاڅېده. له واسکټ نه یې وړوکی دوربین رواخیست. د غره له سره یې ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کومه ابادي په نظر ورشي، خو یوازې د غرونو کړۍ، د ګورګورو او زنغوځیو له ځنګلونو او بیزوګانو پرته نور څه نه ښکارېدل، نو دا لنډۍ وریاده شوه:

د غره له سره لارې څارم
نه یار مالوم شو نه یې اورم اوازونه

ددې لنډۍ په وریادېدو سره د متین خبره ور په زړه شوه چې ورته ویلي یې وو: " هلکه داد ماشومتوب کاڼې نور مه کوه " ده د متین په خبره کې سترګې ګنډلي وې. نږدې ملګری یې په بد حال و. په دې غرنۍ

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمه کې یې ټولو غمونو، ستونزو او کړاوونو ته ځان یوازې احساس کړ. پر دغه حالت یې زړه راډک شو. سترګې یې نمجنې شوې، خو زر یې ځان سره سم کړ او غلې شان یې وویل چې دا ځای د فریاد نه، بلکې د تورې دی او ځان وباسه.

ببری د ټوپکو راواخیستو ته ورټیټ شو چې په همدغه شیبه پرې پرله پسې ډزې وشوې او دوړې یې د ببري له لاسونو سره نږدې پورته شوې. ده ځان وغورځاوه. بیلوټ (ګېټ) یې کش کړ. مرمۍ یې تېره کړه. د ډبرو او ونو بیخونه یې وکتل چې له کوم ځایه ډزې پرې وشوې. سړي یې ولید چې ببرې څنې د ډبرې تر څنګ پروت و او پر ببري یې ویرونکې غږ وکړ: ټوپک وغورځوه او تسلیم شه، بله لاره نه لرې.

ببري ورته وویل: زه هم ستا په څېر مجاهد یم. راځه چې خبرې وکړو. خو هغه بیا هم د وسلې غورځولو ټینګار وکړ: ټوپک وغورځوه. کنه اول دې زخمي ملګری ولم.

د وسله وال په دې خبره ببري ټکان خوړ. ټوپک یې کېښود، خو په زړه کې ویرېده چې که په لاس ورشي، نو بې له وژلو یې نه پرېږدي. ببر څنې سړي له تیږې پښه رواړوله. د ټوپک شپېلۍ یې مخامخ ببري ته نیولې او ور روان و. څو ګامه چې ورنږدې شو، د سړي پښه د ښنترو په لوخو کې ونښوېده او پر ځمکه ولوېده. ببري له موقع نه ګټه واخیسته. د سترګو په رپ کې یې ټوپک ته لاس کړ. سړي یې څو ډزه وویشت او ځای پر ځای یې وواژه. شاوخوا یې وکتل. که ګوري چې یو بل کس هم وسله په لاس او دده پر خوا منډې وهي. ښنبه یې پرې راوړه. پر ماشه یې ګوته ټینګه کړه. څو پرله پسې ډزې یې وکړې. سړی د غره په ډډه کې لاندې ور غړېده. ببري د زښغونځي ډډې ته سنګر ونیو. تر ډېره هلته انتظار و چې نور څوک شته او

کنه، خو څوک ښکاره نه شول. ګوته پر ماشه پاڅېده. نږدې سیمه یې تر نظر تېره کړه. وروسته یې دوربین رواخیست او هر ځای یې وکوت، خو نور وسله وال یې ونه لیدل.

د ببري ځان ته فکر شو. زړه یې په ټوپونو و. خوله یې وچه او بدن یې رپېده. هغه پرله پسې پېښنو ویرولی و. لاسونه یې هم لړزېدل. په همدې حال کې یې متین پر شا کړ او مزل یې پیل کړ، خو دا ځل له مخکې نه ورته ډېر هره تیږه، ونه او بوټی بلا شوي وو. اختیاط یې ډېر کاوه او دا ځل یې د ځان هوسا کول هم په اسانه، نه غوښتل.

ببري چې په ننبه کړي کنډو ته ځان رساوه، نو لمر هم رخصت اخیسته. کرار، کرار یې د وړانګو لمنې ورټولولې او د غرونو له سرونو نه یې ځان پنا کاوه. په ځنګل کې د مرغیو او نورو حیواناتو اوازونه ډېرېدل او د شپې په راتلو سره د ببري ویره، څو برابره کېده چې هسې نه د ځنګل ځناور یې وخوري او یا له کوم بل څه سره مخامخ شي.

کنډو ته په رسېدو د ماښام خړه پرې رادې بره شوه. ببری ودرېده. شا ته یې د هغه غره سر ته وکتل چې ترې را روان شوی و. په لنډ وخت کې یې ډېره لار لنډه کړې وه، خو چې کله یې له کنډو نه مخامخ وکتل، نو دوه خېمې په نظر ورغلې چې د غرونو په منځ کې په یوه کوچنۍ هواره کې ولاړې وې. له جیب نه یې دوربین راوویست او د خېمو پر لور یې واچوه. ویې لیدل چې په کټ یې یو سپین ږیری ناست دی. د خېمو تر څنګ څو اوزې (بزې) تړلې دي. د سپین ږیري مخې ته یو مرغومی په ټوپونو دی او پورته، پورته غورځي. یوې ښځې پر تیږو باندې ننۍ ایښې او ډوډۍ پخوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري چې د ورتلو ځای پيدا کړ، ډېر خوشال شو، خو په دې نه پوهېده چې دا عام خلک دي او که دښمنان؟ ژوره ساه يې واخيسته او شکر يې وويست چې يو څوک يې پيدا کړل.

د سپين ږيري درانه غږ: که خدای کول ودريږه، څوک يې؟ ببری ځای پر ځای ودراوه او له هغه وروسته يې په ټيټ غږ ځواب ورکړ:

موږ طالبان يو. په جګړه کې مې انډيوال زخمي شو، نو د طيارو د بمبار له ډاره مو لار غلطه کړه او دې خواته راغلو.

سپين ږيري د ټوپک شپېلۍ ټيټه کړه او ترې ويې پوښتل:

- که خدای کول، له مانه څه غواړې؟ (" که خدای کول " د سپين ږيري تکيه کلام و.)

- ملګري مې مړ کېږي، مرسته راسره وکړه.

سپين ږيری خېمې ته ننوت. پر کټ يې له مزرو نه جوړ پوزی سم کړ او ببري ته يې غږ وکړ چې مريض دې راوړه.

ببري متين خېمې ته ور ننوويست او پر کټ يې څملاوه. سپين ږيري د واسکټ له جيب نه چې ډېر جيبونه يې لرل، لاسي څراغ راوويست او ويې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګاوه. د متین خېره یې وکتله. د سترګو ډډې (سترګغلي) یې له نظره تېر کړل او بیا یې د هغه پر نس باندې ګوتې ټینګې کړې چې پړسېدلی به نه وي، خو نس یې پر خپل حال و.

سپین ږیري چې پر غوږونو یې ویښتان ولاړ وو، ببرې وروځې او سرې سترګې یې وې، ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، اول به د زخمي مات شوی لاس وتړو. د زخمونو غم به یې وخورو او له هغه وروسته به لړې اوبه ورته ورکړو، ځکه چې خوله یې وچه ده. بل له زخمي نه ډېره وینه بهېدلې ده. شیدو او نورو خوړو ته ضرورت لري چې وینه زر پوره کړي.

ببری چې د کټ پر لنګه ناست و، د سر په ښورولو ځواب ورکړ.

سپین ږیری له خېمې نه ووت. غږ یې وکړ:

- لالمې وه لالمې (للمې) که خدای کول، څه شوې.

للمې پر تبۍ باندې ډوډۍ واچوله. د بوټو اور یې پسې تېز کړ او بیا یې ځواب ورکړ:

- ابا (پلاره) مړۍ (ډوډۍ) پخوم.

- ته مړۍ دومره پرېږده. لاړه شه د زنغوځي ژاوله، زما بیاتي (قیچي) او د سامان کڅوړه راوړه. للمه له ډوډۍ پخولو پاڅېده. ور ښودل شوی سامان یې رواخیست. د خېمې خواته ورغله، خو سپین ږیری خېمې ته ننوتلی و. غږ یې وکړ: ابا راووځه، سامان مې راوړ. سپین ږیری له خېمې نه راووت. لور یې سامان ورکړ. للمه بېرته ډوډۍ پخولو ته روانه شوه او سپین ږیری په خېمه ننوت.

سپین ږیري لاسي څراغ د ببري په لاس ورکړ. بیا یې د متین لاس کش کړ او سیده یې وتاړه. له هغې وروسته یې دده زخمونه لوڅ کړل. یوه زړه

بیاتي یې پسې رواخیسته. د غوښو په پرې کولو یې پیل وکړ. ببري ترې وپوښتل:

- دا ولې پرې کوې؟

سپین ږیري خوله سره ټوله کړه او بیاتي ته یې زور وکړ:

- دا شنه شوې غوښه ده، ځکه یې پرې کوم چې زخمونه یې بیا زر نه ښه کېږي.

- خو تا ټول زخمونه بیا تازه کړل؟

- که خدای کول مه ډارېږه، موږ چې کله د روسانو پر ضد جهاد کاوه، نو په سنګرونو کې مې د ډېرو مجاهدینو زخمونه او مات شوي هډوکي تړلي. بل دا خو دومره ژور زخمونه، نه دي.

دواړه غلي شول. د سپین ږیري د ساه ایستلو سمسومې اورېدل کېده او ببري یې کړه وړه په ځیر سره څارل.

سپین ږیري چې کله د متین زخمونه پاک کړل، نو له ببري نه یې وپوښتل چې له تا سره پټۍ او یا کومه دوا ماوا شته او کنه؟

ببري وویل چې له ما سره دوا او پټۍ نشته. څه چې راسره و، د جنګ په ځای کې رانه پاتې شول.

سپین ږیري ددې خبرې په اورېدو د زنغوځي ژاوله رواخیسته. د متین پر زخمونو یې ایښوده او پټۍ یې ترې تاوولې. ببری ویرې اخیستی و چې د متین زخمونه خراب نه شي او هم حیران و چې د زنغوځي ژاوله څنګه زخمونه ښه کولی شي؟ خو اخر یې صبر ونه وشو، له سپین ږیري یې وپوښتل: دا ژاوله اوس زخمونه ښه کوي؟

د سپین ږیري پزې ته لکه چې د برېت ویښته ورغلي. پزه یې سره منجه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. په زوره پرنجی یې وکړ. شکر خدايه! شکر یې وویست او بیا یې ببري ته وویل چې د غازي ببرک خان ځدراڼ نوم دې اوربدلی دی؟

- هو! د هغه نوم مې اورېدلی.

- غازي ببرک خان ځدراڼ به چې کله له انګرېزانو سره د جګړې لپاره تلو، نو له ځان سره به یې د زنځوځي ژاوله ګرځوله چې که کوم ملګری یې زخمي شي، نو د هغه زخمونه به پرې تړي. یو ځل دی هم چې کله د اوسني پاکستان په ټل کې د انګرېزانو پر چوڼۍ حمله وکړه، نو پر اوږه زخمي شو او خپل مشر زوی ته چې د جنګ په میدان کې ورسره و، وویل: " زما پر اوږه د زنځوځي ژاوله کېږده او ویې تړه، خو چې غازیان خبر نه شي، ځکه مورال یې کمزوری کېږي." بل په لویه پکیتا کې اکثره غرني خلک د زخم د ښه کولو لپاره د زنځوځیو ژاوله استعمالوي.

سپین ږیري لاړې تو کړې. په فکر کې ډوب شو. څو شیبې وروسته یې زیاته کړه: پخواني خلک کلک خلک وو. له وطن سره یې مینه وه او پر وطن یې غیرت کاوه. که خدای کول، د ببرک خان زوی سید اکبر خان هم پر وطن مین او غیرتي سړی و. د اوغانیستان (افغانستان) په سر چې بد یې پسې ویل، د پاکستان بادشاه (صدراعظم) لیاقت علي خان یې په توپانچه وویشت او مړ یې کړ.

ببري که څه هم زده کړې ډېرې نه وې کړې، خو د سپین ږیري کیسه یې له خپلو مشرانو نه اورېدلي وه چې سید اکبر خان ځدراڼ څنګه او ولې لیاقت علي خان وواژه.

سپین ږیري د متین ټول زخمونه او مات شوی لاس وتاړه. له هغه وروسته یې په یوه کوزه کې اوبه رواخیستې او ببري ته یې وویل چې د

زخمي خوله خلاصه کړي. ببري د متین خوله خلاصه کړه او سپین ږیري یوازې دومره اوبه ورتوی کړې چې خوله یې لنده شي.

ببري ترې وپوښتل چې متین ولې په دومره خوږو پسې نه بیداریږي؟

- دا ځکه چې په ده باندې له دې نه زیات درد تېر شوی دی.

سپین ږیري د متین د لاسونو ورغوي او د پښو تلي وسولول، خو په هوښ رانغی، نو ببري ته یې وویل چې زخمي ساه په ارامه اخلي او که خدای کول، ډېر مشکلات نه لري. ارام دې وکړي. سبا به یې بیا ګورو. په دې وخت کې د سپین ږیري لور للمې غږ کړ: ابا وه ابا مړۍ (ډوډۍ) در واخله. سپین ږیری ووت او ډوډۍ یې راوړه. ببری چې ډېر وږی و، نو په خوند یې وخوړه او ځان یې ښه موړ کړ، خو چې کله وګرځېده، سپین ږیري غوړه خوله پاکه کړه او ویې ویل:

- ولې یې نه خورې؟

- موړ شوم.

- ولاکه داسې وګرځې چې ښه دې ځان موړ کړی نه وي.

- نور یې نه شم خوړلی، موړ یم.

- وه وروره که خدای کول، د پښتون په کور کې یې، څنګه یې نه خورې؟ ولا چې خوړلي دې نه وي. سپین ږیری چې له پخوانیو او غرنیو پښتنو نه و، مېلمه ته کمزوری ست یې بېغیرتوب باله، نو ځکه یې ببري ته په زیارتونو او جوماتونو قسمونه ورکړل چې ډوډۍ وخوري. ببری له غرنیو خلکو سره نابلده و، نو ځکه یې په اصطلاح د یوې ګولې ځای هم په ځان کې نه و پرېښی، خو اوس پوه شو چې سپین ږیری یې نه پرېږدي. څو وړې وړې ګولې یې په زوره له ستوني تېرې کړې او ویې خوړې چې سپین ږیری خپه نه شي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ډوډۍ وخوړل شوه، سپين ږيري ببري ته اشاره وکړه: هغه پوزۍ وينې، پر هغه ويده شه او کرار خوب وکړه. دلته ويره نشته او که خدای کول، انګرېزان دې ځای ته نه شي راتللی...

ببری د مزري پر پوزي پرېوت او له ځان سره يې وويل: سپين ږيريه څه خبر يې چې موږ له چا سره جګړه کړې او له چا نه راتښتېدلي يو.

ببری چې د خوست او ځدرانو تر درې پورې خرابې لارې، له وسله والو سره جګړې او له هغه وروسته په غرنيو لارو پر شا د متين وړلو ستړی کړی و، نو بې له دې چې ډېر وېښ پاتې شي، د خوب وربښمينې غېږې ته يې ځان وسپاره.

سپين ږيري د متين د شا پر رګونو لاس کېښود. نبض يې عادي ورته ښکاره شو. ساه اخيستل يې عادي او د زړه حرکت يې هم ښه و. سپين ږيري د ګوتې په واسطه د متين د سترګو پردې پورته کړې. څراغ يې ور بل کړ. د هغه کسي يې وکتل او له ځان سره يې غلي وويل: که خدای کول، زر به په هوښ راشي او نور څه يې هم له ځان سره وويل، خو داسې چې بل څوک پرې نه پوهېدل. له هغه وروسته د باندې ووت. سپوږمۍ د اسمان په منځ کې ولاړه وه. د سپوږمۍ په رڼا کې د غرونو کړۍ ډېره ښايسته ښکارېده. نري باد د نښترو څانګې داسې ښورولې لکه پښتانه زلميان چې ډول ته ځنې اچوي او څېرۍ هم داسې ښکارېدې لکه پښتنې پېغلې چې يې تماشې ته ناستې وي، خو د دغه ښايسته طبيعي جوړښت خوند او رنګ به کله، کله هغه ډزو ګډوډ کړ چې خال، خال په غرونو کې کېدلې او په ښکلو درو او لوړو څوکو کې به يې وحشت خپراوه.

سپين ږيری همداسې ولاړ و او په يوه غره کې يې سترګې نيولي وې. دده له حالت نه داسې ښکارېده لکه خپل غم چې غلطوي او يا يې هم د

هاغه غره په لمنو کې چې دی ورته ګوري، داسې څه ورک کړي وي چې اوس يې خوب او ارام ته نه پرېږدي. څه وخت وروسته په ازغنو بوټو کې ناستې چرګې وککېدې. سپين ږيري مخ ور واړوه. ويې ليده چې يو غټ پش يې تر مخ تېر شو. سپي ور پسې منډه کړه او پش يې پسې واخيست.

سپين ږيری خېمې ته لاړ. لاسي څراغ يې ولګاوه. که ګوري چې متين لړ غوندې له خپل ځای نه بې ځايه شوی دی، نو ورنږدې شو، خو سترګې يې پټې وې. پښې او لاسونه يې هم نه ښورول. اوبه يې رواخيستې. په يوه لاس يې د متين خوله خلاصه کړه او په بل لاس يې يو غړپ اوبه ور توی کړې چې ستونی يې لوند شي. وروسته له دې سپين ږيری د کټ تر څنګ کېناست. سر يې په خپلو زنګونو کې ننوويست او داسې ښکارېده لکه په ناسته چې ويده کېږي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

https://momandpublications.com

ببری په بل څنګ واوښت، د سپین ږیري غږ یې واورېده چې د قرآن کریم تلاوت یې کاوه، خو د میندانۍ غږ هم ور سره ګډ و. سترګې یې وغړولې. په ځای کې کېناست. د لاسونو ګوتې یې سره ور وستې او ټکونه یې ترې پورته کړل. خوله یې وازه کړه. اروږمی یې وکړ. متین ته ورنږدې شو، خو متین همداسې بې هوښه پروت و. بیا یې د خېمې دروازې ته وکتل. په خپل سر وتل ورته ښه ښکاره نه شول. خېمه د کور یوه برخه وه، خو دلته د لمانځه هم ناوخته کېده. له ځان سره یې وویل: لږ غلی شه کوندې سپین ږیری راشي او د اوداسه اوبه راوړي.

لږ وروسته د تلاوت غږ غلی شو. تر خېمې د کوزې اواز رسېده چې له اوبو ډکېدله او څو شیبې چې نوري هم تېرېدې، سپین ږیری په خېمه ورننوت او د ببري مخې ته یې د کوزې له اېښودو سره غبرګه کړه: ژنیه (ځوانه) ښه خوب دې وکړ، خو چې اوس لمونځ قضا نه کړې.

ببری رښتیا هم چې توله شپه په ځان پسې نه و خبر شوی او سهار د سپین ږیري تلاوت او د میندانۍ غږ راویښ کړ.

ببري کوزه واخیسته او سپین ږیري ته یې وویل چې ته وګوره څوک خو به نه وي؟ سپین ږیری مخکې شو او ببري ته یې وویل: راځه.

دوی دواړه د غره ډډې ته لاړل. ببري اودس تازه او لمونځ ادا کړ. له هغه وروسته د سپین ږیري غږ ته انتظار و چې کله ورته وایي: راځه چې ځو، خو داسې ښکارېده لکه له سپین ږیري نه چې ببری هېر شوی وي، ځکه بیا یې هغه غره ته کتل چې په نیمه شپه کې یې سترګې په کې ګنډلي وي. د سپین ږیري دې عمل تر ډېره پورې دوام وکړ. ببری هم نور په انتظار ستړی شو او له بلې خوا یې متین ته تلوار و چې څه وربانديې شوي نه وي. اخر ور ولاړ شو. د سپین ږیري پر اوږه یې لاس کېښود او سپین ږیری لکه په خوب کې چې وډار شي، سپک وغورځېده، خو چې ببری یې ولید، نو زر یې ځان سره سم کړ او ځان یې داسې وښوده چې زه، خو هېڅ وارخطا نه شوم.

سپین ږیری مخکې او ببری ورپسې شو. له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدل او سپین ږیري غږ کړ:

- لالمې (للمې) زویه! د نښتر لاندې کټ واچوه چې چای هلته خورو.
- ابا چای تیار دی او کټ مې هم وړی دی.

سپین ږیري ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، خوریې! راځه چې د زخمي کټ هم راسره یوسو.

دواړه په خېمه ننوتل. په احتیاط یې کټ پورته کړ. د باندې یې راوویست او د هغه نښتر لاندې یې یوړ چې سپین ږیري به هر سهار هلته چای څښه. د متین په لیدو د ببري زړه ډېر درد کاوه او هغه یې په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال نه شو لیدلی، خو اوس مجبور و چې دا هر څه وزغمي. بل لور ته ویرېده چې هسې نه سپین ږیری د طالبانو خاص سړی وخېږي. ور باندې پوه نه شي او همدلته یې ونه وژني. ببری له ځان سره په همدې فکر کې ډوب و چې سپین ږیري ترېنه وپوښتل:

- که خدای کول، دا نوم دې راته ووایه.
- زما نوم ببری دی.
- ببریه! ددې ملګري نوم دې څه شی دی؟
- دده نوم متین دی.
- په اصل کې د خوست یاست؟
- هو.
- په خوست کې د کوم ځای یې؟
- زه خو په خپله د خوست د مرکز یم او متین ځدراڼ دی.
- ښه، ښه که خدای کول، دی ځدراڼ دی؟
- هو.

سپین ږیري د شیدو پیاله واخیسته. سړپ یې ترې پورته کړ. غړپ یې تر ستوني تېر کړ. د سر له ښورولو سره یې اومممممم وکړ او نور غلی شو. ببري ورته وویل:

- ماما! ستا نوم څه دی؟

سپین ږیري یې سترګو ته وکتل. د ږیرې څو تاره یې په ګوتو کې ونیول او په مسکا یې وویل:

- باز خان
- زامن، ورونه او وربرونه... څوک لري او که یو ته یې؟

په دې خبره د باز خان څېره غمجنه شوه. سترګې یې سرې شوې. ببري ته یې د ځواب پر ځای یوازې وکتل او نور یې هېڅ ونه ویل.

ببري چې دده دا حالت ولید نو ترې غلی شو او بیا یې خپله پوښتنه تکرار نه کړه. پیاله یې پورته کړه. پوف، پوف ... پوکی یې ور وکړ، تر څو یخ شي، خو شیدې په اور پخې وې. ګرمې وې. زر نه یخ کېدې او ببري پیاله کېښوده.

د باز خان او ببري تر منځ چوپتیا خوره شوه، خو په دې ښکلي غرنۍ سیمه کې د ډول، ډول مرغانو او نورو حیواناتو اوازونو چوپتیا ماتوله. دغو اوازونو ببري ته خوند ورکړ. غوږ یې ورته ونیوه. دی که شاعر نه و، خو شاعرانه مزاج یې درلود. لاندې چې ترې ناست و، هغه نښتر ته یې وکتل. نور نښترونه یې هم تر نظر تېر کړل. نرې باد نغمې ترې ایستلې او دغه لنډۍ زړه ته ورغلې:

ستا د نښتر په شان ځواني ده
زما نیستي ده چې روان له ملکه یمه

جانان مې جرړې د زړه پرې کړې
لکه نښتر په تاوېدو ځمکې له ځمه

باز خان خولې ته لاس ونیو. ټوخی یې وکړ او بیا یې په خندا وویل:

- ته چې طالب هم یې نو په دې نه پوهېږې چې چای او یا بل خوراک ته پوکی ورکول حرام دي؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري هم وخندل، خو دا خندا يې د وارخطايي خندا وه، ځکه وويرېده چې هسې نه ومې پېژني.

دواړه غلي شول. شيبه پس د پښو ښکالو راغله. د پښو له غږ سره وړې ډبرې هم رغړېدې. باز خان او ببري ور وکتل. که گوري چې للمه ده او د اوبو ډک ژی يې پر اوږه دی. ببري زر ورته شا کړه او مخ يې بل خوا واړوه.

للمه ښايسته او غرنۍ پېغله وه. د سروي په څېر يې دنگه ځواني درلوده. د بطي په شان يې اوږده غاړه وه او سترگې يې له هوسۍ نه پور کړې وې. خدای پاک داسې ښکلا ورکړې وه چې د ښار نجونې يې په جمال او جلال پسې نه رسېدې. د کور اکثره کارونه يې خپله کول. ځکه پلار يې سپين ږيری و. د اوبو ژی يې په داسې لاره راوړو چې د سم خوست زلميان به تش هم نه وای پرې تللي. للمه د غره هوسۍ ته ورته وه، نو ځکه له هرې ډبرې، بوټي، ونې او غنې سره روږدې وه او داسې لارې ورته ستونزمنې نه وې.

باز خان د نسوارو ډبلۍ رواخيسته. سر يې لرې کړ. دوه گوتې يې ورتېتې کړې او شنه نسوار يې په شونډه کې کېښودل.

هلته ببري ته د نسوارو دوړه باد ورووړه. پزه يې وتخنېده او څو زورور پرنجې يې سر په سر وکړل. له دې سره سم يې له سترگو اوښکې روانې شوې او پزې يې هم سرپ سروپ جوړ کړ.

باز خان ترې وپوښتل:

- که خدای کول، څه درباندې وشول؟

- د نسوارو گرد... خبره يې پرې شوه او بل پرنجی يې وکړ.

باز خان وخندل او نور يې څه ونه ويل.

متين سترگې وغړولې. شاوخوا يې وکتل او غږ ته يې خوله جوړه کړه، خو دومره توان په کې نه و چې خبرې وکړي.

سپين ږيری باز خان راپورته شو. د هغه څېرې ته يې وکتل. پر تندي يې لاس ورته کېښود او ويې ويل:

- که خدای کول، پر ځان زور مه راوله. ډېر زر به ښه شې. بيا يې په للمه پسې څو پرله پسې غږونه وکړل چې زخمي په هوښ راغی. شيدې زر پخې کړه او رايې وړه.

للمې چې دا غږ واورېده، نو له ځان سره يې شکر وويست: شکر خدايه چې دا خوراکی په ښه کېدو شو. د څېرې څو لرگي يې په ببره سره لاندې باندې کړل. اور يې بل کړ او شيدې يې باندې کړې.

هلته ببري له خوشالۍ نه خپلې اوښکې نه شوې پټولی. شکر خدايه، شکر...، زر، زر يې شکرونه ويستل چې متين په هوښ راغی او سپين ږيری هم خوشال و، ځکه دده د لاس برکت و چې متين ته خدای ج تر دې دمه ژوند ورکړ.

بازخان لا د متين پر شاوخوا راگرځېده او دده حرکتونه يې څارل چې د للمې سندريز غږ په غرونو کې انگازې خورې کړې او پلار ته يې وويل چې شيدې پخې دي. پلار يې ور غږ کړ چې زر يې راوړه. للمې پر مخ ټيکری سم کړ. د شيدو ډک جام يې رواخيست او د نښتر خوا ته يې ور وړ.

سپين ږيري پلار يې جام ترې واخيست او پوښتنه يې وکړه:

- سرې (يخې) کړې دې دي؟

- هو!

باز خان ببري ته وويل چې ته دې خپل لاسونه تر زخمي لاندې کړه، کرار يې کېنوه او که خدای کول، لوري ته يې شاته تکيه کېږده. ببري

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار، کرار متین راپورته کړ او للمي چې له ببري نه شرمېده هم، د متین شاته یې تړلې بستره کېښوده، تر څو متین شاته ونه لوېږي. بازخان لور ته وویل چې ته نور لاړه شه. للمه هم د نورو ښځو په شان رحم کوونکي وه. پر زړه نرۍ وه او د متین پر بد حالت زړه درد وکړ. زړه یې راډک شو. له سترګو یې اوښکې راغلې. غلې یې د اوښکو په وچولو پسې د ټیکري پیڅکه واړوله او په خېمه کې ورکه شوه.

باز خان د متین خولې ته د شیدو جام ورپورته کړ او ویې ویل:

- که خدای کول، خوله وازه کړه. غړپ ترې وکړه. لږ غټ غړپ، ای زمریه سړیه داسې... ، بل غړپ هم ترې وکړه چې زر له خیره ښه شې او شاباس.

متین له شیدو نه څو غړپونه په زور وکړل، خو باز خان ورته وویل چې دا څو ورځې دې څه نه دي خوړلي، که جام وچ نه کړې نو زر نه ښه کېږې.

متین د (نه) په ډول سر وښوراوه، خو سپین ږیري ور سره ونه منله او ټولې شیدې یې پرې وڅښلې.

نن یې دریمه ورځ وه چې متین په هوښ راغلی و. له پخوا نه یې اوس حالت ښه ښکارېده، خو لا هم په پښو نه شو درېدلی. بدن یې کمزوری و او زخمونه یې پوره نه و جوړ شوي.

متین په ځای کې وښورېده. له درده یې خوله جینګه کړه او د کېناستو هڅه یې کوله. ببري ورمنډه کړه. په جګېدو کې یې مرسته ورسره وکړه او تکیه یې ورته سمه کړه. متین چې کېناست، نو شاوخوا یې وکتل. له ببري نه یې په کمزوري غږ وپوښتل:

- د امین جان مړی هملته پاتې شو؟

- هو، څه مې کړی وای. له مجبورۍ نه مې خاورې پرې واوړلې.

متین غلی شو. بیا یې ژوره ساه واخیسته او د دعا لپاره یې شنډې پرانیستې:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خدای ج دې يې وبښي.
- امين.

متين د اوبو کوزه پورته کړه. څو غړپه اوبه يې وڅښلې او بيا يې زياته کړه:

- دا ښکلي سيمه کوم ځای دی؟
- ياره! مور يې هم نه پېژنو، خو ستا له برکته مو دا ځای پيدا کړ.

متين مسکی شو او بله پوښتنه يې وکړه:

- دا سپين ږيری څوک دی؟
- دا سپين ږيری باز خان نومېږي او ستا تربور دی.
- زما تربور؟!
- هو! آمر صاحب چې کله ښه شوې بيا نور تحقيقات وکړه.

د ببري دې خبرې ته متين کمزورې خندا وکړه او نور غلی شو.

ببري جيب ته لاس کړ. په موټي کې يې زنغوځي (جلغوزي) راواخيستل. لمن کې يې واچول او د سپينولو پيل يې پرې وکړ. په لږ وخت کې يې دغه د غره مېوه سپينه کړه او متين ته يې وويل چې ويې خوري. د متين که څه هم ډېر خوراک ته زړه نه کېده، خو له مودو ملګری ببری يې نه شو خپه کولی. زنغوځي يې ترې واخيستل او دانه، دانه يې خولې ته اچول چې ناڅاپه جدي شو او هغه لوري ته يې وکتل. پر للمه يې سترګې ولګېدې. للمه د خېمې تر څنګ ولاړه وه او متين ته يې پټ، پټ کتل، خو چې پوه شوه، متين هم ورته ګوري، نو زر يې دده له سترګو ځان پنا کړ او ورکه شوه.

د للمې له ورکېدو سره که ګوري چې له هغه لوري باز خان را روان دی او سيرلی يې هم تر غاړې نيولی دی. نرې باد يې ږيره پر څيګر ايخوا

ديخوا کوله. کله، کله به د باد څپه دومره تېزه شوه چې د پټکي شمله به يې هم شاته ترې واړوله. موده وروسته د هغه نښتر لاندې را ورسېده چې معمولاً به تل هلته کېناستل. باز خان ببري ته وويل چې دا چاړه در ونيسه. ببري ترې وپوښتل:

- په دې باندې څه کوې؟
- که خدای کول، دا سيرلی حلالوم. متين به يې اول ينه وخوري او وروسته غوښه، خو داسې نه وي چې د ملا نصرالدين په شان پر تل سيرلي پښې راتاو کړي.

د باز خان دې خبرې ته ټولو وخندل. کله چې د خندا زور کم شو، نو ببري ورته وويل چې سيرلی مه حلالوه، ځکه متين اوس ښه دی، خو سپين ږيری چې د يوې خبرې سړی و، ورسره ونه منله او د سيرلي پر غاړه يې چاړه د الله اکبر له نارې سره سمه راکش کړه او حلال يې کړ.

کله چې يې د سيرلي نه څرمن واړوله، ټوک، ټوک يې کړ، نو ينه يې للمې ته ورکړه چې متين ته يې په غوړيو کې سره کړي. للمې هغه د غوا په غوړيو کې سره کړه. پلار ته يې غږ کړ چې ورشي او وريې وړي. پلار يې ورغی او څو شيبې وروسته يې د ينې کاسه د متين مخې ته کېښوده. متين مننه ترې وکړه او ويې ويل:

- زه به دې هېڅکله دغه حق پر ځای نه کړم، ځکه ته مو دا څو ورځې ډېر په عذاب کړې... باز خان يې خبره پرې کړه:
- که خدای کول، تر څو چې ښه شوی نه وې، تر هغو پورې دې دا خپل کور دی او همدلته به اوسې.

متين او ببري سره وکتل او بيا دواړه باز خان ته مسکي شول. ددوی له سپين ږيري سره ښه ساعت تېر و، ځکه هغه به ټوله ورځ د متين د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالولو لپاره د ځوانۍ کيسې کولې او هغه کيسې به يې هم ورته کولې چې څنګه به يې پر اوښانو د ځدرانو له غرييزو ځنګلونو نه په قاچاقي لارو تمبې (چتراش) وړلې او څنګه به يې د ظاهر شاه پاچا له عسکرو نه ځان ساته.

يوه شپه يې له خېمې نه د باندې لېمڅې هوار کړی و. د چرګانو له بڼکو نه ډک بالښتونه يوې او بلې خواته ايښې وو. متين په کټ کې، ببرې او باز خان لاندې پر لېمڅي ناست وو او ډوډۍ يې لګولې وې چې باز خان د ظاهر شاه د يوه عسکر د نيولو کيسه ورته کوله. متين او ببرې ډېره په خوند اورېده.

ده ويل چې يوه ورځ د ظاهر شاه عسکرو پر تمبو بار اوښ راته ونيو او زما خېلخانې ته خدای ج له همدې اوښ نه روزي ورکوله. ما به چې له دې خوا نه د اوسني پاکستان د ټل سيمې ته بار يووړ، نو له هغه خوا به مې د بار پر پيسو د کورنۍ لپاره ګوړه، چای، رختونه (ټوکران) او ... سامان راوړ، خو کله چې عسکرو اوښ راته ونيوه، نو په زړه کې مې وويل: لکه چې اوس دې خېلخانه له لوږې مري.

همدې فکر مې په مغزو کې ځای ونيوه. بالاخره همدې فکر کولو دې ته مجبور کړم چې د ظاهر شاه د وخت يو عسکر وتښتوم او په بدل کې يې اوښ را خلاص کړم.

که خدای کول، نيمه شپه وه چې يو عسکر په پيره کې ولاړ دی او له ځان سره ناري وهي: کي ستي؟ کوجا ميري؟ زه په پارسۍ ماړسۍ سم نه پوهېدم، خو له دې ټکو سره بلد وم، ځکه دوی به ټوله شپه دا ناري وهلې، خو هغه چا به زيات غورځي (ناري) کول چې د ټوپک پر ځای به

کوتک ورسره و. دې پيردار هم زيات غورځي کول. يوه شوم چې ټوپک ورسره نشته او يوازې کوتک ورسره دی.

باز خان شاته مخ واړوه. لاړې يې تو کړې او بيا يې کيسې ته دوام ورکړ: عسکر همدا غورځي کوي او زه د شا لخوا غلی، غلی ورغلم چې د پښو کړپې مې وانه وري، خو چې کله ور ورسېدم، نو په يوه لاس مې د هغه خوله ورته بنده کړه او په بل لاس مې يې مغزی تاو کړ. په دې ترتيب مې سرې ځملاوه او په پټکي مې يې خوله او لاسونه ور وتړل. نه زور و، نه خوښه، خو عسکر روان و چې بالاخره مې له هغه ځايه راوويست.

بله ورځ مې عسکر له اوښ سره بدل کړ. ماته يې خپل اوښ راخوشې کړ او دوی ته مې عسکر ورپرېښود.

متين ځان سره کش کړ. خوله يې واژه کړه. اررمې يې وکړ او بيا يې وويل: دا خو ولا ډېره جالبه او خوږه کيسه وه.

له دې وروسته سپين ږيري باز خان متين ته وويل چې له نورو ورځو نه ن ډېر ښه يې. انشاالله زر به ښه شې، خو دا راته ووايه چې په ځدرانو کې د کوم ځای يې؟

متين لږ غلی شو بيا يې زر خبرې پيل کړې:

- زه په اصل کې د تنګۍ ځدرانو د "غورمې بولۍ" يم. (دا په ځدرانو کې ځان ته يوه پلارينه (قبيله) ده.) پلار مې سلام نوميږي. له نيکونو راهيسې په خوست کې ژوند کوو او هلته اوسېږو.

باز خان له خولې نه د ږيرې ويښته لرې کړ او پرله پسې يې بله پوښتنه وکړه:

- کوم سلام؟ هغه د زرمير زوی به نه يادوې؟

- هو، زرمير زما نيکه و کنه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره باز خان پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او زیاته یې کړه چې (که خدای کول) سلام د دوی سکه خوریې دی او له دوی سره یې ښه تګ، راتګ کاوه.

له دې وروسته اوږده چوپتیا خوره شوه او باز خان هم په فکرونو کې ډوب تللی و. سپوږمۍ له غرونو اوښتې وه او اسمان له رڼو ستورو ډک و. د ابشارونو اواز پر غوږو خوږ لګېده. روانو اوبو به ډبرې سره جنګولې او ځپو یې په غرونو کې انګازې خورولې. متین، ببرۍ او باز خان غلي ناست وو. بالاخره دغه اوږده چوپتیا باز خان په دې جمله ماته کړه: نو اوس مالومه شوه چې تاسو طالبان نه یاست. متین او ببرۍ یوه او بل ته په وارخطایۍ سره وکتل او د سپین ږیري په خبره حیران شول.

سپین ږیري چې د دوی حیرانتیا ولیده، نو ډاډ یې ورکړ او ورته ویې ویل: که خدای کول، تاسو بې غمه اوسئ. زه مرسته درسره کوم، خو چې پر ما وسله وال او یا بله ډله خبره نه کړئ. زامن او یو ورور مې پروسږ کال ووژل شول او یوازې دا یوه لور مې پاتې ده. لور مې یو خدایځ لري او یو ما، نور څوک نه لري چې ساتنه ترې وکړي.

د باز خان په دې خبره متین او ببرۍ هم غمجن شول. د لانټین پلته اخر ته رسېدلې وه. د پخوا په شان یې رڼا نه کوله. متین د لانټین په تته رڼا کې د باز خان څېرې ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده او له ځان سره یې وویل چې هر چېرته ځم، نو په غمونو اوړم. خولې له خندا ډکې وي، خو شپې او ورځې یې غمجنې. ستا د خوښۍ لپاره خوشالي کوي، خو له زړونو یې وینې څاڅي. جنګه دربانديې لعنت شه چې هېڅ افغان ته دې خوشالي پرېنښوده.

متین په همدې سوچونو کې و چې پیشو رامنډې کړې. د دوی تر مخ پر لېمڅي تېره شوه او باز خان هم غاړې تازه کړې. ببرۍ لانټین ته لاس ور اوږد کړ. پلته یې پورته کړه او رڼا زیاته شوه. متین وویل: پلته یې مه پورته کوه چې بیا تېل ډېر خوري، خو باز خان ور غبرګه کړه: پرېږده یې، څه د سړي سر به وخوري. دوی چې دا خبره بشپړوله، نو چرګ وزرونه وټپول او اذان یې وکړ. متین د لانټین رڼا کې په لاس تړلي ساعت ته وکتل او بیا یې وویل: اوهووو...، دا خو څه کم یوه بجه ده. درځئ چې ویده شو.

متین کټ کې ناست و، ایله وغځېده. ببرۍ هم خپلې بسترې ته پورته شو. باز خان خپل څادر ټک واهه او د کور په لورې لاړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار د اذان وخت و. تیاري ورو، ورو خپله لمن ټولوله او په غرونو کي د تبر غږ اورېدل کېده. له دې ښکارېده چې چا د ځنګلونو ونې غوځولې. بل لورته به کله، کله د ماشینونو غږ او د یو څه شي د برمه کولو اواز راغلو، دا بیا په همدې غرونو کې د کرومیټ ډبرو د کانونو خپل سري کیندنې رواني وې. کرومیټ ډبره د خلکو لخوا په غیري مسلکي ډول له کانونو را ایستل کېده او بیا به په موټرو کې پر قاچاقي لار پاکستان ته وړل کېده. په قاچاق کې له قاچاقبرانو سره د ولسوالانو او نورو چارواکو هم لاس و. پاکستان ته به چې ورسول شوه، نو هلته به پروسیس کېدله. په پیټیو کې منظمه بندېده او بیا د کراچۍ بندر له لارې په بیړیو کې نورو هېوادونو ته صادرېدله، خو د پاکستان په نوم، نه د افغانانو. ګټه او امتیاز یې دواړه د پاکستان کېدل.

شین سهار له خېمې نه لږ هاخوا څو ځلې انګولا واورېدل شوه او وروسته داسې خرپې جوړ شو؛ تا به ویل چې چا څوک چپه کړي او تر ستوني یې نیولې.

باز خان چې خرپې واورېده، نو په بیړه یې تر بالښت لاندې ټوپک رواخیست او شکمن ځای ته یې ورمنډې کړې. ببرې هم بیدار شو. په اول سر کې وارخطا و، خو ژر یې خپله وارخطایي ورکه کړه او په منډه په باز خان پسې ورغی. هلته په رسېدو باز خان دوه ډزه وکړل او د بوټو په منځ کې یې څه شي وویشتل. ببرې هم د تیږې شاته سنګر ونیوه، خو باز خان چې ځړ سپی هم ورپسې و؛ په خندا راوګرځېده.

ببرې په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- څه شی و؟

باز خان لږ څه په ساه کې لوړ و. په ستړې غږ یې ځواب ورکړ:

- که خدای کول، په اوزو پسې لېوه راغلی و، خو دا ښه و چې سپی هلته و. لېوه یې راچپه کړی و. دی دې خدای ج ووهي.

ببرې ژوره ساه واخیسته او بیا دواړه یو ځای سره روان شول. للمه د خېمې په دروازه کې ولاړه وه او متین هم د ټوپک په ډزو پسې راویښ شوی و. په کټ کې وارخطا ناست و او فکر یې کاوه چې که کوم دښمن حمله پرې کړې.

کله چې متین ته ببرې ورنږدې شو، نو ترې ویې پوښتل:

- متینه څنګه یې؟

- نور ښه یم، خو زما زخمونه او لاس باید ډېر ژر ښه شي. د دښمن په منځ کې پراته یو او زه وینم چې ای ایس ای د طالب په جامه کې فعالیت کوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته بيړه مه کوه. خدای ج به هر څه اسان کړي. لاس خلاصولو ته دې څو ورځې پاتې دي. زخمونه دې هم نور ښه شوي او له خيره سره به زر پر خپلو پښو ودرېږې.

متين ږيره وګروله او زياته يې کړه:

- زما ږيره تخنيږي. هسې نه چې د سرپښو وخت راباندې پوره شي.

- څومره وخت يې پاتې دی؟

- څه باندې دوې مياشتې وخت ورته شته دی او د وېښتانو د شنه کېدو ضد دوا هم، همدومره وخت لري.

- انشاالله مونږ به له دوو مياشتو نه په لږه موده کې برياليي کېږو.

متين په غاړه کې اچولي مات لاس ته لږ زور ورکړ. ګوتې يې وښورولې. بيا يې نور زخمونه تر نظر تېر کړل. له پخوا اوس ښه و، خو کمزوري يې پر ځای پاتې وه.

د ببري پام شو چې باز خان بيا هغه غره ته مخامخ په فکرونو کې ډوب ولاړ دی چې څو ورځې مخکې يې ورته کتل او په هغه ورځ يې هم د نن غوندې په څېره کې غم ښکارېده. ببري متين ته اشاره وکړه او ويې ويل:

- باز خان مې څو ځله وليد چې هغه غره ته غمجن ګوري او تر ډېره ورته په فکرونو کې ډوب ولاړ وي... ببري لا دا خبره نه وه بشپړه کړې چې للمې غږ کړ:

- ابا وه ابا چای تيار دی.

باز خان سوړ اسويلی وکړ، خو چې پوه شو د متين دوی ورته پام دی، نو په زوره يې پر شونډو مسکا خوره کړه، تر څو متين او ببري ورباندې پوه نه شي او بيا په زنګېدلو قدمونو د دوی پر لوري ور روان شو.

دري واړه تر نښتر لاندې چای څښلو ته کېناستل. پيالې يې ډکې کړې او سپين ږيري په خيرن واسکټ لاس ننويست. يو موټی زنغوځي يې متين ته ورکړل او يو موټی يې ببري ته. باز خان نسوار تو کړل. پر خوله يې اوبه ورغړولې. بيا يې زنغوځی تر چينجنو غاښونو لاندې کېښود او ټس يې ترې پورته کړ.

هلته متين هم شخوند وهل پيل کړل او له دې سره سم يې وويل:

اومممممممم ولا چې ډېر خوارږه دي، ښه اورته (وريته) شوي دي.

هاخوا ببري له خرسني ډوډۍ ګوله وکړې او بيا له پيالې نه سرپ پورته کړې.

کله چې چای وخوړل شو، سپين ږيري للمې ته غږ کړ:

- لالمې! راشه د سلام له زوی متين سره سترې مه شي وکړه، دی خو زمونږ خوريې کېږي.

د متين زړه په ټوپونو شو. په څېره کې يې وارخطايي وليدل شوه، په لړزېدلي غږ يې وويل:

- هيڅ کيسه نه ده.

- هلته په خوست کې به بيا عزيزانو ته وايې چې له باز خان کره تللی وم او په سترې مه شي هم نه پوهېدل.

للمې غږ واورېده، خو لږ پسې ورکه شوه. سپين ږيري غاړه تازه کړه او بيا يې ور غږ کړ چې زر راشه.

لږ ځنډ وروسته للمه راغله. متين ته يې لاس ورکړ او ورته ويې ويل:

- سترې مه شې.

- جنتي شې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين لاندې کتل. للمې ببرې ته مخ ور واړوه او له لرې نه يې سترې مه شي ورکړه.

- وروره سترې مه شې.

ببرې هم په داسې حال کې ځواب ورکړ چې لاندې ځمکه يې ګروله.

کله چې للمه روانه شوه، نو متين د شالخوا غلي پسې وکتل او له وارخطايۍ نه يې د زړه دربى دومره تېز و چې په اصطلاح پر خپلو غوږو يې اورېده.

ټول غلي ناست و. باز خان د نسوارو کوټي په هنداره کې خپل مخ ته وکتل. پر پزه يې ببر ويښتان ولاړ و. له هغو نه يې اورږد ويښته په ګوتو کې ونيو او له بېخه يې وويست.

متين د للمې په فکر کې و چې پرون يې ولې پټ، پټ ورته کتل. که يې پلار ورباندې پوه شي او يا يې ووينې، نو دده حيثيت به نه يوازې د دوو پيسو شي، بلکې د ژوند څکه ولاکه ځينې وکړي.

بل لور ته ببرى همداسې د ځمکې په ګرولو اخته و او ليکي يې په کې ويستې. يو غټ مېږی راغی او پر لنګي يې وچيچه. بې اختياره يې لنګی په څپېړه وواهه. شړک ته يې متين او باز خان هم ته متوجه شول. دې صحنې ته تر يوې شيبې درې واړو ښه وخندل.

چې د خندا زور کم شو. څو شيبې غلي ناست وو. متين يو وار ببرې ته وکتل او بيا يې له باز خان نه وپوښتل:

- ماما! تا د شپې ويل چې زامن او ورور دې ووژل شول او يوازې يوه لور در پاتې ده؛ په خپل مرګ مړه شوي او که بله پېښه وه؟

د باز خان پر شونډو مسکار ورکه شوه. تر څو شيبو پورې غلی و. بيا يې متين ته په سرو سترګو وکتل او ويې ويل:

- کيسه ډېره ترخه ده، خو درته وبه يې کړم.

متين په کټ کې ځان سم کړ او ببرې هم د ځمکې ګرول پرېښودل.

سپين ږيري باز خان لاړې تېرې کړې او کيسه يې داسې پيل کړه:

- په دې غره کې مې د اوزو او پسونو يوه لويه رمه لرله. دغه رمه زما، زما د ورور او زامنو ډېره لويه هستي وه. د هغه رمې په برکته مو د ژنغوځيو ډېر ځنګلونه واخيستل. رمه به مو په ژمي کې ستاسو د بوليو د منطقې (سيمې) له لارې، د ښنګوستي (په تنګي ځدرانو کې د درې نوم دی) په دره ننوويسته او د ځمبخې پر کنډو به مو خوست ته اړوله تر څو ژمی هلته وي، ځکه چې په ژمي کې د خوست هوا مناسبه وي.

باز خان غلی شو. د اوبو کوزه يې پر سر واړوله. اوبه يې وڅښلې. له اوبو څښلو وروسته يې د څادر په څنډه خوله پاکه کړه او کيسې ته يې دوام ورکړ:

په اوړي کې مو بيا دا رمه له خوست نه بېرته دې غرنۍ منطقې ته راوسته او ټول اوړی مو کله په يوه غره او کله په بل غره کې څروله چې زما ورور او زامن به په مياشتو، مياشتو ورپسې وو. دوی هم خوشال وو، ځکه پيسې يې ګټلې، خو يوه ورځ په هاغه مخامخ غره کې (هغه غر يې ور وښود چې دی به غمجن ورته ولاړ و.) مې درې زامن او يو ورور په رمه پيسې وو چې د امريکايانو جيټې راغلې او بمبار يې پرې وکړ.

کيسه دردناکه وه. سپين ږيری غلی شو. د سترګو په کونج کې را روانه اوښکه يې پاکه کړه. شاوخوا يې وکتل او له لرې چوپتيا وروسته يې په ژړغوني غږ زياته کړه:

که خدای کول، بمبار دومره سخت و چې پر غره يې اور بل کړ. بمبار د شپې له څلورو نه د ګهيځ تر اتو بجو روان و. دا خونړی بمبار چې کله غلی

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو خان مې یوازې ور ورساوه، ځکه په دې منطیقه کې ډېر څوک ژوند نه کوي.

هلته په رسېدو مې په داسې څه سترګې ولګېدې چې په ټول عمر ورسره نه وم مخامخ. داسې نه وه چې پر ما سختې نه وې تېرې یا مې مړي او زخمیان نه وو لیدلي. د جهاد په دوره کې مې ډېر سخت حالتونه لیدلي وو، خو دې حالت هغه ټول رانه هېر کړل.

زامن او ورور مې پاک سوزېدلي وو. داسې لوبه یې پرې کړې وه چې نه پېژندل کېدل او نه هم د راوړلو وو، نو مجبور شوم چې هلته یې تر خاورو لاندې کړم. خدای ج دې ددوی شهادت قبول کړي.

متین او ببرې ورپسې امین کړه.

باز خان له ګوتو ټکونه پورته کړل او کیسې ته یې داسې دوام ورکړ:

له څلورو سوو نه زیاتې اوزې او مېږې وې چې په دې کې یوه هم ژوندۍ نه وه پاتې. که خدای کول، پر دې پېښه د خوست عزیزان خبر شول. دوی خبریالان دي که څه بلا له ځان سره راوستل. غره ته چې د موټر لار نشته، نو په پښو یې مزل ور وکړ.

څو شپې وروسته زما وره ریډیو (راډیو) ده، په هغه کې مې خبرونه نیولي وو چې دا واقعه یې اعلان کړه. ویې ویل چې د هغه وخت بادشاه (جمهور رئیس) حامد کرزي کمیسیون که څه بلا ورته ټاکلی، تر څو مالومه کړي چې رښتیا یې د وطن خلک (ملکیان) وژلي او که طالبان دي، خو د کرزي بادشاهي هم د هوا ګزول وو؛ نه یې کمیسیون مالوم شو او نه یې ممیسیون.

د باز خان کیسه پای ته ورسېده. ببرې او متین هم دده پر غمجنه کیسه ساړه اهونه وویستل.

متین او ببری پنځه څلوېښت ورځې همله وو. د متین زخمونه اوس ښه شوي وو او لاس یې هم خلاص کړی و. متین به سهار وختي له لمانځه وروسته د منډې تمرین کاوه، تر څو یې بدن وده وکړي او په راتلونکې کې ستونزه احساس نه کړي.

بل خوا ببری له باز خان سره و. که هغه به د لرګیو په راوړلو پسې تلو، نو دی به سم ورسره و او که بل کار به یې کاوه، نو هم یې له څنګ نه، نه جلا کېده.

یوه ورځ باز خان او متین د سهار په څرو کې د لرګیو په راوړلو پسې له کوره ووتل. متین چې له خوبه راوېښ شو، نو د اوبو ډکه کوزه ورته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابښني وه. هغه يې ور واخيسته. اودس يې تازه او لمونځ يې ادا کړ. له هغه وروسته بيا هوار ځای ته لاړ او منډې وهل يې پيل کړل.

للمي د سهار چای لپاره ډېر انتظار ورته وکړ چې را به شي خو متين پسې ځنډ کړ. بالاخره للمه مجبوره شوه چې پسې ورشي او چای ځنبلو ته يې راوغواړي، خو چې هلته ورسېده، نو د متين د ځوانۍ په ليدو دا هر څه ترېنه هېر شول، ځکه متين اوس بيا د ګل په شان په غوړېدو و. متين له پخوا نه ښکلي او دنګه ځواني لرله. تک تور وېښته او طبيعي تورو سترګو يې د ډېرو خلکو پام ځان ته اړوه؛ للمه خوارکۍ خو لا پر ځای پرېږده.

متين په منډو سر و. ځان يې ښه سترې کړی او خولي يې پر مخ روانې وې. للمي هم ښېتر ته په داسې حال کې ډډه ووهله چې دده ورته پام نه و. دغه شيبه له ښېتر نه د للمي پر اوږه وچ ډکی راولوېده. په دې سره هغه لکه له خوبه چې راويښه شي، په ځای کې سپکه وغورځېده او ځان ته يې پام شو. زر يې ځان سره سم کړ او متين ته يې ورغږ کړ چې چای ځنبلو ته راشي.

متين ځای پر ځای ودرېده. حيران يې ور وکتل او ويې ويل:

- ته دلته څه کوې؟
- تا پسې راغلم، چای تيار دی.

متين اوتر، اوتر شاوخوا وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ته ورځه چې ماما دوی راشي بيا به يې وڅښو.
- نه، اوس به راسره ځې، ځکه ابا بيا غصه کېږي او وايي چې تا تر اوسه چای ولې نه دی ورکړی.

متين ورغی. يوه شيبه يې په خړو، خړو ورته وکتل او بيا يې په ترخه لهجه وويل:

- ته ښه کار نه کوې چې په ما پسې راځې ځکه زه يو نر يم او ته ښځه.
- ما خو پردې چاته غږ نه دی کړی چې چای ته راشه او اوس خو مې ترورزی هم کېږې، نو ولې درپسې رانه شم؟

وروسته يې جيب ته لاس کړ. پر ګلانو جوړ دسمال يې رواخيست. متين ته يې ورکړ او بيا يې زياته کړه: ها، دا واخله. تاته مې جوړ کړی چې سترې کېږې، نو بيا به خولې پرې پاکوې. بل چې دومره منډې وهې او ځان سترې کوې، خو راځه له ما سره د اوبو ژی راوړه، نو ښه ورزش به دې کېږي.

د للمي پر دې خبره د متين رنګ له غصې سور واوښت، خو چې للمي دده غصه او وارخطايي وليده، نو ښه ډېر يې ورته وخندل او په تلو کې يې له خندا نه په ډکه خوله وويل: څومره ساده يې.

للمه روانه شوه. متين تر هغې پسې کتل، تر څو هغه ترې پناه شوه. بيا يې په لاس کې ورسره دسمال سترګو ته ايخوا ديخوا واړوه. ښايسته و. خوند يې ورکړ او د هغې خبره هم ورياده شوه چې شيبه وړاندې يې ورته وويل: کله چې د منډې په وخت کې خولي کېږې، نو بيا يې پر دغه دسمال پاکوه. دا مې ستا لپاره جوړ کړی.

متين ورو، ورو د للمي په فکر کې ډوب شو. د هغې توري سترګې وريادې شوې، ښايسته ورته ويسېدې. دومره ښايسته چې زړه يې بې واره حرکت تېز کړ او په ساه کې هم ورسره لوړ شو. يو څه يې محسوس کړل، داسې لکه د هغې خندا چې اوري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متين چې کله ځان ته پام شو، نو ځان يې ملامت کړ او ويې ويل چې ته يو پوليس يې او پوليس بايد هېڅکله داسې غلطي ونه کړي. هر پوليس ته اول ګورنۍ او بيا هېواد ور تر غاړې دی.

متين لکه ليونی ځان ته کړو او خبري يې کولې. همدا شيبه دوی هم راورسېدل. ببري د لرګيو پنډ پر شا و او غږ يې پرې وکړ:

- وه متينه! څنګه له ځان سره ګډ يې؟

متين د غږ په اورېدو وارخطا شو او خبره يې په هسې، هس، هـ... کې تېره کړه، خو ببری پوه شو چې متين څه ستونزه لري، ځکه د ملګري په خوی تر ټولو ښه د هغه نږدې ملګری پوهېږي چې بيا د ببري او متين په شان له وړوکوالي نه سره ملګري او يو ځای لوی شوي وي.

ببري ترې وپوښتل چې چای دې څښلی او کنه؟ خو متين ورته وويل چې زه تاسو ته منتظر وم، تر څو تاسو هم راشئ او يو ځای يې سره وڅښو.

باز خان پر لېمڅي ناست و چې دوی هم ورغلل، خو باز خان په ترخه لهجه متين ته وويل چې تا ولې چای نه دی خوړلی. متين په ځواب کې ورغبرګه کړه: چې تاسو راسره نه ياست، يوازې چای خوند نه راکوي. بالاخره درې واړه چای څښلو ته کېناستل او هر يوه له خپلې پيالې نه سړپ پورته کاوه.

متين ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- زه او ته بايد سبا په خپل کار پسې لاړ شو، ځکه زه نور ښه يم او ارام ته ضرورت نه لرم او...

د متين پر دې خبره ببری حيران شو، د هغه خبره يې پرېکړه:

- خو زه دې وينم چې ته لا ارام ته اړتيا لرې، نو ولې دې بيړه شوه؟

متين دا ځل لږ په ترخه لهجه ځواب ورکړ:

- زه نور ښه يم. بايد کار مخکې يوسو او هر څنګه چې کېږي، سبا نه پاتې کېږو.

باز خان ببري ته مخ ور واړوه، خو هغه سترګک ورته وواهه چې څه مه وايه.

ورځ تېره شوه او پر وطن شپه راغله. متين په دې پلمه چې سبا وختي ځي، تر نورو شپو مخکې پرېوت. سپين ږيری هم پاڅېده. څادر يې ورسره واخيست او ويده کېدو ته لاړ. ببری هم له ناکامه کټ ته پورته شو او اوږدې پښې وغځېده.

متين چې هر څومره ځان ويده کاوه، خو خوب نه ورتلو. د للمې يوه، يوه خبره ورياديده. ددې تر څنګ که څه هم ده ځان داسې ښوده چې زه يې په کيسه کې نه يم، خو چې کله به د هغې د سپوږمۍ په څېر ښايسته څېره او له هوسۍ نه پور کړې تورې سترګې وريادې شوې، نو زړه به يې په سينه کې په ټوپونو شو او د هغې د بيا ليدو تلوسه به ورسره پيدا شوه. بل به چې سبا ته د تګ خبره وریاد شوه، نو نه پوهېده چې ولې ددې ځای په پرېښودو پسې خپه کېږي او ولې يې زړه نه غواړي چې دا ځای پرېږدي. په دې کش مکش کې يې خو ځلې پر ځان ايت الکرسي چوف کړه، تر څو له دغه وسوسو نه خلاص شي. کله به پر يوه ډډه شو او کله پر بله، خو تر اخره نه ويده شو او نه يې هم د للمې له يادونو ځان خلاص کړ.

د سهار له ملا اذان مخکې چرګ خپل وزرونه وټپول او بانګ يې وکړ. متين هم له غره نه پناکېدونکې سپوږمۍ ته کتل او په زړه کې يې بې اختياره تېره شوه چې کله زه لاړ شم، نو دې سپوږمۍ ته به ګورم او کېدای شي چې په هغه شپه للمې هم ښايسته سترګې ور پورته کړې وي. ددې خبرې په کولو سره متين په کټ کې نېغ کېناست. توبه، توبه خدايه توبه...

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبې يې وويستې. د سهار يخ باد پرې ولګېده. خوند يې ورکړ او له ځانه سره يې وويل چې دا باد به د للمې پر خېمه هم لګېدلی وي، ځکه به خوندور ښکاري.

متين د للمې په مينه کې کړار کړار ډوبېده. ده هېڅکله دا ډول حالت نه غوښته. نه پوهېده چې له للمې سره يې مينه ده، خو د هغې په وريادېدو به يې زړه درد وکړ او بل ډول خوږ احساس به يې کاوه.

متين ټوله شپه د للمې په مينه کې غرق و. حال يې د مجنون غوندې و.

متين هغه کوله چې دی يو پوليس دی او پوليس بايد په هېڅ ډول د داسې څه قرباني نه شي چې هم يې نوم بد شي او هم يې د اصلي هدف مخه ډب کړي، خو دلته متين هم ناتوانه و، زړه يې داسې څه کول چې دده په وس نه و پوره.

متين دغه غريزه سيمه چې پخوا يې هره ونه او بوټی ورته دښمن ښکارېدل، خو نن ورته د للمې پر سر بوټې، ونې او کاڼي له رنګينيو نه ډک و او په فکر کې يې له دې هر څه نه ښکلاګاني ورېدې.

باز خان له نورو ورځو نه للمه وختي له خوبه راويښه کړه او ورته ويې ويل چې پاڅي؛ چای وختي تيار کړي، ځکه متين دوی روان دي.

للمې چې دا غږ واورېده، نو د سترګو له غړولو مخکې يې په زړه کې سوې ځريکه تېره شوه. د بېلتانه غږ بد پرې ولګېده او بيا يې خپل پلار ته له خوب نه په ډکو سترګو حيران، حيران وکتل. خو ښښتنه پېغله وه، نو ځکه يې له خولې نه ولې او څنګه کلمې ونه وتلې.

للمې چې لمونځ ادا کړ، اول يې د زړه د صبر دعا وکړه او بيا يې متين ته د خير او دده د ښه ژوند لپاره خدای ج ته زاري وکړې. وروسته پاڅېده. په بيړه يې چای تيار کړ. د متين او ببري د سفر لپاره يې د غوا په غوړيو

کې له خيشتو (لندو) اوړو نه د کلچو په شان ټيکالي پاخه کړل او په دسمال کې يې ورته غوټه کړل.

له چای څښلو وروسته باز خان متين ته وويل چې که خدای کول، ته لا ښه شوی نه يې، خو ضد کوې. متين ځواب ورکړ چې بيا بيخي پرې ناوخته کېږي. کېدای شي چې هوا يخه شي. د هرې ورځې په تېرېدو دا ماموريت سختيږي. شپې يې ډېرې وتلې دي او دلته له دې زيات اوسېدل ورته ښه نه دي.

- کوم لوري ته ځئ؟

- سره کوېښ ته.

باز خان له چای نه غرپ وکړ او بيا يې بې له مقدمې زياته کړه: که خدای کول، دغه د پاکستان جاسوسان دي او که ای ايس ای ورته وايي، ډېر خطرناک خلک دي، ځکه دوی د ځدرانو په سيمه کې د زياتو خلکو زامن، ورونه او پلرونه برمته (يرغمل) کړي. دا کار يې ددې لپاره کړی چې که کوم څوک کار ورته ونه کړي، نو برمته کړی کس سمدلاسه وژني او هغه کس مجبور دی چې د خپلې کورنۍ د ساتنې لپاره د دوی هر امر ومني. ددې تر څنګ د مرستې خلک هم په کې شته، خو که موقع پيدا شي او يو څوک يې ملاتړ وکړي.

که څه هم د متين فکر د للمې په ليدو کې و، خو بيا يې هم د باز خان پر خبره غور وکړ او ترې ويې پوښتل چې دا کسان به سرې څنګه مالوم کړي؟

باز خان د لونګۍ پر شمله له کېږي نه د چايو څاڅکي پاک کړ او بيا يې زياته کړه: که خدای کول، زه کوښښ کوم چې تاسو ته د مرستې لپاره يو څوک پيدا کړم. تر اوسه بريالی شوی نه يم، ځکه تاسو ناڅاپي روان

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي، خو تر څو چې تاسو هلته رسيږی، نو زه به هم يو څه وکړم. بل مو دې ته هم فکر وي چې هغه منطقه د جبار ده او جبار ډېر ظالم سړی دی. په دې منطقه کې يې خلکو ته زياتې ستونزې او کړاوونه ورکړل.

په همدې خبرو، خبرو کې چای وخوړل شو. د متين که څه هم تګ زړه نه غوښته، خو اوس پښتو او غيرت نيولی و. يو خوا دنده ور تر غاړې وه او بل يې له خولې وتلي وو چې نه پاتې کېږي.

ببری بيا د متين لپاره خپه و، ځکه ويل يې چې متين تر اوسه لا سم نه دی ښه شوی، داسې نه چې د وسله والو پر ضد د عملياتو پر مهال څه پرې ونه شي او ځانونه د خپلې بې غورۍ قرباني نه کړي.

باز خان پاڅېده او زياته يې کړه: که خدای کول، چې يو ځل مو د تګ نيت کړی وي، نو بيا پر ځانونو مه ناوخته کوئ.

متين او ببری له ځايه پاڅېدل. هغه دوه ټوپکونه چې له وسله والو نه ببري اخيستي وو، يو متين واخيسته او بل ببري. سپين ږيري باز خان بيا نه يوازې شاجورونه له مرميو ورته ډک کړل، بلکې اضافي شاجورونه يې هم ورته وسپارل او دا يې متل ورته وکړ چې: "وسله که بار ده، خو په کار ده."

دوی چې له باز خان نه رخصت اخيست، للمه هم راورسېده. ببری څو ګامه لرې لاړ. متين ته يې وويل چې څو شپې به پاتې شوی وای، خو متين ځواب ورکړ چې اوس ځم او بل وخت که مې موقع پيدا کړه، نو بيا به راشم.

للمې متين ته غوټه ورکړه. ها دا در واخله. خامخا پر لاره به ورږي شئ.

متين چې غوټه ترې واخيسته، نو د خدای په امانۍ په خاطر يې لاس ور اوږد کړ. للمې لاس ورکړ، خو دا ځل متين د هغې لاس ته غلی زور

ورکړ او بيا يې پرېښود. دغې زور د للمې زړه ته د برېښنا غوندې ټکان ورکړ او دغه شارټې د مينې وه، ځکه ښه پرې ولګېده.

متين هم له باز خان نه رخصت واخيست او روان شو، خو د متين دغه تګ د للمې پر زړه د غمونو بار واړوه او متين هم د للمې نه د لرې کېدو پر وخت داسې محسوسوله لکه هر قدم چې پر ماتو شيشو ږدي او د شيشو د درد څړيکه ان په زړه کې هم محسوسوي. باز خان او للمې همداسې له شا پسې کتل. متين چې کله درې ته کوزېده، نو شاته يې مخ واړوه او دوی ته مسکی شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین له ټولې ورځې مزل وروسته پر یوه لوړه کېناست او ډبرې ته یې ډډه ووهله. له ستړیا نه یې رنګ سپین تښتېدلی او په ساه کې لوړ و.

ببری هم راورسېده او په ستړي غږ یې پوښتنه وکړه:

- اوس څه کوو؟

- مزل... خو ته صبر چې زه نقشه وګورم.

متین جیبي نقشه پرانیسته. د کانتور پر کرښو چې د غرونو لوړې څوکې مالوموي؛ ګوته تېره کړه او ویې ویل: سره کوښښ ته لا لار پاتې ده. موږ باید په لږ وخت کې ځانونه ورسوو. دښمن هوښیار دی چې دام راته وانه چوي.

ببري غلي وویل:

- خو د لمر سترګه په ډوبېدو ده.

- تر ماښامه باید مزل وکړو. متین له دې خبرې سره پاڅېده او روان شو.

د متین بدن که څه هم ښه شوی و، خو کمزوري یې لا پاتې وه. ببری پوهېده چې په مزل کې ستړی کېږي، خو بیا هم هڅه کوي چې دنده ښه ترسره کړي او لار په لږ وخت کې ووهي. دواړو د ماښام تر ناوخته مزل وکړ. وروسته د اوبو تر څنګ په یوه شنه ساحه کې تم شول. تر سبا پورې همدلته پاتې شول او دمه یې جوړه کړه.

کله چې د ماخستن د ډوډۍ وخت راورسېده، ببری ولاړ شو. په پټکي کې یې اوبه راوړې. وروسته یې د دسترخوان په ډول دسمال هوار کړ او هغه کلچو ته ورته ټیکالي یې خپل او د متین مخې ته کېښودل چې للمې د سفر لپاره ورته پاخه کړي وو.

متین چې دا ولیدل، نو یو ځل بیا للمه وریاده شوه او د هغې په بېلتانه کې یې ځان ډېر بدمرغه محسوس کړ، خو له دې سره، سره یې پر ځان زور راوست، تر څو ببری پرې پوه نه شي.

متین له ډوډۍ خوړلو وروسته ببري ته وویل چې زه پیره کوم او ته ویده شه. ببري که څه هم ټینګار وکړ چې زه پیره کوم او ته ویده شه، ارام ته اړتیا لرې، خو متین ورسره ونه منله.

ببری د بالښت پر ځای ډبره تر سر لاندې کړه او پرېوت. ستړی و. څو شېبې وروسته په دې نړۍ کې نه، بلکې د خوب په غېږه کې وو، خو متین ویښ او پیره یې کوله. پر زړه او ذهن یې نه یوازې د للمې غم حملې کولې، بلکې له دې وړاندې چې څه د ژوند ترخې پرې تېرې شوې وې؛ یوه، یوه وریادېده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يتيم کېدو رانيولي، د غربت تر سختو شپو، پوليسو ته ورتګ او بيا تر نن پورې چې کوم تکليفونه او ستونزې د خپل وطن او خلکو لپاره زغمي، دا ټول يې يو، يو فکر ته ورغلل، خو پر دې ټولو سربېره يې د للمې غم پر زړه بل ډول اثر کړی و او تر ټولو خوږ ورته ښکارېده.

د فکرونو دغې اوږدې لړۍ پر متين باندې شپه نيمايي ته ورسوله او سپوږمۍ د اسمان په منځ کې پر تندي ولاړه وه. متين په دې نيت چې للمې به ور ته کتلې وي، تر اوږدې شېبې يې سترګې په سپوږمۍ کې ګنډلې وې او د هغې سيل يې کاوه. سپوږمۍ ته په کتلو يې نه يوازې د مينې لېونۍ تنده ماته نه شوه، بلکې د للمې غم يې پر زړه لا خپلې منګولې ښخې کړې. د هغې ورکړې دسمال يې رواخيست، پر مخ يې واچوه. د هغې د پېغلتوب بوی ترې ورغی. خوند يې ورکړ. په همدې حال کې خوب غلبه پرې وکړه او په ناستې ويده شو.

سهار زېړ لمر ختلی و. متين او ببرې دواړه ويده وو. څو بيزوګان پر لوړه ناست وو او د دوی لوري ته يې وړې ډبرې رغړولې چې اخر يوه ډبره د ببرې پر پښه ولګېده. سترګې يې وغړولې. که ګوري چې په وطن زېړ لمر ولاړ دی. متين هم پر مخ دسمال اچولی او تيرې ته يې ډډه وهلې، ويده دی. په بيړه يې ټوپک ته لاس کړ، خو چې لوړ يې وکتل. پر بيزوګانو يې سترګې ښخې شوې. بيزوګان هم له ټوپک نه وويرېدل او په منډو شول. ببرې چې د دوی تېښته وليده، نو د ټوپک شپېلۍ يې بېرته ټيټه کړه.

ببرې پر متين هم غږ وکړ، تر څو پاڅي چې ناوخته دی. متين چې له خوبه راويښ شو، نو په حيرانۍ يې ببرې ته وکتل چې څنګه په پيره کې او بيا تر لمر ختو پورې په ناستې ويده پاتې دی. دسمال ته يې فکر شو. حيراني يې په وارخطايۍ بدله شوه. زر يې جيب ته کړ او په يو ډول سره

يې له ببرې نه د دسمال د پټولو هڅه وکړه، تر څو پرې پوه نه شي. په هغه متل کې يې څه ښه ويلي چې: (غل په غره کې نه ځايېږي.) متين په وارخطايۍ سره د دسمال په پټولو ببرې شکمن کړ او پوه شو چې خامخا د کاسې لاندې نيم کاسه شته.

دواړو بيا ټوپک اوږو ته واچول او مزل يې پيل کړ. د متين ستراتيژي دا وه چې له يوې خوا په لنډه لاره خپل هدف ته ورسيږي او بل لور ته يې پر سمو لارو، ځکه مزل کول نه غوښتل چې دښمن به يې د هدف مخه ډب کړي او دواړه به له منځه يوسي، نو له دې امله دوی ته د ځدرانو د غرونو پيچلي جغرافيي موقعيت پربمانه ستونزې جوړې کړې وې. مجبور وو چې د هېواد او خلکو د ژغورلو لپاره يې دا هر څه زغملي وای.

له ببرې سره اوږد لرګی ورسره و. د کوزېدو په وخت کې چې به يې پښې وښويېدې او يا به پوه شو چې له غره نه په منډه کېږي، نو ځان به يې پرې تکيه کاوه. په يوه ځای کې چې دی او متين دواړه کوزېدل، نو ببرې پر لرګي ځان تکيه کړ. متين ته يې مخ ور واړوه او ويې ويل چې زه خو شو لنډۍ وايم. متين له ځان سره مسکی شو او بيا يې وويل: ستا له لنډيو نه هسې هم نه کېږي، پرې ورځه له خيره. ببرې شاوخوا وکتل او بيا يې لاندې لنډۍ وويلې:

زلفې دې دام خال دې دانه ده
زه خوار مرغه په دام د زلفو بندي شومه

د يار وصال کې ګرمي کېږي
ظالم بيلتون يې سرو لمبو ته کشوينه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لپو ورو، ورو ډکوینه

متین چې کله وروستۍ لنډۍ واورېده، نو پوه شو چې ببري ده ته اشاره وکړه. د ببري پر وړاندې د متین رنګ له شرمه سور واوښت او په بنده، بنده ژبه یې وویل: ته څه، څه، څه ... بد کوې او دا څه وایې؟

ببرۍ چې د سوړ مزاج خاوند و، نو په خندا یې ځواب ورکړ، هسې ما څو لنډۍ درته ډالۍ کړې او نور مې هېڅ نه دي ویلي.

د متین رنګ که څه هم د ببري پر وړاندې له شرمه سور شو، خو بیا هم په زړه کې یې له لنډیو نه دومره خوند واخیست چې له دې وړاندې یې اټکل هم نه شو کولی. په تېره د ببري وروستۍ لنډۍ ډېر خوند ورکړ، په زړه کې یې بار، بار تکراروله چې:

ګودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لپو ورو، ورو ډکوینه

ببري هم له شوخۍ نه په ډکه لهجه په لنډۍ کې د منګي پر ځای ژی ورته یاد کړ، ځکه للمې به په ژي کې اوبه راوړلې او یو ځل یې متین ته هم ویلي وو؛ ته چې منډې وهې او ورزش کوې، نو له ما سره د اوبو ژی ولې نه راوړې چې له دې نه دې هم ښه ورزش وشي.

متین هم پر ځان پوه شوی و چې کرار، کرار یې زړه او ذهن د للمې مینه لاندې کوي. بل لور ته یې دې ته نیم زړه خوړ چې که په کلي او ګاونډ

کې خلک خبر شي، نو ده او دده کورنۍ ته به هېڅ ابرو او عزت پاتې نه شي. په پښتني ټولنه کې که څه هم پېغلې او ځوانان مینه کوي، خو د پېغورونو له امله د مینې اظهار نه شي کولی او نه هم په خپله خوښه د واده غږ پورته کولی شي.

په ډېرو ځایونو کې داسې لیدل شوي چې کوم زلمي او پېغلې په خپله خوښه واده کړی، نو د خپلې کورنۍ لخوا هم د ژوند تر اخره له پېغورونو نه دي خلاص او نور خپل خپلوان، خو یې پر ځای پرېږده. په ډېرو سیمو کې بیا داسې هم شوي چې کومې جینۍ په خپله خوښه د واده غوښتنه کړې، نو د پلار، تره او یا ورور لخوا داسې چلند ورسره شوی چې د مرګ تر کندې یې رسولې ده.

ځینې یې بیا د مینې راز هېچاته نه وایي. دغه د راز نه ویل اکثره وخت ددې لامل شوي چې د هلک یا جینۍ ژوند ورځ په ورځ تریخ شي. بالاخره په ورستیو کې خبره دې ته لاړه شي چې ځان وژنه وکړي او یا هم د کورنۍ لپاره نوري ستونزې په میراث پرېږدي.

اوس نه یوازې متین د هغې په مینه کې د غرقېدو پر لوري روان و، بلکې للمه هم چې متین ترې راوتلی؛ دده له غمه یې ښه شیبه نه ده لیدلې. هر وخت یې یادېږي. ټول یې زړه غواړي چې د متین دیدن وکړي. غږ یې واوري. یو ځل بیا د سفر لپاره ټیکالي ورته پاخه کړې او بالاخره یې لاس ته غلی غوندې زور ورکړې.

که څه هم د للمې لپاره دغه غریبز وطن کشمیر دی، خو چې متین په کې نشته او ترې تللی دی، نو دا سیمه ورته بلا ګرځېدلې. د هغه په وریادېدو یې اوښکې نه ټینګېږي او د متین په بېلتانه کې هره شیبه ورته د زهرو ګوټ غوندې ده، خو پر دې ټولو سربېره یې هغه داده چې پلار یې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربانديږ پوه نه شي او که چېرې پرې پوه شو ، کېدای شي له مخې يې لرې او ځان ترې بې غمه کړي.

متين او ببرى په لوړو او ژورو کې له اوږده مزل وروسته يوه خوړ ته کوز شول چې د اوښکو په څېر رڼې اوبه په کې بهېدې. ببرى چې ډېر تږى و ، نو په خېټه ورته پرېوت او په خملاستي يې اوبه وڅښلې، خو متين په لپه کې وڅښلې او تنده يې ماته کړه.

د اوبو په منځ کې ښايسته کبان ليدل کېدل. کله به يې يوې خواته منډې کړې او کله بله خوا . متين فکر يووړ او له لږ فکر وروسته يې ببري ته وويل چې ژوند ددې کبانو په څېر ښايسته دى، خو په سوله کې ژوند ، نه د جنګ په ګرمو لمبو کې.

ببري اوبه ډېرې څښلې وې. په خېټه يې لاس کېښود او بيا يې د متين له خبرې سره خپله خبره غبرګه کړه: که زه او ته اوس په چکر دغه ښايسته غرونو ته راوتلي وای، نو څومره خوند به يې کړى و ، خو اوس له دې ښکلي منظرې خوند نه شو اخيستلى، ځکه هره ونه، بوټى او کاڼى راته دښمن ښکاري.

دواړه په دې بهانه ګني چې خبرې کوي نور يې د ستړيا ايستلو مطلب و . د دوى تر منځ په خبرو ، خبرو کې ببري له موقع نه په استفادې متين ته وويل چې زه يوه پوښتنه لرم، خو غصه کېږې به نه او ځواب هم درنه غواړم.

متين يوه شيبه ورته وکتل او بيا يې په مسکا وويل چې زه او ته له وړوکوالي انډيوالان يو . په دې دومره وخت کې زه کله تاته غصه شوى يم او که نن دا خبره کوې. څه وايې؟ پوښتنه دې وکړه.

ببري په شوخ نظر ورته وکتل او بيا يې په ډېره بېباکه لهجه وويل:

- هغه دسمال د چا و چې پر مخ دې اچولى و؟

متين چې د ببري خبره واورېده، نو په حيرانۍ يې وويل:

- دا پوښتنه ده چې تا وکړه؟

- هو! ځواب يې غواړم، ځکه له اول نه دې راسره منلې چې نه غصه کېږې.

- بل وخت درته وايم، اوس يې وخت نه دى او ...

ببرى چې له خولې نه پوچ و ، نو په دې الفاظو يې د متين خبره پرې کړه:

- چې غل نه يې نو وارخطا ولې يې. متين جانه ما له اول نه په زړه کې ويلي و چې که له عملياتو نه په خير ژوندي راستانه شوو ، نو د متين لپاره به دغه جينۍ غواړو او بيا به د خوستوالو ښايسته اتڼ داسې کوو .

ببري د رڼو اوبو تر څنګ په شګه کې اتڼ واچوه او له اتڼ سره يې دا سندره هم ويله:

شين راکټ په شګو کې پنچر دى
مور ته ناوي راکړى مازديګر دى

ببري له ځان سره په اتڼ کولو ښه ځان ستړى کړ او متين هم دده شوخۍ ته دومره وخندل چې له خندا نه يې تشې نيولي وو .

کله چې ببري اتڼ بس کړ او متين ته يې په ستړي غږ وويل:

- ځواب غواړم، ځکه نه پوهېږو چې بل وخت به مړه يو او که ژوندي.

متين چې د ببري شله توب وليد ، نو پوه شو چې نه يې پرېږدي. بل لور ته د کيسې کول د متين لپاره ډېر ستونزمن و او له دې وړاندې له داسې څه سره نه و مخامخ شوى، خو بيا هم مجبور و چې د وړوکوالي او بيا په تېره د لارې ملګري ببري ته هر څه سپين، سپين ووايي

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرۍ همداسې د متين خولې ته کتل چې کيسه کله پيلوي. متين لږ غلی شو. له وارخطايۍ نه يې لاړې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په رپېدلو شونډو دده او للمي تر منځ تېره شوې کيسه ببرۍ ته وکړه.

کله چې د متين د مېنې کيسه پای ته ورسېده، نو ببرۍ له ځان سره اوممممممم اواز وکړ. سر يې وښوراوه او بيا يې متين ته په کتو زياته کړه چې ما به مخکې له ښکلو کې درته وويل، نو پر تا به بده لګېده، خو اوس دې په خپله وليدل چې د يوې غرنۍ پېغلې د زړه مارغه ستا پر سر کيناست او د خپلې مېنې پاچا يې کړې.

متين او ببرۍ لا د اوبو پر غاړه وو چې وړاندې اسونه وشنهېدل. ببرۍ وارخطا شوه. خو متين تر لاس ونيو. په ټيټه ملا يې منډې کړې او دواړه په بوټو کې پټ شول.

اسونه رانږدې شول. د خوړ په تيږو کې يې خرپې جوړ کړ او وسله وال کسان پرې سپاره وو. متين د بوټو له منځ نه ورته کتل. پر اسونو سپاره کسان د وسله والو طالبانو په شان وو. بېرته يې په بوټو کې سر ټيټ کړ او ببرۍ ته يې په پسپسي کې وويل چې پر يوه اس داسې ښکارېده لکه ښځه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ورسره وي، چي دا ښځه ورسره څه کوي؟ ببري په ټيټ غږ ځواب ورکړ: نه پوهېږم.

د اسونو د پښو خرپې ورک شو او وسله وال لاړل. متين لږ غلی و او بيا يې شاوخوا سيمه تر نظر تېره کړه چي هسې نه کوم يو يې پاتې وي، خو چي کله څوک په نظر نه ورغلل، نو له بوټو نه راووتل او ببري ته يې وويل چي دا خلک بايد تعقيب کړو چي چېري ځي او څه کوي.

ببري لومړی د ورسره ټوپک شپېلۍ ته وکتل او بيا يې زياته کړه: هغوی پر اسونو سپاره دي او موږ پلي يو، نو څنګه به يې تعقيب کړای شو؟

متين شاوخوا وکتل. مخامخ د غره لوري ځوکې ته يې اشاره وکړه: بايد هغه ځای ته ځانونه ورسوو او له هغې نقطې نه کېدای شي چي دوی وڅارو.

د متين لونګۍ رنګه شوه. بيا يې پر سر کړه او ببري ته يې وکتل. هغه ورته وويل: اوس ښه شوه. له دې خبرې سره دواړو د غره لوري ځوکې ته حرکت وکړ. که څه هم هغې ځوکې ته د ختلو لار خطرناکه وه، خو دوی بيا په کم وخت کي دغه لاره لنډه کړه او يادې ځوکې ته يې ځانونه ورسول.

هلته په رسېدو متين له ببري نه اوبه وغوښتې. ببري اوبه ورکړې او ورته ويې ويل چي کمې وڅښه ځکه ما هلته ډېرې څښلې دي، نو اوس مې په تشي درد دی.

متين له خولي نه د اوبو پتکی کوز کړ او شکر خدايه! غږ يې وکړ. خولې يې پاکې کړې. دوربين يې رواخيست. سترګو ته يې ونيوه. لاندې سيمې ته يې واچوه. ايخوا او ديخوا يې تاو راتاو کړ. له لږ ځنډ تاوولو وروسته يې اه غږ وکړ او ببري په بيړه تري وپوښتل:

- څه شوي ؟

- هغه ښځه چي له وسله والو سره وه، اوس يې په شګو کې خښوي. لکه چي وژني يې.

د پېښې په ليدو د متين ستوني وچ شو او ببری هم وارخطا و. په وارخطايي يې تري وپوښتل: اوس څه وکړو؟

متين څو شيبې غلی و، خو زړه يې صبر ونه کړ. دوربين يې رواخيست او لاندې يې په کې وکتل، زر يې له سترګو لرې کړ. د ښې لاس په ګوتو يې خپل تندی ونيو او زياته يې کړه:

- دغه ښځه وژني. بايد ويې ژغورو.

- خو دوی ډېر دي؟

متين د ببري څېرې ته وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- موږ راغلي يو چي دغه ډېر له منځه يوسو. خلک او هېواد تري بې غمه کړو.

له دې خبرې سره سم متين روان شو او ببري هم په چوپه خوله حرکت پسې وکړ.

دواړو کله د يوې او کله د بلې ګورګورې تر څنګه ځانونه پټول. په دې ډول يې هغه کوله چي وسله والو ته ځانونه ورنږدې کړي او ښځه د دوی له منګولو نه وژغوري.

له لږ ځنډ وروسته دوی د غره لاندې ډډې ته ورسېدل. دومره ورنږدې شول چي د وسله والو خبرې يې په اسانۍ اورېدلی شوې. متين او ببري سنګر ونيو. متين ببري ته کسان په ګوته کړل او ورته ويې ويل چي کله بريد کوو، نو ته به دغه کسان په نښه کوې او ولې به يې. زه به دا نور په نښه کړم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله والو ښځه تر زنګونو پورې په شګو کې خښه کړې وه. ترې تاو کسان دې ته انتظار وو چې مشر یې د سنګسار امر ورکړي، خو په دې وخت کې د وسله والو تر منځ جنجال پیدا شو. ځینو یې ویل: دا به په ګولیو وولو او ځینو بیا زیاتوله چې نه، سنګسار کوو یې. یو تن غصه شو او دده په غصه کېدو ټول غلي شول، داسې ښکارېده چې دا یې مشر دی او څه ویل غواړي.

مشر یې له غصې نه په ډکه لهجه وویل چې دا باید سنګسار شي، زموږ درې ملګري یې وژلي. دا زما پرېکړه ده او دا حق هم دی.

کله چې متین او ببرې دا خبره واورېده، نو په حیرانۍ یې یو او بل ته وکتل. هلته کسانو ډبرې واخیستې، تر څو ښځه سنګسار کړي چې ناڅاپه د متین او ببرې له لورې پرې د ګولیو باران جوړ شو. متین اول هغه څوک په نښه کړل چا چې د مشر امنیت ساته. پر متین او ببرې باندې هم د وسله والو له لورې ډزې پیل شوې، خو د دوی ډزې غیرې منظمې وې او ناڅاپي برید وارخطا کړي وو.

جنګ لا روان و چې ببرې د متین له امر نه سرغړونه وکړه. په خپل سر له سنګر نه پاڅېده او په داسې حال کې یې پر کوزېدو پیل وکړ چې یو نیم ډز به یې هم کاوه. ببرې دا فکر کړی و چې نور ټول وژل شوي دي، خو دده اټکل غلط و. د شا له لورې دوه تنه راغلل. یوه یې ببرې پر پښه زخمي کړ. بل په بیړه راغی، پر اس یې سپور کړ او همداسې زخمي یې له ځان سره یووړ.

متین د شا لخوا نه ډزې پرې وکړې، تر څو یې مخه راوګرځوي، خو په دې هڅه کې ناکام شو. متین خپل ټوپک په ځمکې وواهه. چیغه یې کړه او بیا یې د افسوس په ډول د سر په ویښتانو کې د لاسونو ګوتې کش

کړې، خو افسوس څه ګټه نه کوله. لږ پاتې و چې متین خپل حواس بایللي وای. د جنرال خبره ور یاده شوه چې ورته ویلي یې و: د پېښو پر مهال له قوي زغم او صبر نه کار اخله. ددې خبرې په وریادېدو یې حواس سره راټول شول. ټوپک یې رواخیست. شاوخوا یې وکتل. څوک نه و، نو په احتیاط، احتیاط د ښځې پر لور ورغی، تر څو هغه وژغوري.

کله چې متین ښځې ته ورلنډ شو، یوه شیبه یې د دښمن له ویرې شاوخوا وکتل. څوک نه و او بیا یې زر، زر د هغې د را ایستلو لپاره شاوخوا شګې ترې لرې کړې. هغه یې له خښېدو نه خلاصه کړه او ښځه په داسې حال کې چې په بوکره کې پټه وه، له کندې نه یې په خپله راوخته.

متین پوه شو چې د ښځې روغتیایي وضعیت ښه دی. غوښتل یې چې لږ ترې لرې شي، خو ښځې اوم، اوم، اوم... غږ کاوه او نور څه یې نه شول ویلی. متین بیا له مجبوریته پسې راغی. زړه نا زړه او شرم نیولی و چې بوکره یې ترې لرې کړه. د بوکرې له لرې کېدو سره یې د هغې څېرې ته په حیرانۍ وکتل. داسې حالت پرې راغی لکه خوب چې ګوري، نو سترګې یې ومونږلې. وروسته پوه شو چې دا یو حقیقت دی. په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او په لړزېدلي غږ یې وویل:

- للمې ته او...

خبره یې په ستوني کې ونښته او نور غلی شو.

د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې. خوله یې تړلې وه او زنه یې رپېده. متین په داسې حال کې چې لاس یې لړزې اخیستی و، د هغې له خولې نه یې پلستر لرې کړ. بیا یې لاسونه چې شاته تړلي وو، خلاص کړل. للمې په سلګو، سلګو د متین غېږې ته ځان واچوه او په سلګو کې یې متین ته وویل چې ابا یې رانه وواژه. د للمې له خولې نه ددې جملې په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدو متين ډېر خواشينى شو، خو حواس يې راټول کړل او للمې ته يې تسليت ورکړ او ويې ويل: پر باز خان دې خداى ج رحم وکړي.

د للمې په زړه کې چې کله د وسله والو ويره لږ څه کمه شوه، نو ويې ليدل چې سر يې د متين په غېږ کې ايښى. سپکه ورغورځېده. له شرمه تکه سره شوه. ټيکرى يې پر سر سم کړ او متين ته يې په لړزېدلي غږ وويل: - زه خو ډېره ويرېږم، اوس به څه کوو.

متين چې د للمې ويره وليده، نو زياته يې کړه:

- مه ويرېږه، زه درسره يم.

للمې چې د متين خبره واورېده، نو د زړه درزا يې کمه شوه او داسې يې وانګېرله چې تکيه يې همدا متين دى.

متين د ځړو اوبو بوى محسوس کړ. للمې ته يې وويل چې زر هغه لوړ ځاى ته وخيژي، سيلاب راغى. للمې هم په داسې حال کې منډه واخيستله چې کله به يې د کميس لمن او کله به يې ټيکرى په ازغنو بوټو کې نښتى و، خو له دې سره، سره بيا هم لوړ ځاى ته ځان ورساوه.

متين په بېړه دوه ټوپک غاړې ته واچول او يو يې په لاس کې واخيست. ده لا حرکت نه و کړى چې سيلاب په چټکۍ رانږدې شو. د سيلاب په ليدو للمې سوي چيغې پرې وکړې چې ځان خلاصوه، ګني وړي دې.

متين په منډه د غره څنډې ته وخوت او سيلاب د وسله والو مړي له ځان سره واخيستل. سيلاب دومره لوړ روان و چې د سيمو خلکو تر اوسه دومره ډېر سيلاب نه و ليدلى. دغه سيلاب پر هغه کال په خوست کې هم ډېرې ځمکې لاندې کړې. کورونه يې ونړول او ډېرى خلک يې له ځان سره

يووړل. کله چې د ځدرانو له غرونو سيلاب راووځي، نو د خوست خلک بيا په کې د لرګيو د نيولو کوښښ کوي او بالاخره يې دغه اوبه يوسي.

د متين زړه ستړى، ستړى کېده چې د للمې خواته ور ورسېده. للمې چې دده ستړيا وليده، نو ورته ويې ويل چې دا يو ټوپک ماته راکړه او که کوم ځاى کې بند راتلې، زه به مرسته درسره کوم. متين يې سترګو ته وکتل. زړه يې پرې وسو او بيا يې په مهربانه لهجه وويل:

- تا د ټوپک ويشتل زده دي؟

- هو!

- کله دې ډز پرې کړى؟

د متين پر دې خبره د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په غريو نيولي غږ ځواب ورکړ:

- يو ځل مو مخکې پر کور بريد وشو. هغه وخت کې مې له پلار سره په جنګ کې برخه واخيسته او لومړى ځل و چې په ټوپک مې ډزې وکړې. بل همدا اوس چې دغو ظالمانو زما پر پلار بريد وکړ، خو اخر... د للمې خبرې د هغې سلګيو غوڅې کړې او متين هم پرې پوه شو چې ته څه ويل غواړي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه له نيمي تېره وه. سپوږمۍ کمزوري رڼا کوله. د غره ځناورو اوازونه کول. کله، کله به له لرې نه د وسلو ډزې واورېدل شوې، ته وا چېرته جګړه پېښه ده.

للمه چي ټوله ورځ يې په منډو، جګړه او وېره کي تېره کړې وه، د متين واسکټ يې د بالښت په ډول ورته جوړ او خوب وړې وه، خو متين بيا ببرې ته غمجن و، ځکه نه پوهېده چي وژلی به يې وي او که ژوندی به ورسره وي. خوب يې له سترګو الوتی او وينښ ناست و.

بل خوا للمي ته انديښمن و، ځکه دا هم يو پېټی و، خو مجبور و چي هم جګړه وکړي، هم هدف ته ځان ورسوي او هم للمه خوندي وساتي. پر

دې سر ببره كه څه هم متين زړور ځوان و، خو نن يې د وېرې احساس كاوه. چېرې به چي د څه شي ټک شو، نو دده زړه به په ګوګل کي په ټوپونو شو. متين په همدې وېره کي پاڅېده. تيمم يې وواهه. بيا يې الله ج ته دوه رکعته نفل لمونځ وکړ. د خدای ج دربار ته يې د دعا لاسونه لپه کړل او په زاريو يې وويل چي ياالله ج ته مي په دې ماموريت کي کامياب کړې. خدايه ته دومره توفيق راکړې چي للمه هم وساتلی شم او ... . کله چي متين دعا خلاصه کړه، نو پاڅېده او د هغې تيرې ډډې ته يې ځان ورساوه چي لږ وړاندې ناست و.

په دې ځای کي للمي چيغې کړې. داسې چيغې يې وکړې چي متين يې سخت ووېراوه. متين غږ پرې وکړ چي څه پېښه ده، خو للمي همداسې چيغې وهلې. متين ددې لپاره چي غږ يې دښمن وانه وري، د هغې په خوله يې لاس ونيو او بيا يې وپوښتل چي څه درباندې وشول؟

للمه چي په هوښ شوه، نو په وېرېدلي غږ يې متين ته وويل: په خوب کي مي د ورځې پېښنه ليده. وسله والو غوښتل چي ما وتښتوي او بيا مي ووژني. زما پلار يې زما د سترګو پر وړاندې وواژه. متين ډاډ ورکړ چي هېڅ خبره نشته، ته پرېوزه او ويده شه، خو للمي ورته وويل چي زه له تا نه لرې نه ځم، ځکه سخته وېرېږم. متين غلی غوندې د هغې سر پر خپله سينه تکيه کړ، تر څو ډاډه اوسېږي او ونه ډاره شي.

متين هم له ډېرې ستوړتيا نه د شپې په نيمايي برخه کي ويده شوی و. ده چي کله له خوبه سترګې وغړولې، نو زيږ لمر پرې راختلی و. په وارخطايۍ پاڅېده. شاوخوا يې وکتل. للمه نه وه، حيران شو چي دا څه شوه؟ دوربين يې رواخيست. شاوخوا يې للمه پکې وکتله او هم يې د دښمن ځار وکړ چي هسې نه دلته نږدې وي، خو په دې دواړو کي يو هم په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر نه ورغی. له مجبورۍ یې په للمه پسې غږونه وکړل. للمې وه للمې...
ده که هر څومره نارې ووهلې، خو د للمې درک مالوم نه شو.

متین نور له ځان سره تصمیم ونیوه چې دغه ځای باید پرېږدي، ځکه ډېر پاتې کېدل ورته ښه نه دي. ټوپکونه یې رواخیستل او روان شو. همداسې یې په للمه پسې هم کتل، تر څو پیدا یې کړي. په همدې حال کې چې کله له یوې غونډۍ نه واوښت نو پر للمه یې نظر ولګېده. اور یې بل کړی و. لوګی ترې خوت. خدای زده چې څه یې پخول. خو د متین غصه یې راوپاروله.

متین په همدې غصه کې په ګړندیو قدمونو ورغی. ورنږدې شو او له ورنږدې کېدو سره سم یې له قهر نه په ډکه لهجه وویل:

- تاته چا ویلي و چې تر دې ځایه یوازې راشه او ته دا حالت نه وینې؟

للمې چې د ډوډۍ تبۍ ته ورته په نرۍ تیږه پسې لاندې اور بل کړی و، نو اول یې د متین خبرې ته وکتل. پوه شوه چې غصه دی او بیا یې په خوږه لهجه ځواب ورکړ:

- پورګي پخوم. (پورګي هغه یو ډول ترخه غرنۍ مېوه ده چې په غرونو کې یې ولاړې خېرې نیسي.)

ددې خبرې په کولو یې د ګرمې تیږې له سر نه اورته (وریته) شوي پورګي رواخیستل. لږ یې ځان ته پرېښودل او ډېر یې متین ته ونیول، خو متین ورته وویل: زه یې نه خورم. راځه چې له دې ځای نه زر لاړ شو، ځکه دښمن هره شېبه زموږ د پیدا کولو په لټه کې دی.

للمې بې له څه ویلو له متین نه خپل ټوپک واخیست. غاړې ته یې واچوه او دواړه د زنګوځیو، خېړیو او نښترو په ګڼ ځنګل کې روان شول.

کله چې یې لږ مزل کاوه، نو متین یو ځل بیا نقشې ته وکتل. د نقشې له کتو سره یې سر وښوراوه او ویې ویل چې اوس هدف ته نږدې یو او که ببرۍ یې وژلې نه وي، ژغورل یې ضروري دي.

للمې د نقشې په لیدو له متین نه وپوښتل:

- دا کاغذ دې څه شی دی؟

- دا نقشه ده.

- نقشه یې څه بلا وي؟

متین یې په سترګو کې سترګې وګندلې او بې له ځنډه یې وویل:

- دا به یوه بلا وي.

للمه هم په کړه خبره وپوهېده. سر یې ښکته کړ. اضافي پوښتنې یې پرېښودې او ورسره روانه شوه.

په غرنۍ سیمه کې د مزل پر مهال د للمې پښې پرېښو او تیږو زخمي کړې. بالاخره یې متین ته وویل چې نور مزل نه شم کولی، ځکه پښې مې ډېر درد کوي. متین ورته وویل چې ته دلته کېنه. زه زر راځم. متین په ونو کې ځان ورک کړ. له لږ ځنډ وروسته چې راغی، نو هغه ګنجي (بنیان) په لاس کې ورسره و چې ده د کمیس لاندې اغوستی و. څیرې یې کړ. بیا یې ریتاړې د للمې له پښو نه تاو کړې، تر څو مزل وکړای شي او پښې یې له درده وژغورې.

کله چې متین د للمې له پښو نه ریتاړې تاو کړې، نو په ځای کې ودرېده. شاوخوا یې وکتل او بیا یې وویل:

- درځه! پر هاغه کنډو به واوړو.

للمې چې د متین دغه رحم او مهرباني ولیده، نو زړه یې لا ور ړنګ شو او دده سترګو ته یې له مینې نه په ډک نظر وکتل. له ډېرې مینې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه په ګوګل کې په ټوپونو شو. حتی دومره تېز غورځېده چې په درزا یې متین هم پوه شو. للمه په ساه کې لوړه وه. متین هم په خواږه نظر ورته وکتل. هغې له شرمه سترګې ټیټې کړې، نو متین ورته وویل: للمې راځه، چې ناوخته دی. د متین پر دې خبره دواړو په پربنو او تیږو کې مزل پیل کړ. په مزل کې که متین هر څومره ښه و، خو للمه هم ترې کمه نه وه، ځکه دا په غره کې لویه شوې پېغله وه او په همدې غرونو کې یې خاپوړې کړې وې. پښې یې، ځکه زخمي شوې وې چې یېلې پېښې وه. په تګ، تګ کې متین للمې ته مخ ورواړوه او زیاته یې کړه:

- ګوره! د هر قدم په اخیستلو د پېښې ځای ته نږدې کېږو. کله، کله داسې هم کېږي چې له دښمن سره مخامخ شو او زه د هغه د وژلو هڅه وکړم، خو ته به ځان په واک کې ساتې او چیغې به نه وهې، ځکه ستا چیغې به موږ دواړه د مرګ خولې ته ورکړي.

للمې له مسکا نه په ډک نظر ور وکتل او و یې ویل چې سمه ده. متین چې د للمې مسکا ولیده، نو په اصطلاح زړه یې باغ، باغ شو، ځکه د هغې مسکا ورته په زړه پورې وه، خو زر یې پام شو او خپل حالت یې سمبال کړ.

دوی دواړو له ښه مزل وروسته نور کندو ته نږدې وو چې د للمې کمیس په پربنه کې ونښت او څیرې شو. له دې سره سم یې متین ته غږ کړ:

- متینه! کمیس مې...

متین چې مخ ور واړوه، نو د للمې یو بغل ښکارېده او کمیس یې څیرې و. متین چې دا حال ولید، نو په بیړه یې ببرته مخ ترې واړوه. له لونګۍ نه یې یوه ټوټه پرې کړه او هغې ته یې ور وغورځوله چې خپل ځان

پټ کړي. للمې د کمیس څېرې برخې سره یو ځای کړې او د لونګۍ ټوټه یې ترې تاو کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې پیره ولاړ و، تر خو یې ځان سره سماوه، متین ور ورسېده او له ځان سره یې ژوري کندې ته خطا کړ. د سړي له لاس نه وسله او مخابره وغورځېدل، خو په زور کې له متین نه کم نه و. دواړو یو او بل خولې، خولې ته په سوکانو ووهل. کله به یې یو لاندې کړ او کله بل. له ډېر کش او ګیر وروسته یې نه یوازې متین سترې کړ، بلکې پوره یې وارخطا کړی و. للمه پوه شوه چې متین یې وارخطا کړ، نو د ځبرې لرګي ته یې لاس کړ او هغه بل سړی یې پر سر وواهه. درانه ګوزار د سړي سر وګرځاوه او پر ځمکه راپرېوت. متین هم له موقع نه ګټه واخیستله او څو ګزارونه یې سر په سر ورکړل چې په دې سره سړی بېخي له کاره ولوېده.

متین پوه شو چې سړی نور د ولاړېدو نه دی، نو ځکه یې وار له واره ترې وپوښتل:

- پرون چې مو راوړې، هغه سړی چېرته دی؟

سړي د (نه) په دود سر وښوراوه.

- د مخابرې نوم د څه دی؟

سړي چې سترګې وغړولې، نو د متین څېره ورته ګډوډه ښکارېده. سر یې ګرځېده. د ونو سرونه یې ولیدل چې ترې څرخېدل او حال یې ډېر خراب و، په لړزېدلي غږ یې وویل:

- خنجر طالب!

متین چې هر څومره هڅه وکړه چې سړی په خبرو راولي، خو هغه یا د حال ویلو نه و او یا یې نه غوښتل چې نور څه ووایي. بالاخره متین مجبور شو چې للمې ته ووایي، ته د هغې ونې لاندې لاړه شه او زه هم درځم.

للمه چې لاړه، نو متین د سړي کار ورخلاص کړ او ویې واژه. بیا یې کالي، بوټونه او ټول لباس ترې وویست او خپله یې واغوست. له هغه وروسته یې خپل کالي للمې ته وروړل چې خپل زنانه کالي لرې کړي او د نر کالي واغوندي. للمې هم همداسې وکړل. خپل کالي یې لرې او د متین کالي یې واغوستل چې سم دم سړی ترې جوړ شو.

للمه د متین څنګ ته راغله. د هغه وینې شونډې یې ولیده. د ټیکري پیڅکه پسې یې رواوړله او وینې یې ترې پاکې کړې. متین یې سترګو ته وکتل او بیا یې په نرمه لهجه ورته وویل چې ته چېرته پټه کېنه. زه د سړي پر ځای لړه پیره کوم او کېدای شي چې په دې ډول د ځان لپاره څه لار خلاصه کړو.

متین د وسله والو په لباس کې پیره دار شو او په مخابره کې یې د دوی غږونه اورېدل چې پر یوه او بل یې پر مستعارو نومونو ناري وهلې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس کټ مټ وسله وال جنګیالی ښکارېده، تر څو ساعتونو پورې پیره وکړه، خو ده ته چا د « خنجر طالب » په نوم غږ ونه کړ. متین دې حالت کرار، کرار د مایوسه کېدو پر لور روان کړ. فکر یې وکړ چې هسې نه وژل شوي کس دوکه کړی وي او غلط نوم یې ور ښودلی وي.

دی لا په دې کش مکش کې و چې په مخابره کې غږ شو:

- خنجر طالب، خنجر طالب!

متین د مخابرې تڼۍ په غټه ګوته کېکاږله او ویې ویل:

- جنابه اورم.

- تندر طالب پیرې ته درغی، ته دې خپل ځای ته راشه.

- سمه ده، قوماندان صاحب!

متین چې دا خبره واورېده، نو پر بدن یې د ویرې لړزه راغله او زړه یې هم په ټوپونو شو. لږ وروسته یې پر هغه کس هم سترګې ولګېدې چې ورته راویې لیږه. د هغه په لیدو یې وارخطایي نوره هم زیاته شوه، نو زر، زر یې ایت الکرسي پر ځان چوف کړه. له جیب نه یې سورت یاسین رواخیست. ښکل یې کړ او الله ج ته یې دعا وکړه چې ته بری راکړې. دغه شیبه چې سړی هم رانږدې کېده، د جنرال خبره د تېر په څېر بیا ور یاده شوه چې ورته ویلي یې وو: " د یوه هدف د تر لاسه کولو لپاره کلک هوډ او زړورتوب ته اړتیا ده. " له دې سره سم هغه کس ورته رانږدې شو او د متین ویره هم تر ډېره راکمه شوه.

متین ته چې کله سړی راورسېده، نو پرې شکمن شو چې دا بل څوک دی. هغه چې ټوپک ته لاس کاوه، نو متین د ټوپک کونداغ ورسره کړ او

په دوهم وار یې سړی د څمکې مخ ته کړ. د سړي له نسکورېدو سره سم متین وسله او مخابره ترې واخیستل او ورسره جوخت یې ترې وپوښتل:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي خوله له وینو پاکه کړه. ببرې خیې یې له سترګو پورته کړې او متین ته ددې پر ځای چې ځواب ورکړي، یوازې وکتل.

متین بیا خپله پوښتنه تکرار کړه، خو دا ځل سړي د هغه مخ ته لاړې ور تو کړې او د ورک شه غږ یې وکړ.

متین پوه شو چې حال نه وایي. د ټوپک له خولې نه یې ګاز وویست او بیا یې د هغه په سترګه کې ورتېنګ کړ. دا درد د وسله وال لپاره د زغملو نه و، چیغې یې کړې، خو متین یې زر په خوله پسې لاس ونیوه او چیغې یې چا وانهورېدې. کله چې د سړي بغارې کرارې شوې، نو متین بیا هغه پوښتنه تکرار کړه:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي په سترګه پسې د لاس ورغوی نیولی و. درد یې کاوه او په همدې حال کې یې ځواب ورکړ:

- هغه د غره په ډډه کې په یوه غار کې تړلی پروت دی.

- اقرار یې کړی؟

- اقرار چې یې کړی وای، نو اوس به ژوندی نه و.

- د مشر نوم مو په مخابره کې څه دی؟

- کوم مشر؟

- جبار درته یادوم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې د متين په پښو کې پروت و، په زاريو يې پيل وکړ. ويې ويل چې ما مه وژنه او وعده راسره وکه چې نه دې وژنم. که چېرې ته ما نه وژنې، زه به تاته ډېر رازونه ووايم او خبر به دې کړم.

متين شاوخوا وکتل او بيا يې وويل:

- که پوره مرسته راسره وکړې، نو نه دې وژنم او د جبار نوم په مخابره کې څه دی. ووايه! هسې وخت مه ضايع کوه؟

- غازي سنګر.

- ستاسو ټول کسان يو ځای ټوليږي ؟

- هو! لږ وروسته د غرمې ډوډۍ ته ټوليږي.

- زما د پيرې ځای اوس چېرته دی چې د بل پيره دار پر ځای ورشم.

- د هاغې لويې خېړۍ لاندې ډبرينه کوټه وينې، هغه د ای ايس ای کسانو دفتر دی او د هغوی د دفتر مخې ته ستا پيره ده.

متين غوښتل چې ددې کس لاسونه، پښې او خوله ور وتړي، خو په يوه شيبه کې وسله وال کس دده له کمربند نه خنجر واخيست. پر متين يې وار وکړ او پر کينه اوږه يې زخمي کړ. متين هم د سترګو په رپ کې د هغه لاس تاو کړ. خنجر يې تر واخيست او د هغه غاړه يې ورپرې کړه. کندې ته يې کش کړ او کالي يې ترې وويستل. له هغه وورسته د للمي پر لور ورغی. للمه همداسې پټه ناسته وه. ده کالي ورکړل او ورته ويې ويل چې اوس زما کالي لرې کړه او دا واغونده چې له دې کسانو سره مو فرق ونه شي.

للمي وليدل چې د متين له اوږې وينې بهيږي، په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل:

- زخمي يې؟

- نه، ډېر نه يم خوږ.

- ته راښکاره کړه.

- نه، لاس مه وروړه، ښه يم.

للمي د متين خبرې ته غوږ ونه نيوه. د هغه لستونی يې پورته کړ، تر څو يې زخم وګوري. کله چې يې وليد، نو ويې ويل: او هو دا خو ډېر خوږ شوی يې او زياته وينه ترې بهيږي. ته دلته کېنه چې زه يې درته وتړم.

متين کېناست. للمي په بېړه د زنګوځي له تنې نه ژاوله پرې کړه. بيا يې د زخم خوله سره ور وستله. له هغه وروسته يې ژاوله پرې کېښوده او ټوکر يې ترې تاو کړ. د متين پر حالت د للمي زړه وسوزېده. په خواږه نظر يې ور کتل. مينه يې پرې راغله. هيجاني شوه. لاس يې ورنږدې کړ. غوښتل يې چې د متين مخ ته يې ور وړي، خو هغه ترې شاته شو او پاڅېده.

که څه هم د متين د اوږې زخم درد کاوه، خو د وينې له ضايع کېدو نه يې زړه بې غمه شو.

للمي هم د متين په څېر د وسله والو په شان ځان برابر کړ. د شاجورو ډک کمربند يې واچوه او ټوپک يې لاس ته کړ. متين للمي ته وويل، ته به زما پر ځای پيره داره شې او زه لاندې ورکوزېږم. که لاندې جګړه ونښته، ته ډزې مه کوه. که پوه شوې چې وسله وال ستا پر خوا راځي او يا هم د شا لخوا نور څوک راتلل، نو په هغه وخت کې درته اجازه ده. بل دې فکر وي چې ببرې هم ژوندی ورسره دی او د هغه ژوند ته ګواښ بايد متوجه نه کړو.

شکر خدايه، شکر... للمي د ببري پر ژوندي پاتې کېدو شکرونه وويستل. متين په پيل کې د دوربين په واسطه شاوخوا کسان او ځايونه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وڅارل، خو چې کله روانېده، د للمې سلګۍ یې واورېدې. ورته ویې کتل او بیا یې وپوښتله:

- ولې ژاړې؟

للمې د متین خفګان نه شو زغملی. په زوره یې په ستوني کې سلګۍ تربتې کړې او بیا یې ځواب ورکړ:

- هسې پر تا مې زړه سوزي...

متین چې د للمې اوښکې ولیدې، نو په زړه کې یې د درد څړیکې تېرې شوې. ورنږدې شو. د لاس په ورغوي یې د هغې پر مخ را روانې اوښکې پاکې کړې. للمې هم دده لاس ونیوه. خپلو شونډو ته یې نږدې کړ، خو متین لاس ترې کش کړ او ورته ویې ویل:

- ته مه وارخطا کېږه. انشاالله بری به زما او ستا وي.

یوه شیبه یې د للمې سترګو ته په مینه، مینه وکتل، خو دده له کتو نه للمه وشرمېده او سترګې یې ټیټې کړې. متین د للمې دې انداز ته مسکی شو او بیا یې د دښمن پر لور حرکت پیل کړ. څو شیبې وروسته ورسېده. هلته په رسېدو سره یې که څه هم په زړه کې یو څه ویره وه، خو په ظاهر کې یې پر ځان څوک نه پوهول. زړور ورغی او د ای ایس ای د کسانو دفتر مخې ته پیره شو. پر لاس تړلې ساعت ته یې وکتل. ډوډۍ خوړلو ته لا هم څه کم یو ساعت پاتې و. د ننه په ډبرین دفتر کې ناستو کسانو د خپلو لاسته راوړنو په اړه خبرې کولې او بادارانو یې په کړس، کړس ورته خندل. متین ټولې خبرې اورېدې، خو که د خدای ج خوښه وي، لږ وروسته به هر څه ګډوډ شي او هېواد به له شر نه خلاصون ومومي.

دغه څه کم یو ساعت وخت د متین لپاره له یو کال نه هم اوږد شو. نه یې غوښتل چې دغه زرین او طلایي چانس له لاسه ورکړي. په دې وخت

کې د جنرال هغه ورکړې اله وریاده شوه چې ورته ویلي یې وو: " هر وخت چې په کوم ځای کې بند راغلې، نو ددغه الې تنۍ کېکاږه او موږ به ځانونه در ورسوو." متین څو ځلې هغې تنۍ ته فشار ورکړ او د دوی د مرستې په انتظار شو، خو الې نه شین او نه سور غمی ولګاوه او نه هم د ډوډۍ د وخت تر پوره کېدو پورې څوک رانښکاره شول چې مرسته ورسره وکړي. پاس یې وکتل. د نښتر په سر کې د انتن په شان اله نسب شوې وه. کېدای شي چې دا اله د سیګنالونو د کته کولو اله وي او د متین الې به هم د همدې له امله کار نه کاوه. بالاخره یې په زړه کې فیصله وکړه چې هر ډول کار باید په خپله تر سره کړي.

هغه شیبه هم رالنډه شوه چې وسله وال یو، یو د ډوډۍ خوړلو ځای ته روان وو، راټولېدل. اشپز هم دسترخوان هوار کړ او وچه ډوډۍ یې پرې واچوله. له دې وروسته یې یوه بل ته غږ کړ: هلکه! ته قوماندان صاحب غازي سنګر ته ډوډۍ ور وړه.

هغه کس راغی. اشپز ډوډۍ په لاس ورکړه. متین یې حرکتونه څارل او د جبار کوټه یې ښه مالومه کړه.

ټول یې ډوډۍ ته کیناستل. یوازې درې کسان په پیره کې پاتې شول، تر څو پر دوی پیره وکړي. متین هغوی هم تر نظر تېر کړل او دا لار یې ورته ولټوله چې وروسته له دوی سره څه ډول جګړه وکړي.

کله چې دوی ډوډۍ ته سره راټول شول، نو متین ته یې هم غږ کړ:

راځه! ته ولې ولاړ یې؟

متین هم ور روان شو او په تګ کې یې د ټوپک پر شپېلۍ د قرآن کریم سورتونه چوف کړل چې هسې نه د ډزو په وخت کې وربند شي. پر ټوپک یې له اول نه مرمۍ تېره کړې وه. کله چې متین ځان مناسب ځای ته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورساوه، ډوډۍ ته پر راټولو کسانو یې اور بل کړ او په ضرب د څو دقیقو کې یې ټول له منځه یوړل. پیره درانو چې وضعه ولیده، ډزې یې پیل کړې. متین ځان وغورځاوه، خو دغه درې تنه د شا لخوا بل چا په ډزو ووژل چې دې کار متین هم حیران کړ.

متین په یوه سترګه د جبار خونه څارله او له بل لوري یې د ای ایس ای کسانو کوټې ته ځان ورساوه. هلته په رسېدو سره یې دروازه څو ډزه وویشته. بیا یې کرار ور پرانیست او غږیې ورو کړ چې د باندې راووځئ. د ای ایس ای کسانو که څه هم غږ واورېده، خو په اول غږ راونه وتل. متین ډزې پرې پیل کړې. شیبه وروسته په کوټه کې چیغې شوې چې ډزې مه کوه. موږ ځانونه درته تسلیموو. کله چې دوی راووتل، نو درې تنه وو. په دې وخت کې د ننه له لوري ډزې پرې وشوې. متین ځان یوه څنګ ته کړ. له بم نه یې کیلي وویسته او بیا یې کوټې ته ور وغورځاوه. څو ثانیې وروسته چاودنه وشوه. په کړکیو لمبې راووتې. د بم په برید کې د باندې دوه تنه ووژل شول او یو پاتې شو. متین هغه ته وویل چې په ګونډو شي. هغه یې په ګونډو کړ او لاسونه یې تر شا ور وتړل.

بل لور ته جبار هم له خپلې کوټې راووت او پر متین یې ډزې پیل کړې. متین هم متقابلې ډزې شروع کړې، خو جبار له لږ جنګ کولو وروسته په منډه شو. همدا شیبه هغه بل کس چې درې پیره داران یې ووژل، زنګون وواهه. سترګه یې پټه کړه. نښه یې پرې راوړه. پر پښه یې وویشت او نسکور یې کړ.

متین په داسې حال کې چې دده له پلوي کس سره یې ډېر احتیاط کاوه، تر جبار پورې ځان ورساوه. د هغه څېره یې ولیده. په خپله همغه سړی و چې جنرال یې متین ته د امین جان د ساعت له میمورۍ نه انځور

ورکړی و. دلته جبار د ټوپک شپېلۍ متین ته برابره کړه. ډزې یې وکړې، خو متین ځان پر ځمکه وغورځاوه. جبار ته مرمۍ ور خلاصې شوې، نو همداسې یې پر متین د ټوپک وار وکړ، خو متین سر ترې ټیټ کړ. کله چې متین هغه بې وسلې ولید، نو ورلنډ شو. یوه شیبه یې د هغه خونکارې څېرې ته وکتل. بیا یې جبار د ټوپک په کونداغ وواهه او پښه یې پرې ماته کړه.

جبار چې ډېر ظالم سړی و او ځان یې هم ډېر کلک ښوده، خو د متین له دې ګوزار سره یې چیغې اسمان ته پورته شوې او د هډوکو درد ورته د زغملو نه و. دی لا په دې دردونو کې و چې متین دا ځلې ښی لاس ورته مات کړ او له دې سره جوخت یې په زاریو پیل وکړ: د خدای ج لپاره ما مه وژنه، ځکه کورنۍ او ماشومان مې دي، خو متین یې هېڅ خبرو ته پام ونه کړ او یوازې یې ترې وپوښتل:

- غریب او بې وزله ځوانان دې ولې ترور کول؟

جبار ورته وویل چې ما هېڅوک نه دي وژلي. متین د ټوپک خوله پرې زواړوله او څو ډزه یې نور هم پر دې پښو، پښو وویشت او بیا یې پوښتنه تکرار کړه.

جبار ورته وویل:

- ژوند مې وژغوره. زیاته وینه رانه بهېږي او زړه مې سستې کوي.

- تر هغو دې نه ژغورم، تر څو چې هر څه راته ونه وایې.

جبار چې له خپل بدن نه روانه وینه ولیده، نو د مرګ اژدها یې هر شیبه سترګو ته درېده او بې له ځنډه یې خوله خلاصه کړه:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما ته د پاکستان استخبارات پیسې راکوي. زه د دوی لپاره قومي مشران، دولتي چارواکي، استادان او عامه تاسیسات له منځه وړم. د ځدراڼو په سیمه کې مکتبونه، نه پرېږدم او کوښښ کوم چې سیمه یې نا امنه وساتم...

متین یې خبرې پرې کړې او بیا یې وپوښتل چې هغه ځوانان مو ولې ووژل؟

دا ځل د جبار غږ تر پخوا ټیټ و او زیاته یې کړه:

- پر ځوانانو مو د خپلې ډلې لپاره له یو ځای نه بل ځای ته وسلې، چاودېدونکي مواد، تبلیغاتي پاڼې او نور شیان وړل، خو چې کله به یې انکار وکړ، نو هغه مو وژل. بل مو د دوی په واسطه د دولتي چارواکو اختطاف او ترور هم کاوه.

- دا هر څه کوئ، خو د طالب په جامه کې. په دې مسایلو کې د امین جان غریب له ۲۲۰ شمېرې نه هم کار اخلې او د هغه کورنۍ مو د ویر پر ګډۍ کېنوله، هداسې نه ده؟

- همداسې ده.

د متین سترګې له غصې نه رډې راختلې وې، په همدې حال کې یې بله پوښتنه وکړه:

- په خوست کې څومره کسان لرئ؟

- زما په کوټه کې کمپیوټر شته، ټول مالومات په هغه کې دي، خو ما وژغوره. جبار همداسې نور ډېر څه ویل غوښتل، خو د متین اعصاب ورته خراب شول. همداسې یې پسې ضربه کړ او له جبار نه یې خلک بې غمه کړل. متین چې کله ترې روانېده، نو د هغه مړي ته یې وکتل او بیا یې

له ځانه سره وویل: تا له قانون نه لوړ جرمونه کړي دي، ځکه باید ووژل شې.

له دې وروسته متین په بیړه د جبار کوټې ته ورننوت او کمپیوټر یې له ځان سره واخیست. کله چې له کوټې نه راووت، نو هلته وسله وال کس چې د متین په ګټه یې کار وکړ، همداسې ولاړ و او شاوخوا یې کتل. متین غږ پرې وکړ چې وسله وغورځوه، خو هغه ورته وویل چې زه دې ملګری یم، وسله نه غورځوم.

متین بیا ورغږ کړ:

- ته څنګه او له کوم لوري زما ملګری یې؟

- ستا په اړه باز خان خبر راته لیږلی و چې مرسته ورسره وکړه او ما هم مرستې ته در ودانګل.

له دې خبرې سره سم وسله وال کس را روان شو، تر څو متین ته راشي، خو په دې ځای کې یوه زخمي وسله وال سر پورته کړ. هغه یې ضربه کړ او ځای پر ځای یې وواژه.

متین په بیړه پر زخمي وسله وال ډزې وکړې او له دې نړۍ نه یې رخصت کړ. د ای ایس ای نیول شوي کس ته راغی. څو پوښتنې یې ترې وکړې، خو هغه په اردو خبرې کولې او په اردو متین نه پوهېده، نو پنجابی یې بې ګټې وباله او ځای پر ځای یې وواژه. وروسته متین هغه غار ته منډې کړې چې ببرې یې په کې تړلی و.

هلته په رسېدو یې ببری ولید چې په غار کې تړلی او له ډېرو وهلو او ډبولو نه یې هوښه پروت دی. په همدې حال کې وسله والو کسانو د هغه په خوله کې مېږي هم ورخوشي کړي دي. په بیړه یې هغه رواخیست. زخمي شوي پښه یې تړلي وه. ولاړ موټر ته یې واچوه او للمۍ ته یې هم

۱۵۷

۱۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري کړې چې زر راشه. هغه هم لږ ځنډ وروسته راورسېده او موټر ته ورسره وختله. متین د وسله والو موټر په تېزۍ سره روان کړ او له څه کم یو ساعت مزل وروسته یې ځان د تنګي ځدرانو عمومي سړک ته برابر کړ.

کله چې د خطر له ځای نه راووتل، نو متین خوشالي وکړه. د للمې پزې ته یې ګوتې ور وړې او په شوخۍ یې ورته وویل:

- نادانې خنګه یې؟

هغې یې لاس په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیوه. شونډو ته یې نږدې کړ او بیا یې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ:

- ښه یم، خو د پلار غم مې پر زړه ډېر زور کړی دی.

د للمې پر دې خبره د متین خوشالي لاړه. په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او ویې ویل: ددې ظالمانو له لاسه ډېر دوستان او ملګري قرباني شول.

متین له څو میاشتو اوږده سفر، له ډېرو خطرونو او ګواښونو وروسته د خوست او کابل عمومي لارې ته راووت او په ډېره خوشالۍ یې د خوست پر لوري مزل ته دوام ورکړ. د مازدیګر لمر په ډوبېدو و چې د بل چا له مبایل نه یې د ملکي روغتون رئیس ته زنګ وواهه چې په بېړه امبولانس ور ولېږي. دی چې کور ته رسېده، نو امبولانس هم په کوڅه کې ښکاره شو. ببرې یې په دواړه مخه ښکل کړ. بیا ډاکټرانو امبولانس ته پورته کړ او روغتون ته یې د درملنې لپاره یووړ.

د دروازې مخې ته چې د متین مور د موټر غرهار واورېده، نو لوڅ سر د باندې راووته او پر متین یې سترګې ولګېدې. ټینګ یې په غېږ کې

ونیو او په سلګو کې یې شکرونه وویستل چې په خیر کور ته راستون شو. کله چې یې متین پرېښود، نو للمې ته یې وویل: زویه! ستړې مه شې.

متین شین شو او په خندا یې وویل: ادې جانې دا للمه ده، د باز خان لور او د سرې جامې یې اغوستې دي.

ددې خبرې په اورېدو د متین مور ټکنۍ شوه، خو بیا یې هم للمې ته ستړې مه شې ورکړه. کله چې کور ته سره ننوتل، نو للمې ته یې خپل کالي ورکړل او ورته ویې ویل: ها، اوس دا واغونده. کله چې متین بازار ته لاړ شي، ښایسته کالي به درته راوړي.

للمه چې بلې کوټې ته په کالیو بدلولو پسې لاړه، نو مور یې متین ته له غصې نه په ډکه لهجه وویل: دا سمه ده چې باز خان زموږ دوست دی، خو بیا هم له تا سره ددې جینۍ راتګ مناسب نه دی، ځکه د پښتو وطن دی، خلک به څه وایي، ها...

متین په خندا، خندا کې د مور له غصې نه ډکې خبرې پرې کړې او د للمې په اړه یې ټوله کیسه ورته وکړه چې وروښه او تره یې څنګه وژل شوي وو. بیا یې پلار څنګه ووژل شو او بالاخره یې للمه څنګه د وسله والو له منګولو نه خلاصه کړه...

د متین مور چې دا کیسه واورېده، نو پر للمه یې زړه وسوزېده. د زړه له درده یې وخ، وخ، خوارکۍ څو ځله تکرار وویل او نور یې متین ملامت نه باله.

کله چې شپه تېره شوه، نو په سبا ورځ سپین ږیری جنرال او څو نور لوړ پوړي نظامي چارواکي متین ته د مبارکۍ لپاره ورغلل. جنرال متین په غېږ کې ونیو او ورته ویې ویل: زویه! هېواد پر تاسو ویاړي، ته یو اتل یې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جنرال سره نورو کسانو هم متین ته ددې لوی ماموریت د تر سره کولو مبارکي ورکړه. کله چې جنرال دوی بېرته ترې روانېدل، نو متین ته یې وویل: د یک شنبې په ورځ به له کورنیو چارو وزارت نه لوړ پوړی هیئت راشي. ستا په ویاړ به لویه غونډه جوړه و او رتبه هم درکوو.

د متین پوښتنې ته دولتي چارواکي، ملګري، دوستان او کلیوال ډلې، ډلې راتلل او پرې پنډېدل. څو ورځې همدا حال و، خو کله چې د مېلمنو زور کم شو، نو د متین مور غلې غوندې متین ته وویل:

- زویه! که خپه کېږې نه، نو یوه خبره مې درته کوله.

- ادې ووایه! ولې به خپه کېږم.

د متین مور له کړکۍ نه د باندې وکتل او بیا یې په ټیټ اواز داسې زیاته کړه چې للمه یې وانه وري:

- للمه ډېره ښه جینۍ ده، نو که خوښه دې وي، درته واده به یې کړم.

د متین مخ له شرمه سور شو او په بنده، بنده ژبه یې وویل:

- ادې ستا خوښه ده، زه نه پوهېږم.

مور یې پوه شوه چې متین راضي دی. د واده ورځ یې مالومه کړه او د شیانو د راوړو یې ورته وویل.

سهار ته متین ساختګي ږیره لرې کړې وه. د پولیسو ښایسته یونفورم یې پر تن و. ښایسته ویښتان یې شاته اړولي وو او له کوټې نه راووت.

للمه د انګړه په کوز سر کې وه. د متین پر لیدو حیرانه شوه. دومره ښایسته ورته ښکاره شو چې له دې وړاندې یې په دې انداز کې نه و لیدلی. متین هم مخ ور واړوه. هغه په سترګو کې ورته مسکۍ شوه. ده هم د مینې په انداز کې شونډې بېرته کړې او ورته ویې خندل.

متین لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې تیلیفون یې وشرنګېده.

د مبایل ښیښې ته یې وکتل. د ببرې شمېره وه. اوکې یې کړ او ویې ویل:

- سلام!

خو ببرې د وعلیکم سلام پر ځای له شوخۍ نه په ډکه لهجه دا لنډۍ ورته وویله:

ملنګه دوه ګټې دې وکړې
یو دې خیر ټول که، بل دې وکړل دیدنونه

پای
خوست
خپله جونګړه

١٦٢

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

https://momandpublications.com

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library